XXVIII. ÉVFOLYAM, 39. SZÁM

Ára: 1,80 Ft

1972. SZEPTEMBER 28.

Ludas Matyi

— *Három nap alatt elintézett egy ügyiratot? Doppingvizsgálatra megy!*

KEDVES LUDAS!

ÚTVESZTŐBEN

„Öt út van előttem, melyiken induljak?" — így töpreng a jámbor és tájékozatlan járókelő, megállván az Örs vezér terén levő aluljáró közepén.

Öt lépcsősor vezet innen, a műmárvánnyal borított csarnokból, fel a föld színére. De az öt közül vajon melyik az igazi, melyik vezeti el áhított céljához az utazót?

Az öt lépcső közül egy a Fehér úti metró-végállomáshoz, egy a gödöllői HÉV-hez, egy a lakótelephez visz, kettő pedig a számtalan autóbusz- és villamosjárat végállomásaihoz, megállóhelyeihez szolgál.

De hogy az öt közül melyik az, amelyik például a 13-as villamos végállomásához vezeti az utast, azt nem lehet megtudni. Az aluljáróban tábla, vagy felirat nincs. Így aztán az utazó kénytelen jó szerencséjére bízni magát, s vaktában nekivág valamelyik lépcsőnek. Ha mázlija van, már az elsőre eltalálja, ha peches, akkor csak az ötödikre. Legkönnyebb dolga talán annak van, aki a metrót keresi, mert a lépcső legtetején, a csarnok bejárata előtt vastagon elterített csikkszőnyeg könnyen nyomra vezeti.

Talán lehetne megoldást találni az aluljáróban kóválygók útbaigazítására. Néhány megfontolandó javaslat:

Révkalauzokat kell munkába állítani, akik mindenkit elvezetnek az általuk keresett lépcsőhöz.

Betanított papagájok, mátyásmadarak, szajkók szajkózzák állandóan, hogy melyik lépcső hova visz.

Véssék bele a lépcsőfeljárat aljánál a műmárványba, műarannyal, hogy aki ott elindul, hova jut majd.

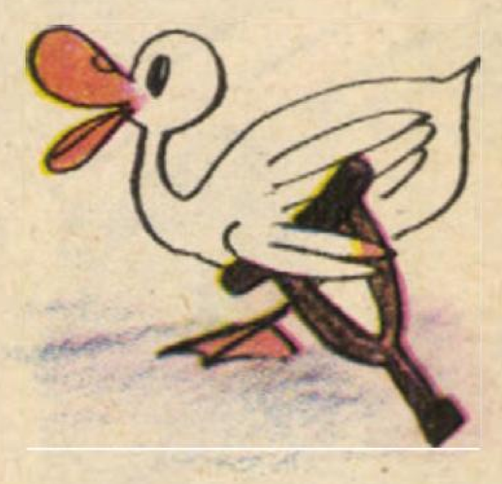
Pingáltassanak eligazító térképet a falra, természetesen, kalocsai pingálóasszonyokkal.

Öt egyszerű kis eligazító tábla kiszögelése is megteszi, feltéve, ha ez a bonyolult művelet a technika mai állása mellett megoldható.

(r. b.)

SÁNTA KACSA

A kispesti piacon vettem egy eredeti csomagolású pecsenyekacsát, 53 forint 60 fillérért. Amikor felbontottam, meglepve láttam, hogy az én kacsámnak csak egy combja van. Lehet, hogy egy sánta kacsát csomagolt nekem a Kecskeméti Baromfifeldolgozó Vállalat? Vagy valahol máshol sántít az ügy?

Kiss István
Bp. X., Üllői út 120—122.

KONZERV-REJTÉLY

Három doboz zöldborsókonzervet vásároltunk, ugyanazon a napon, három különböző üzletben.

A konzervek a megszólalásig hasonlítottak egymásra, a feliratuk is csaknem teljesen azonos volt. Megegyezett a gyár neve (Kecskeméti Konzervgyár) és a gyártás időpontja (1971 június) is. Mindhárom dobozon MSZ 1814 szabványszám szerepelt, tehát azonos anyagból, azonos minőségben készült. A töltősúly is mindhárom esetben 550 gramm.

Mégis volt egy meglepő eltérés közöttük. Két dobozon 7 forint 90 fillér volt feltüntetve fogyasztói árként, a harmadikon pedig 9 forint 70 fillér.

Mi lehet vajon a nyitja ennek a rejtélynek?

Huszár Ervin
Bp. XI., Sasadi út 99.

MÉLYÜL AZ ÁROK

A Pasaréti utat alig néhány éve építették újjá. Föltörték az aszfaltját, még az alatt is, sőt — ha jól láttam — még sokkal mélyebben.

Ezen a nagyszerű új úton már akkor is volt néhány árok. No, nem olyan régimódi, mint a csatorna

nélküli világban, de ugyanott, az út szélén, és ha nem is annyira mélyítve, de...

Szó, ami szó, a páros oldalon — a Júlia utcától vagy nyolcvan méter hosszan a Moszkva tér felé — épp elég árok van ahhoz, hogy a legkisebb víz is meggyűljön benne, és — ha még olyan figyelmes is a gépkocsivezető — a száguldó autóktól fölcsapva tönkre fröcskölje a járdán haladók ruháját.

Nem szólnék róla, ha csak itt, s csak ez lenne az egyetlen a Patyolat forgalmát támogató árok. Van több, van sok, van mindenfelé.

Az igazsághoz tartozik, hogy gyakran látom azokat az aszfaltozó masinákat, amelyek az ilyen árkokat, gödröket foltozgatják. Csak — sajnos — ezek nem esős időben járnak, amikor látni lehetne, hol mélyül az árok.

Mi lenne, ha egyszer az útépítés vezetői esős időben végig járnának műveik mentén a *járdán*, és a ruhájukon tapasztalt fröccsentések alapján adnának utasítást a foltozásra?

S. L.

MEGHARAGSZIK FORTUNA

E héten Kőbányán jártam a Kőrösi Csoma úton, amikor felötlött bennem a kérdések kérdése: „Megvette már az e hetit?"

„Nem vetted meg!" — szólalt meg a lelkiismeretem, és azonnal odaléptem a sarki hírlapárushoz, hogy pótoljam a mulasztásomat.

— Nem árulok lottót! — tolta vissza a pénzt az újságos.

— Miért? Már nem üzlet?

— Az volna, de nem engedik! Mi árulnánk, jól jönne az a kis mellékes, de letiltották!

Meghökkentem a hallottakon, mert tudomásom szerint Budapest 22 kerületéből huszonegyben a hírlapárusok nagy előszeretettel foglalkoznak lottóárusítással. Úgy látszik, Kőbánya kivétel.

Felkerestem a 10-es postahivatal vezetőjét, hogy

végére járjak a dolognak. Ő is megerősítette, hogy hónapok óta nem tarthatnak lottót a hírlapárusok. Ennek az az oka, hogy a kerületi tanács pénzköveteléssel lépett fel a postával szemben. „Bővebb felvilágosítást a Budapesti Postaigazgatóság tudna adni" — mondotta a hivatal vezetője.

Feltárcsáztam az említett hivatalt, ahol készséggel elmagyarázták, hogy valóban pénzügyi vita kerekedett a X. kerületi tanács és a posta között: a helyfoglalási díj körül. Jelenleg — okosabbat nem tehetnek — várják a felsőbb szervek salamoni döntését.

Nem értem végül is, hogy az ügy lezártáig miért ne árulhatnának a hírlapárusok lottószelvényt? Ezzel senki se károsodna és talán Fortuna haragját se vívnák ki a vitatkozó felek.

(fenyvesi)

IBUSZ-KALAND

Augusztusban Jugoszláviába szándékoztam utazni, s ezért már áprilisban foglaltattam két kétágyas szobát Dubrovnikban, az IBUSZ-on keresztül. Az IBUSZ megadta a szállásadó nevét és pontos címét, csak épp útbaigazítást nem adott, hogy hol is lehet azt a címet megtalálni. Így 600 kilométeres, 12 órása utazás után holtfáradtan kellett nekilátnunk, hogy a megadott címet felkeressük. Kiderült, hogy a szállásadó neve egészen más, a Novi Centar évek óta Lenin út, az 5/2 szekció pedig a 6-os számot viseli. Ezen kívül nem két szobájuk van, hanem csak egy, és a szállásfoglalást még júniusban visszamondták. Minden más rendben volt...

Szerencsére még éppen nyitva volt a helyi utazási iroda, és a nagyon udvarias ügyintéző nem ment addig haza, míg megfelelő szállást nem talált a számunkra.

Igazán csekély kívánság, hogy az IBUSZ jobban, gondosabban járjon el a külföldi szállások előkészítése dolgában. Hiszen megfizetjük érte!

Dr. Kubinyi András
Bp. VIII., Baross utca 21.

A CÍMZETT VÁLASZOL

Talata Mihály albertirsai olvasójuk panaszával nem értek teljesen egyet. A Ludasban ugyanis már korábban — ugyancsak panaszoslevélben — kérték, hogy Rákosváros megállóhelyen padokat helyezzünk el az utazók kényelmére. Intézkedésemre az állomáson a padok számát 22-re emelték, amelyből 14 a váróteremben, 2 a fedett és 6 pedig a nyitott peronon van elhelyezve. Ezen kívül újabb 8 padot kívánunk még elhelyezni a jelzett helyen. A váróterem tisztasága eléri a kívánt szintet. A nemdohányzó váróterem megépítését pedig egyelőre nem teszi indokolttá az ott várakozó utasok viszonylag kis létszáma.

Tóth János
igazgató
MÁV Budapesti Igazgatósága

A lapban megjelent panaszoslevéllel kapcsolatban közöljük, hogy a Márvány utca kőburkolatát balesetveszély miatt nem öntözhetjük, de a nagy porképződéssel járó építkezések miatt az éjszakai mosást elrendeltük.

Hunyadi Károly
csop. vez. főmérnök
Fővárosi Tanács
Közmű- és Mélyép. Főig.

A „Ludas Matyi" szeptember 7-i számában megjelent közlemény alapján a visszatérítési eljárást felülvizsgáltuk. Megállapítottuk, hogy a helytelen információért, valamint az előírásszerű levonások téves kiszámításáért, forgalmi ügyintézőnk a felelős. A visszatérítés tételes ellenőrzése után Bán János panaszos részére 86,30 Ft-ot postán megküldtünk. A dolgozónk által okozott kellemetlenségekért levélben kértük ügyfelünk elnézését.

Mezei László
oszt. vez.
IBUSZ

„Csendet Sóstón is" című cikkük nyomán utasítottam Molnár István magánvendéglőst, hogy egységének teraszán a zenét azonnali hatállyal szüntesse meg. Nevezett a felszólításnak eleget tett, erről ellenőrzésem során meggyőződtem. A jövőben kizárólag egyetlen zenekar működését engedélyeztük (az alagsorban levő zárt étkezőhelyen), a csendrendelet betartásával.

Szüts István
oszt. vez.
Siófoki Városi Tanács

EBSORS FORDULÁSA?

A földkerekség jobb hoteljai mindmáig nem fogadták kitörő örömmel a kutyavendégek érkezését. Lehet, hogy ez most megváltozik. Bob Fletcher, a Thornton-le-Dale-i Hall Szálló igazgatója — a Sports Illustrated hasábjain — hat pontban foglalta össze, miért szereti jobban a négylábú szállóvendéget a kétlábúaknál.

1. A kutya sosem próbálja elcsábítani a szobalányokat.

2. Nem lopja a hamutartókat.

3. Sosem rúg be.

4. Nem használja cipőtisztításra a törülközőket.

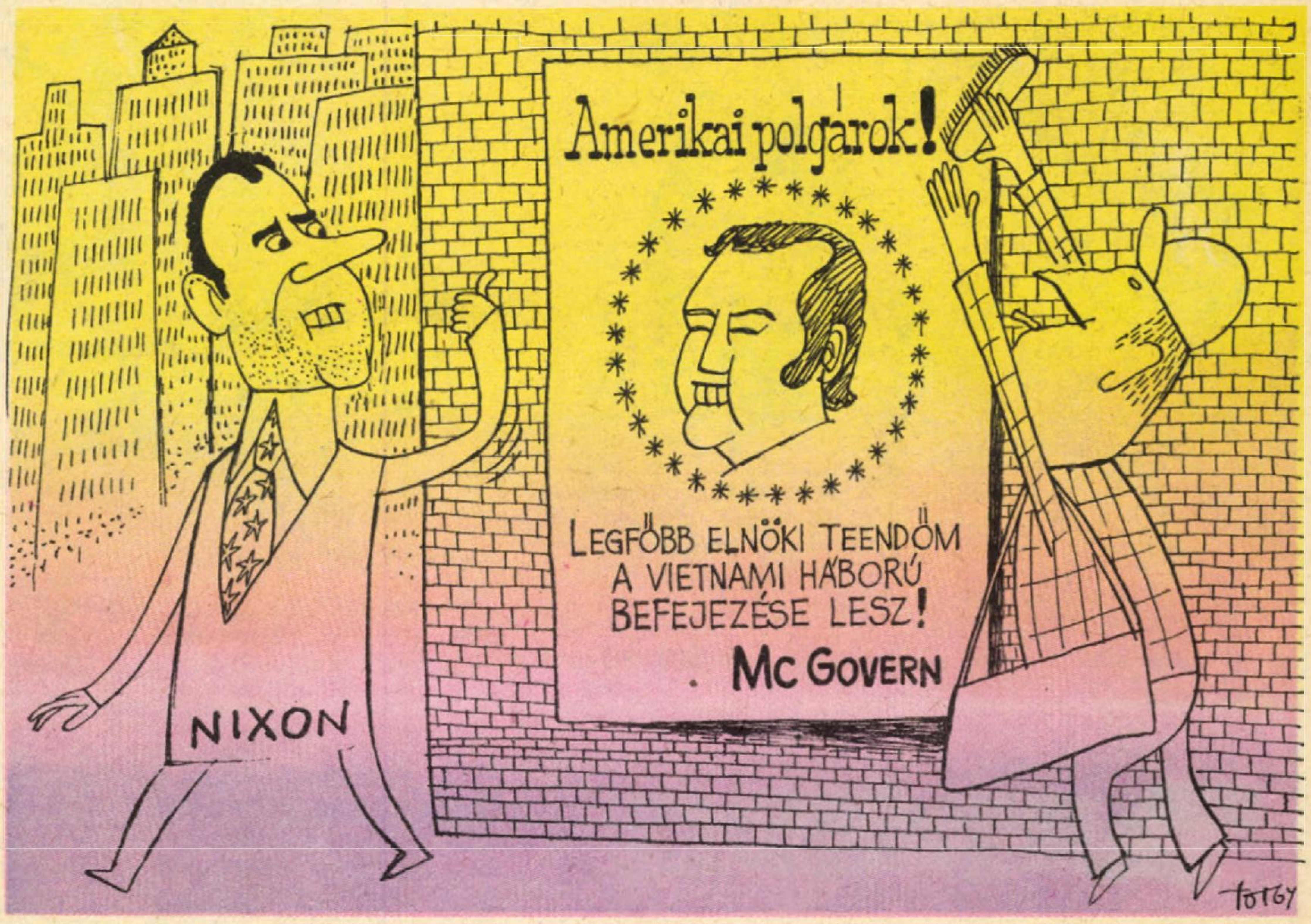
5. Nem égeti ki cigarettájával a lepedőt.

6. Nem panaszkodik.

És ráadásul még hűséges is.

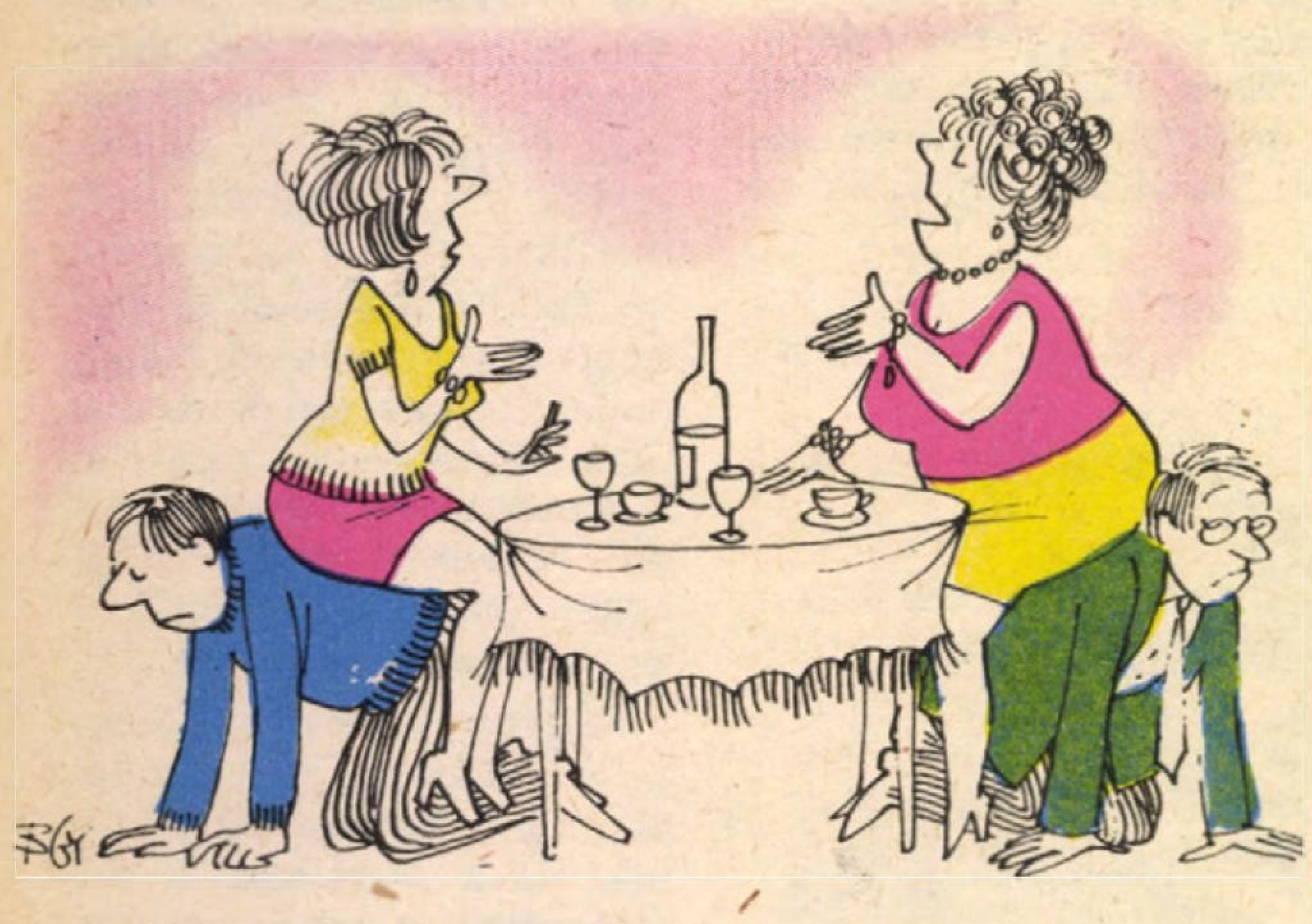

ELNÖKVÁLASZTÁSI KAMPÁNY

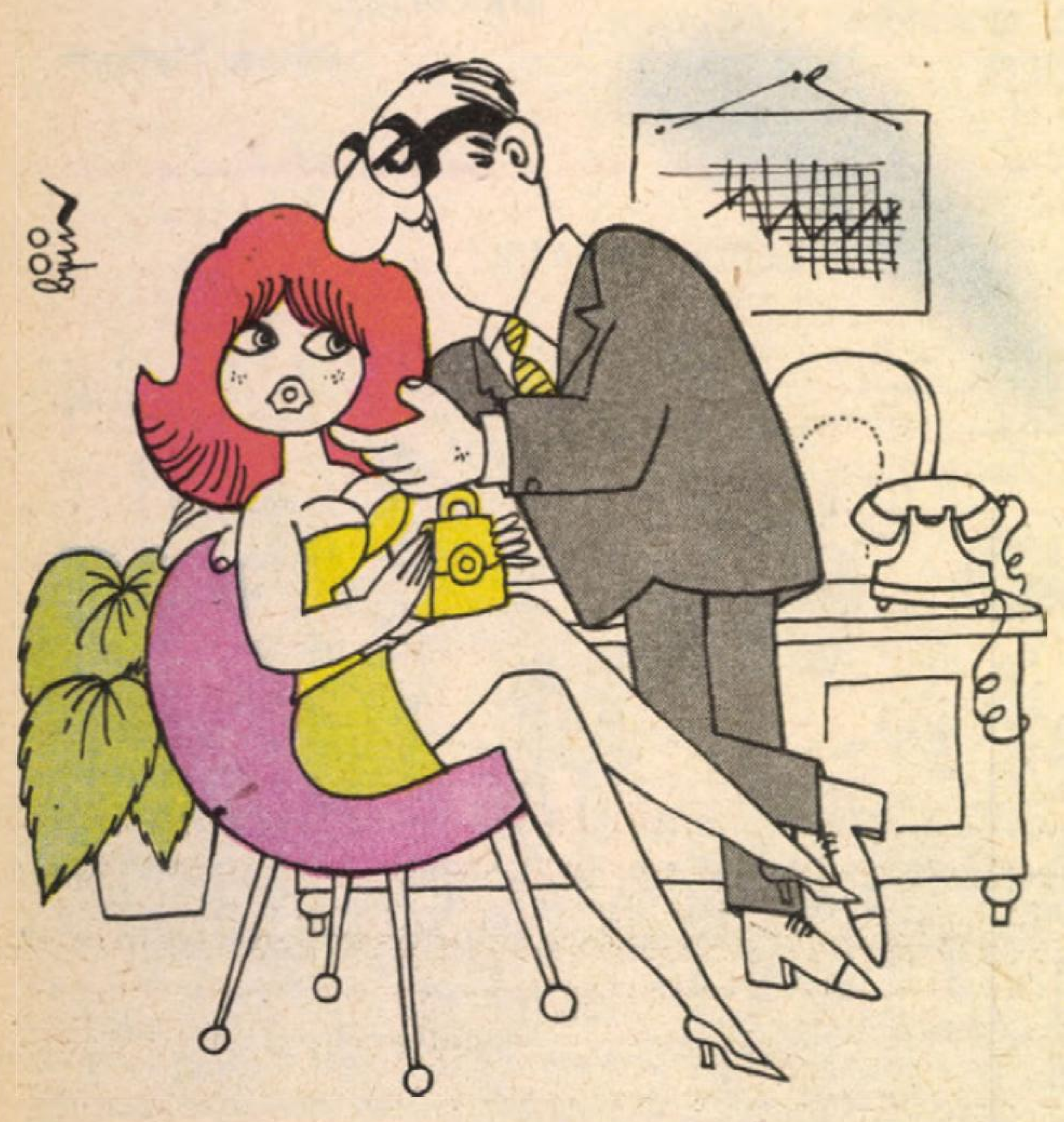
– Ez is valami? Én ezt már négy évvel ezelőtt megígértem!

PANASZNAP

– Ne is folytasd! Akárcsak az én férjem!

ÚJ MUNKAERŐ

– Az a szerencséje, hogy ajánlólevél nélkül állított be hozzám! Én ugyanis utálom a protekciót!

IFJÚSÁGUNKRÓL, AGGÓDVA

A *„Valóság"* című folyóiratban megjelent egy nagyon érdekes tanulmány, a következő címmel: „Ifjúságunk testalkatának módosulásáról, aggódva".

A cikkből kiderül, hogy a mai fiatalok magasabbak, mint mi voltunk, de ezt a növekedést, a csontrendszer növekedését nem követte a vázizomzat fejlődése, sőt visszafejlődés tapasztalható.

Bevallom őszintén, én is aggódom az ifjúságunkért. Saját tapasztalataim szerint is aggasztóan módosul a testalkatuk. Néhány év alatt a nyurga, nyakigláb lakliból, óriási körméretű, párnás kezű öregúr lesz, a sudár ifjú leányból pedig testes, aprócska öregasszony.

Vajon mi lehet ennek az oka?

Félek, hogy a mai fiatalok is ugyanúgy járnak, mint mi: megöregednek. A statisztikák azt bizonyítják, hogy ifjúságunk is évről évre öregebb lesz. Ez aggasztó jelenség. Ezúton hívom fel rá az illetékesek figyelmét.

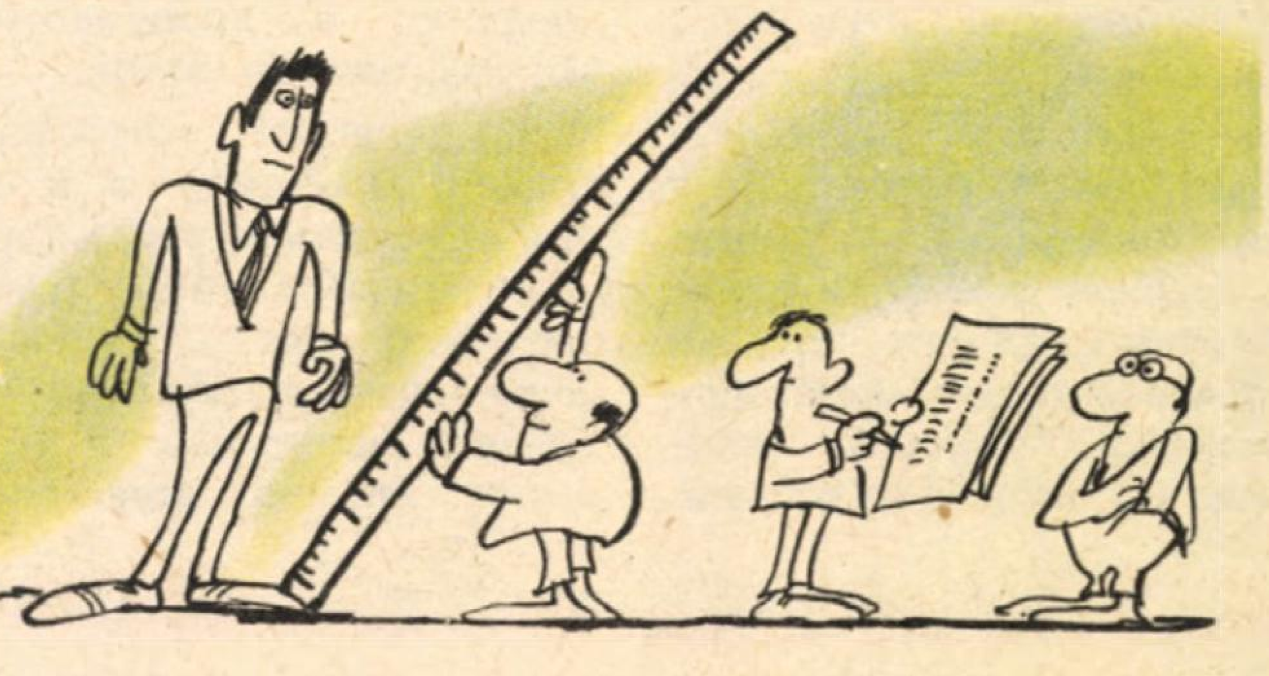
A mi időnkben ez természetes folyamat volt, mert akkoriban még senki sem törődött velünk. De a mai fiatalokkal törődnek — lásd a *Valóság* című folyóiratot! —, és ha nem megfelelően fejlődik a körméretük, a vázizomzatuk, akkor megkongatják a vészharangokat. Ugyanakkor senki sem veszi észre, hogy a mai fiatalok, akik sokkal magasabbak, mint mi voltunk, ugyanúgy megöregednek, mint mi, ha időközben nem történik valami...

Én aggódom...

Társadalmunknak tennie kellene valamit az ügy érdekében. Nem tudom, hogy mit, de össze kellene fognunk. Most még csak a fiatalok vázizomzatával van baj, de később jönnek a bajok csőstől. A negyven éven felüli fiatalok egy része már lumbágóval kínlódik, kénytelen szemüveget hordani és szörnyen elfárad, ha nők után futkos.

Lehet, hogy a tanulmányomnak ezt a címet adom: „A negyvenéves ifjak testalkatának módosulásáról, aggódva."

Az ötven év körüli fiatalokért nem aggódik senki, pedig mennyi nyavalyájuk van, uramisten! Megőszülnek, megkopaszodnak, a szemük táskás lesz, a homlokuk redős és nyögdécselnek, ha le kell hajolniok valamiért. A legtöbb ötvenéves fiatal már csak altatóval tud aludni és vázizomzata petyhüdtté lesz, vagy elhájasodik.

Aggódom az ötven-hatvanéves fiatalokért és lehet, hogy tanulmányt írok róluk a Valóságban.

Megelőzhetnénk ezeket a problémákat, ha a társadalom időben felfigyelne arra a szomorú tényre, hogy a rohanó idő évről évre módosítja a fiatalok testalkatát. Tokát varázsol az álluk alá, meggörnyeszti a hátukat, és szarkalábakat rajzol a szemük sarkába.

Aggódom az ifjúságunkért!

Mi lesz velük, ha ez így megy tovább?

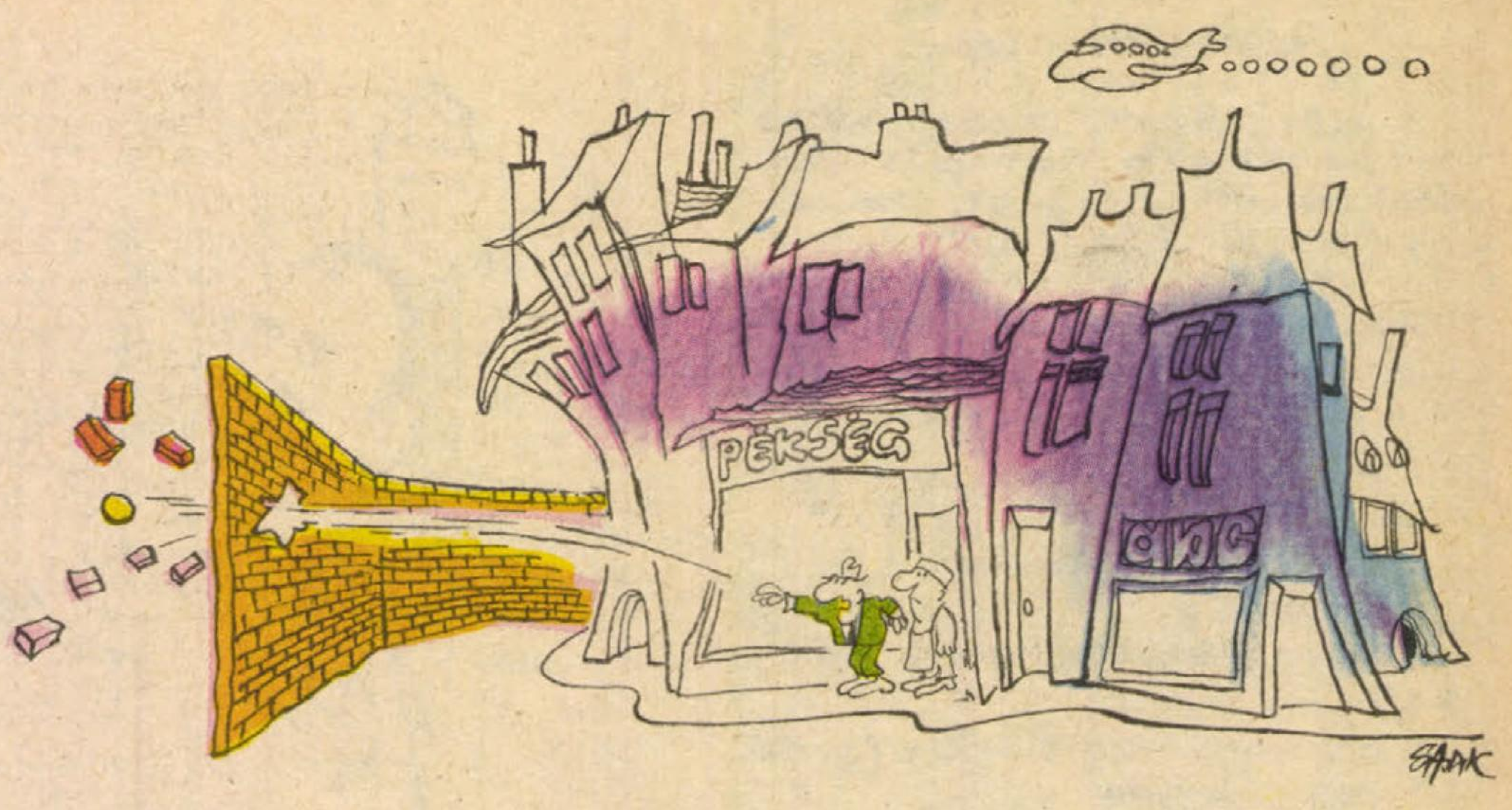
Mikes György

NŐI DOLGOK

– Tudod mit? Menjünk el egymáshoz bejárónőnek!

REKLAMÁCIÓ

– Ez maguknak friss zsemle?

TARTÁSDÍJ

Ugyancsak örvendeztem az Esti Hírlap egyik hírének olvastán. A bíróság jogerősen egyévi szabadságvesztésre ítélt egy apát, mert nem fizetett a gyermekéért tartásdíjat. Nem azért örvendeztem, mert ilyen apák vannak, hanem azért, mert végre ilyen ítéletek születnek. Jól ismerem ugyanis az ilyen apák lélektanát.

Mintegy két évvel ezelőtt egy elhagyott feleség hozzám fordult, hogy beszéljek a férjével: ha már elhagyta a családját, legalább a gyermekei felnevelésében segítse őt, azaz fizessen gyermektartást. A bíróság tizennyolc hónap óta nem tudja utolérni a férjét — panaszolta a fiatal feleség — talán így „társadalmi úton" eredményesebben és barátságosabban el lehetne a férjével intézni az ügyet. Mármint általam. Az elidegenedett apa dicséretére mondom, levélbeni invitálásomra azonnal felkeresett. Csak a lényeget idézem egyébként barátságos beszélgetésünkből:

— Beláthatja, hogy a felesége szerény gépírói jövedelméből nem tud két gyereket felnevelni. Önnek kötelessége tartásdíjat fizetni, — foglaltam össze tömören, miután már az előcsatározásokat lefolytattuk.

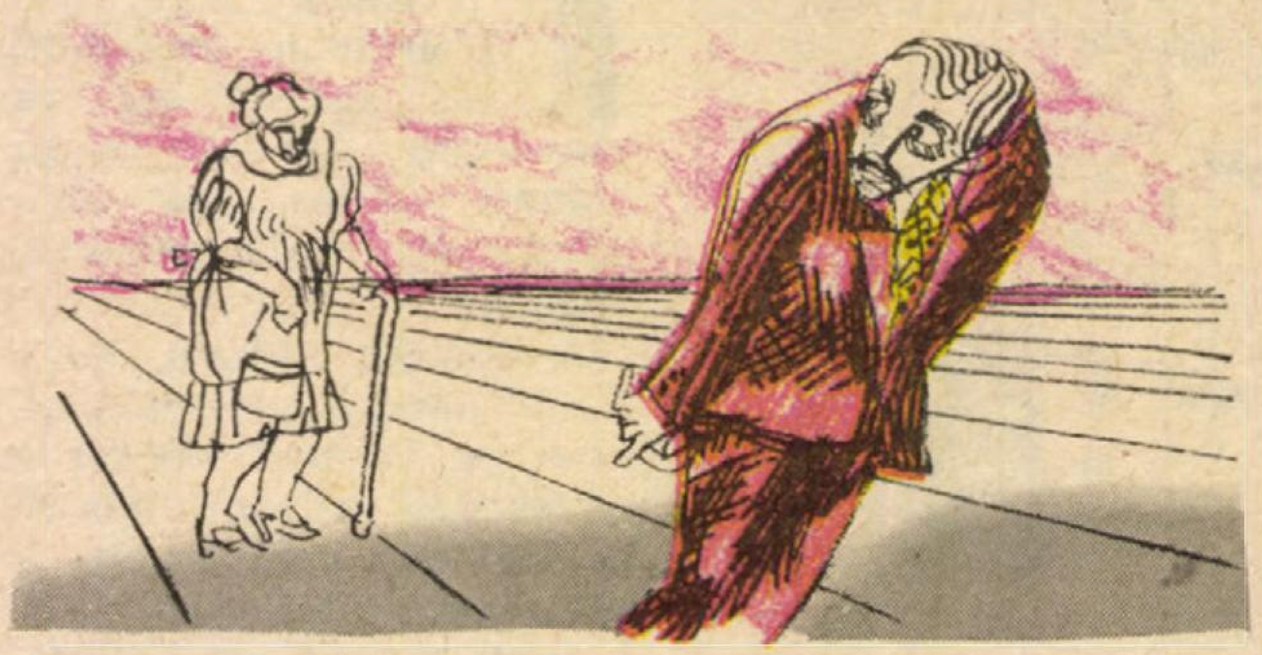
— Miért fizetnék? — kérdezte.

— Mert a maga gyerekéről van szó! Az egyik hatéves, a másik nyolc, ha netán megfeledkezett volna róluk!

— Hogy tetszik rólam ilyesmit feltételezni? Én jó apának érzem magam, de hogy mikor mennyivel támogatom a gyerekeimet, azt csak tessék rámbízni.

Mit tehettem volna? Rábíztam. Eredmény: a feleség azóta sem kapott a férjétől egyetlen fillér gyermektartást sem, jószolgálati tevékenységem tehát hiábavalónak bizonyult.

Ám nem csak arról hallunk manapság, hogy az apa nem fizet gyermektartást; gyakran a felnőtt gyerek sem fizet szülőtartást, az arra rászoruló idős szülőknek. A minap a televízió Jogi esetek műsorában is napirendre tűzték ezt a jelenséget. Amíg ennek jogi szabályozására sor kerül, addig is arra biztatnám a bíróságot, hogy aki a segítségre rászorult szülőjét nem támogatja, azzal szemben még szigorúbban járjon el, mint az olyan apa ellen, aki nem akar gyermektartási kötelezettségének eleget tenni.

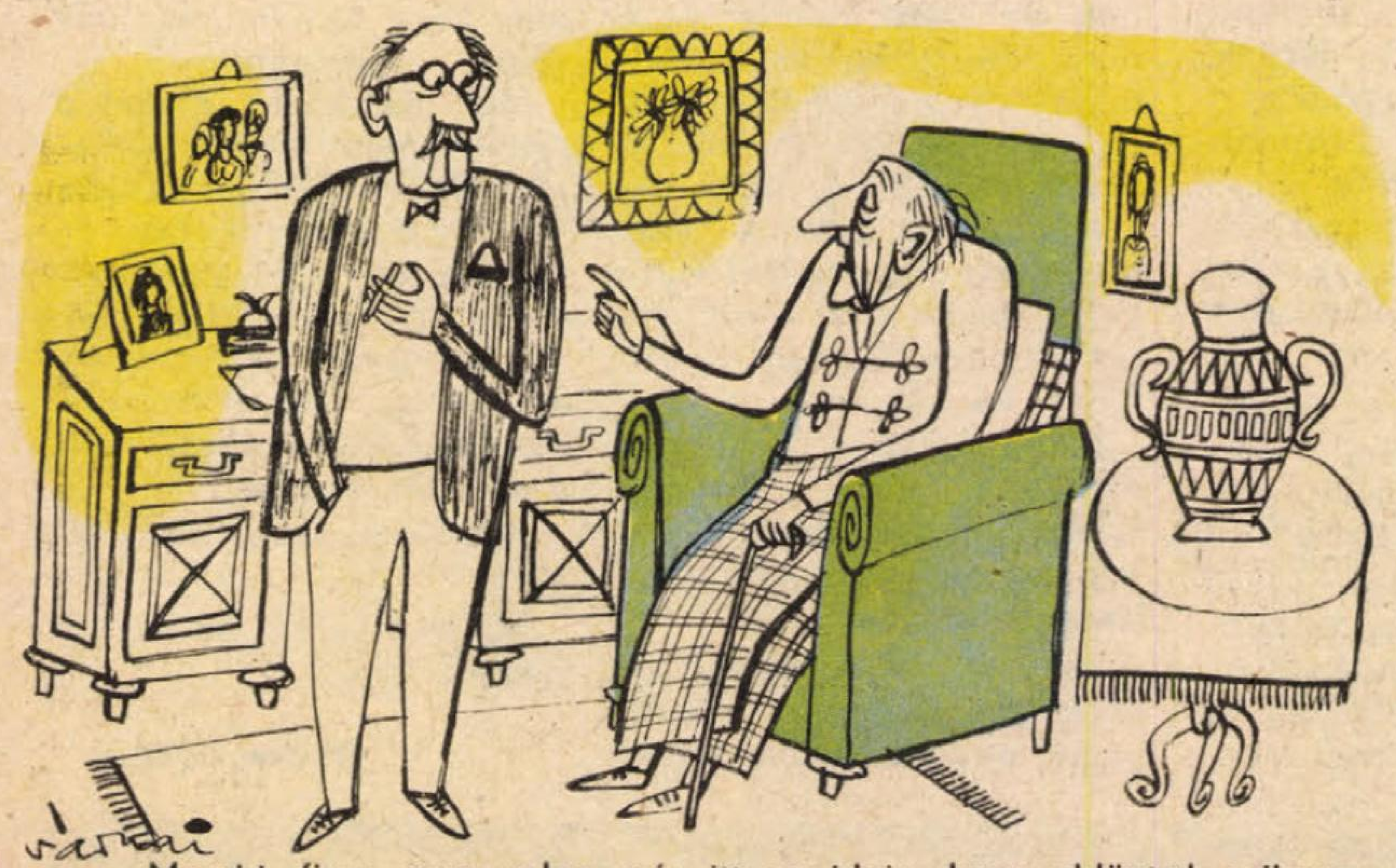
Nem arra gondolok, hogy mindjárt szabadságvesztésre ítéljék őket, mert akkor miből fizetnék a szülőtartást? Ha rám bíznák, mindenekelőtt kimondanám, hogy az ilyen ügy nem magánügy. Ha pedig nem magánügy, akkor a szülőtartást nem fizető dolgozó figyelmét a munkahelyen kellene felhívni arra — ha véletlenül nem tudná, — hogy szülője mennyire rászorul az ő gyermeki támogatására. Ha ez a diszkrét és bizalmas közlés nem vezetne eredményre, akkor be kellene vonni a további tárgyalásokba a dolgozók szélesebb körét. A munkahelyi közvélemény bizonyára jobb belátásra bírná a szülőtartásdíj fizetését elmulasztó nagykorú és kereső gyermeket. Szerintem azonnal — bírói eljárás mellőzésével — fizetne, ha tudná, hogy ügye a munkahelyén a kar- és szaktársai elé kerülhet.

Még attól sem kellene tartani, hogy a szülőtartásra köteles dolgozó majd elkezd vándorolni munkahelyről munkahelyre, mint ezt a gyermektartást nem fizetők elég gyakran megteszik. Azok megtehetik: nem élnek együtt a családjukkal. A szülőtartást nem fizetők azonban rendszerint kedves feleségükkel és szeretett gyermekeikkel boldog családi életet élnek és nehezen szánnák rá magukat a vándorlásra. És gyakran oly bőségben élnek, hogy éppen ezért nem telik a szülő támogatására.

Nagyon jól tudom, hogy a javaslatom jogi szempontból gyermekdednek tűnik, és a probléma a demokratizmus címén visszaterelhető a magánügyek szférájába. De hát az eddiginél valamivel mégiscsak többet kellene tenni, a tartásdíjat nem fizetők ellen. Akár a gyerek, akár a szülő cserbenhagyásáról legyen is szó.

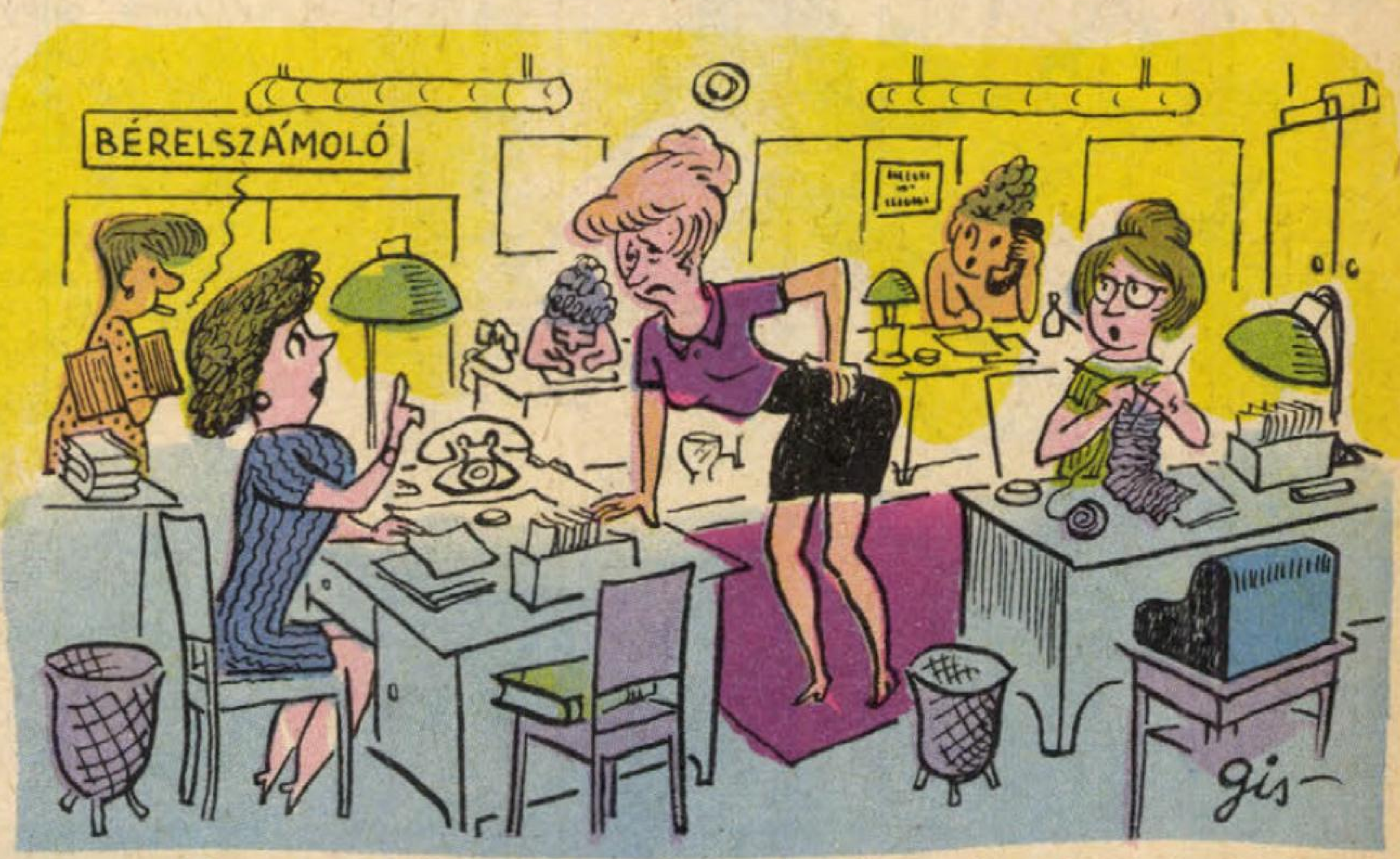
Földes György

FELNŐNEK A GYEREKEK

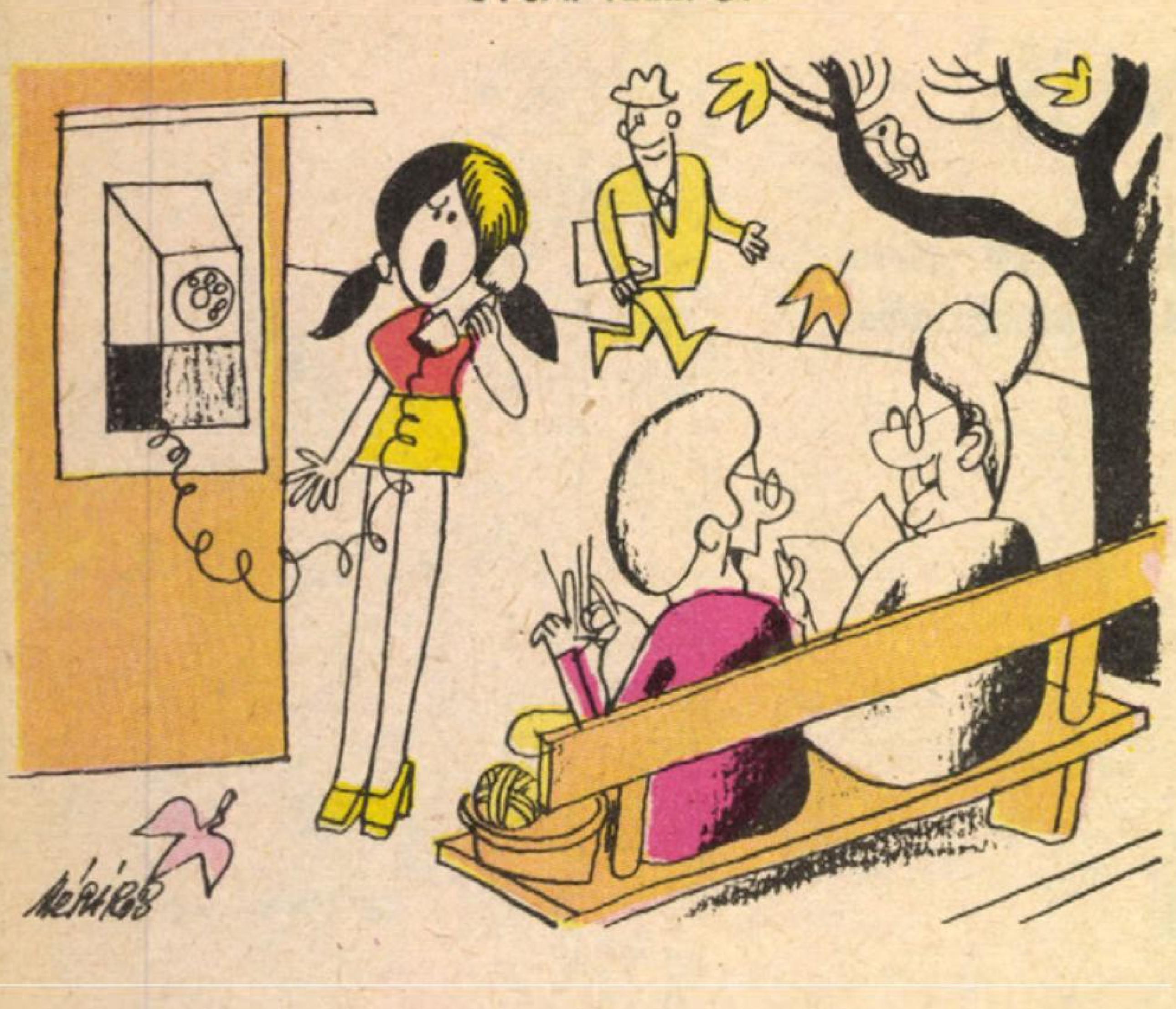
– Mondd, fiam, nem volna már itt az ideje, hogy eldöntsd, milyen pályát választasz?!

SZAKOSÍTOTT HIVATAL

– Menj le Terihez a könyvelésbe, ő adja a legjobb belgyógyászati tanácsokat...

UTCAI TELEFON

– Jobb, mint a Szabó család!

PESTI CSODA

– Ne szégyenítsen meg, kedves uram, csak a kötelességünket teljesítettük!

CSIBÉSZ KÖLYKÖK

– Így legalább délelőtt is hallhatják a zsivajunkat!

AZ ANTIK RÓMÁBAN

– Ne izguljon, asszonyom, mi mindenre nagyon vigyázunk!

VASÁRNAPI GYEREKEK

Borús vasárnap reggel. A tér egyik sarkán megjelenik Sügei Jenő, maga után vontatva a hatesztendős ifjú Sügei Jenőt. A fiúcska sír, mert álmos és fáj a hasa. Kora reggel teletömték tejszínhabbal, tortával és csirkecombbal.

A tér másik oldalán feltűnik a volt feleség: Sügei Jenőné. Kézen fogva vezeti a négyéves Sügei Katinkát, aki bőg, álmos és fáj a hasa, mert megtömték téliszalámival és madártejjel, hogy akkor is kibírja estig, ha egész nap egy falatot se kapna.

Az asszony és a férfi a tér közepén találkoznak, valamit morognak egymásra, ami éppúgy jelentheti azt, hogy jó reggelt, mint azt, hogy akaszd fel magad. Mindketten a másik kezében levő gyereknek esnek:

— Ne sírj, picinyem — zokogja Sügeiné. — Már megint bántottak ezek?

— Drága kislányom, hogy meg vagy törve! — sopánkodik Sügei és magához rántja Katinkát. — Majd atyád megvigasztal...

Kicserélik a gyermekeket.

— Aztán nekem ne zabáltasd tele, mint a múlt héten! — sziszegi az asszony.

— Felesleges huszonötször felültetni a hullámvasútra, mert fél — válaszolja a férfi.

Aztán elválnak, mint két diplomata, miután átadták egymásnak a hadüzeneti okmányokat. Sügei viszi Katinkát, Sügeiné pedig Jenőkét húzza.

* * *

Jenőke csücsül a mama mellett egy karosszékben. Egyik kezében mézeskalács, a másikban villanyvasút, szájában praliné.

— Ugye, alig vártad ezt a vasárnapot? — kérdezi Sügeiné és mindjárt maga is felel rá: — Persze, hogy alig vártad, hiszen tudom, min mégy keresztül egész héten, de azért ne mondj semmi rosszat, mert akárhogy is van, mégiscsak az apád... és valaha ő is jó ember volt, mielőtt megismerkedett azzal a... jobb, ha ki sem mondom, hogy miféle az a Jolán néni...

* * *

— Jézusmáriaszentjózsef! Hogy néz ki rajtad az a szoknya! Ragad a piszoktól! Ezt kellett megérnem, hogy az én kislányom ilyen rongyokban jár! Ennyire nem törődnek veled? — faggatja Sügei a kislányát, de az nem felel, mert teli

a szája, így csak Sügei folytatja: — Ha megtudom, hogy kezet emelnek rád, hát megnézhetik magukat! És meséld csak el: hányszor van anyádnál az a ronda Józsi bácsi?...

* * *

— Látod, Jenőke, mit vett neked anyuka? Kisautó! Villannyal megy... Nem, nem viheted haza, majd minden vasárnap itt fogsz játszani vele... és itt van húsz forint, de dugjad el, meg ne mutassad nekik, mert ezek még képesek rá, hogy elvegyék tőled...

* * *

— Nézzed csak! Jár a baba, jár! Ezzel a kulccsal, itt ni, ha felhúzzák! És sír és mozgatja a lábacskáit... és itt fog várni rád, minden vasárnap, mert az anyád még képes lenne odaadni annak a ronda...

* * *

— Ezt a falatocskát a Jolán néni kedvéért eszi meg Katinka! — tuszkol egy darab sült húst Katinka szájába a szavakkal nem illethető Jolán néni, a Sügei Jenőné név büszke várományosa. Katinka összezárja az ajkait és ijedten forgatja a szemét, mert eszébe jut, mit mondott egyszer anyukája: azt mondta, ezek még arra is képesek, hogy egyszer megmérgezzék!

— Szegénykém! Teljesen elszokott már a rendes ételtől! — jegyzi meg az aggódó édesapa, Sügei.

* * *

— Én vagyok a János vitéz! — rikkantja Józsi bácsi, a ronda. — Trararara! Roham! — kiáltja papírcsákóval a fején és körberohanja a roskadásig megrakott ebédlőasztalt. A kis Jenőke torkán hirtelen megáll a falat, eszébe jut, amit az apja mondott egyszer: azt mondta, hogy ez a Józsi bácsi nem normális, azért is jár ide, anyukához...

* * *

Délután vidámpark, mozi, sétahajó, megszámlálhatatlan édesség. Időnként összefutnak: a két gyerek boldogan fedezi fel egymást, de a szülők azonnal és vadul az ellenkező irányb^ kormányozzák őket.

* * *

Este, a tér sarkában feltűnik Sügei Jen˝. Mögötte vánszorog Katinka.

— Jövő vasárnapig most kibírod, aztán újra jössz a papához!

A másik sarkon megjelenik Sügeiné:

— Ha meg akar ütni — oktatja sietve Jenőkét —, mondd meg neki, hogy feljelentem a gyámhatóságnál!

A tér közepén kicserélik a gyermekeket, akik szólnának egymáshoz de erre most nincsen idő. Vége a vasárnapnak, várja őket az otthoni ágy, a puha családi fészek.

Ősz Ferenc

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: „Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új."

Kovács az áruház forgatagában szem elől téveszti a feleségét s hiába keresi, nem találja. Hirtelen ötlettel az egyik csinos és fiatal eladóhoz fordul:

— Beszélgessen velem egy kicsit, kartársnő... Akkor azonnal elő fog kerülni a feleségem...

— Nagyon rossz a házi feladatod — mondja a tanítóbácsi Benőkének —, mi az oka?

— Nem tudok otthon tanulni, mert a szüleim folyton veszekszenek.

— A mamádat már láttam — mondja a tanító —, de ki az apád?

— De hiszen éppen ezen veszekszenek!

— Mondja, mi lehet az oka annak, hogy a feleségek mindig emlékeznek a házasságkötés napjára, a férjek pedig csak ritkán...

— Egyszerű. Maga emlékszik arra a napra, amikor azt az óriás harcsát fogta?

— Hogyne.

— Na látja. A harcsa már elfelejtette.

— De rendőr elvtárs, miért olyan szigorú? Igaz, hogy nem álltam meg a piros lámpánál, de vegye figyelembe, hogy milyen sokszor megálltam a zöldnél...

Egy fiatalasszony panaszkodik a barátnőjének:

— A férjem kibírhatatlan... Későn jár haza, iszik, goromba... Már két kilót fogytam...

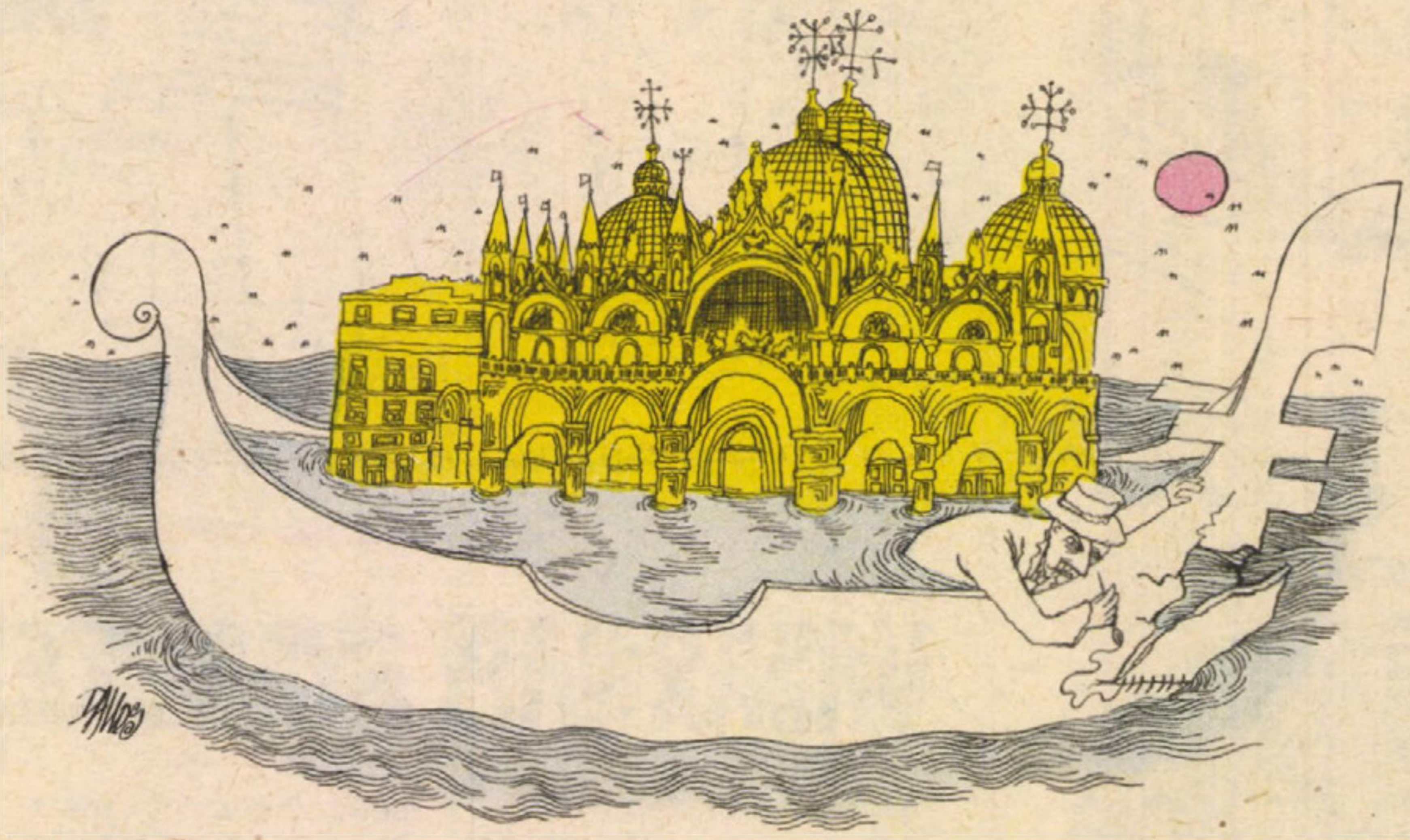
— Mért kínlódol vele? Mért nem hagyod ott?

— Szeretnék még két kilót lefogyni...

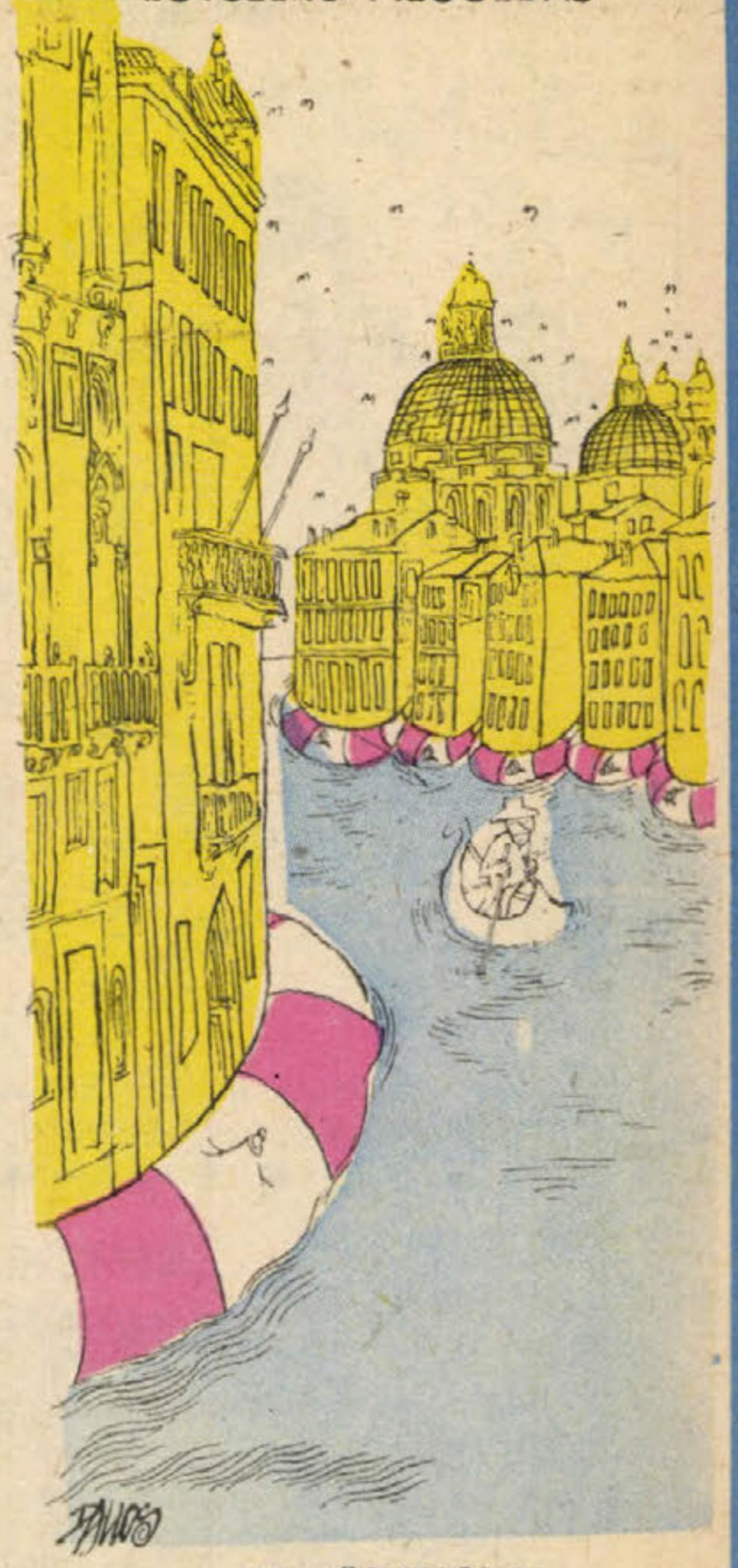
SÜLLYEDŐ VELENCE

Dallos Jenő a Bordigherában (Olaszország) megrendezett XXV. Nemzetközi Karikatúra Kiállításon — itt közölt rajzaival — Ezüst Datolya díjat, továbbá a Sarajevói Nemzetközi Fesztiválon I. díjat nyert.

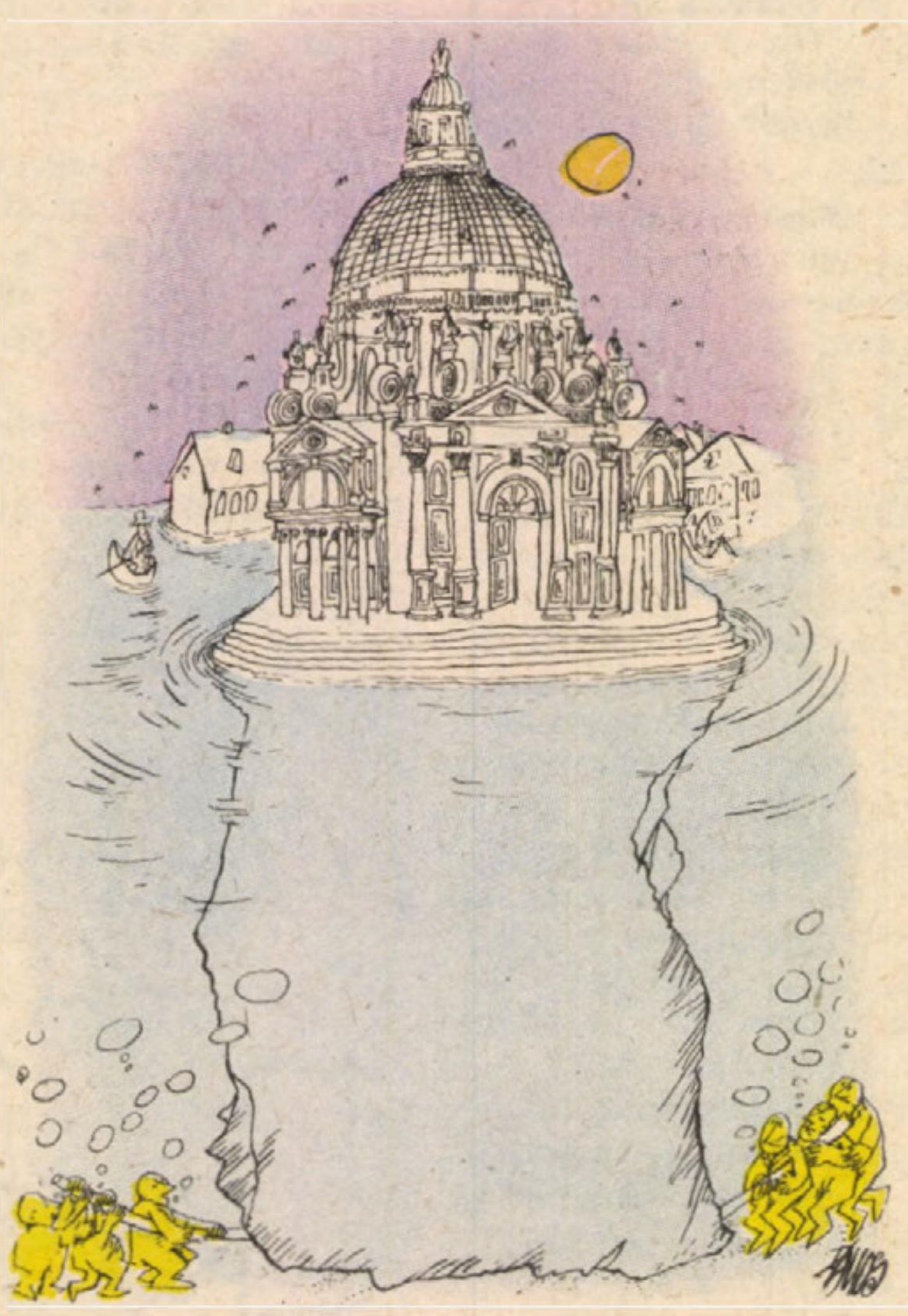
VELENCE MEGMENTÉSÉÉRT

EGYSZERŰ MEGOLDÁS

FANATIZMUS

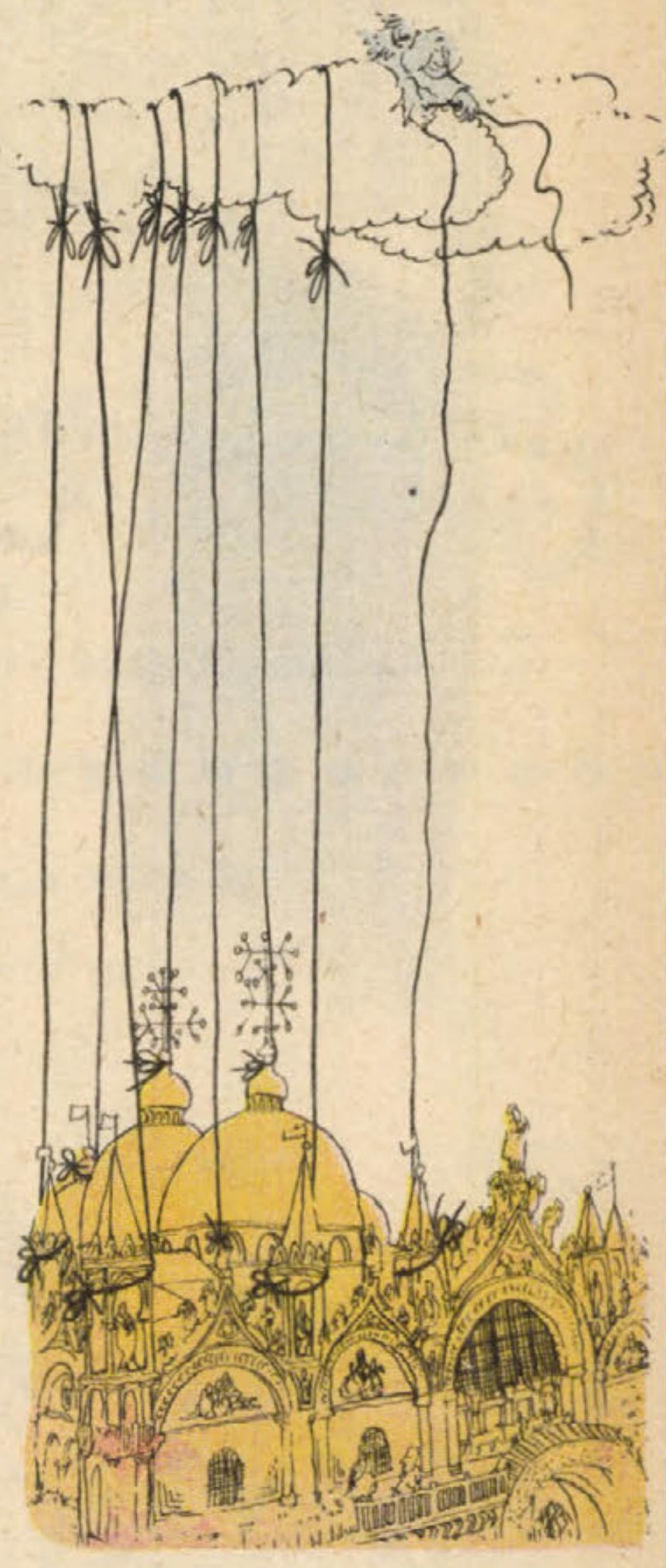

— Nem engedjük elsüllyedni...

LECSAPOLÁS

AZ ÓRANGYAL

HŰSÉG

— Kedves uram, mennyi idős a kicsi?

— Nyolc hónapos, de olyan fogai vannak, hogy már megeszi a marhacsontot is.

— Meg szabad simogatni a kutyát?

— Vakarja meg a hasát. Azt nagyon szereti.

— Jómagam is állatbarát vagyok, de albérletben lakom. A cukrot megeszi?

— Mit képzel? Kizárólag csokoládét fogad el, esetleg krémtöltésű drazsét.

— Bocsánat. És van valakije?

— Nekem?

— A kutyának.

— Fiatal még, előtte az élet. Ráér még a szerelemre. Azonkívül akármilyen csavargó nem jöhet számításba.

— Ha óhajtja, bemutatom egy jó családból való ebnek. A szülőkről, a nagyszülőkről is csak a legjobbat mondhatom...

— Értse meg, egyelőre ez a dolog tárgytalan. Flokinak egyetlen szenvedélye van, a labda.

— Nagy öröm egy ilyen kedves kis állat.

— De még mennyire. És tudja, mit becsülök a legtöbbre ebben a derűs, barátságos élőlényben?

— Mit?

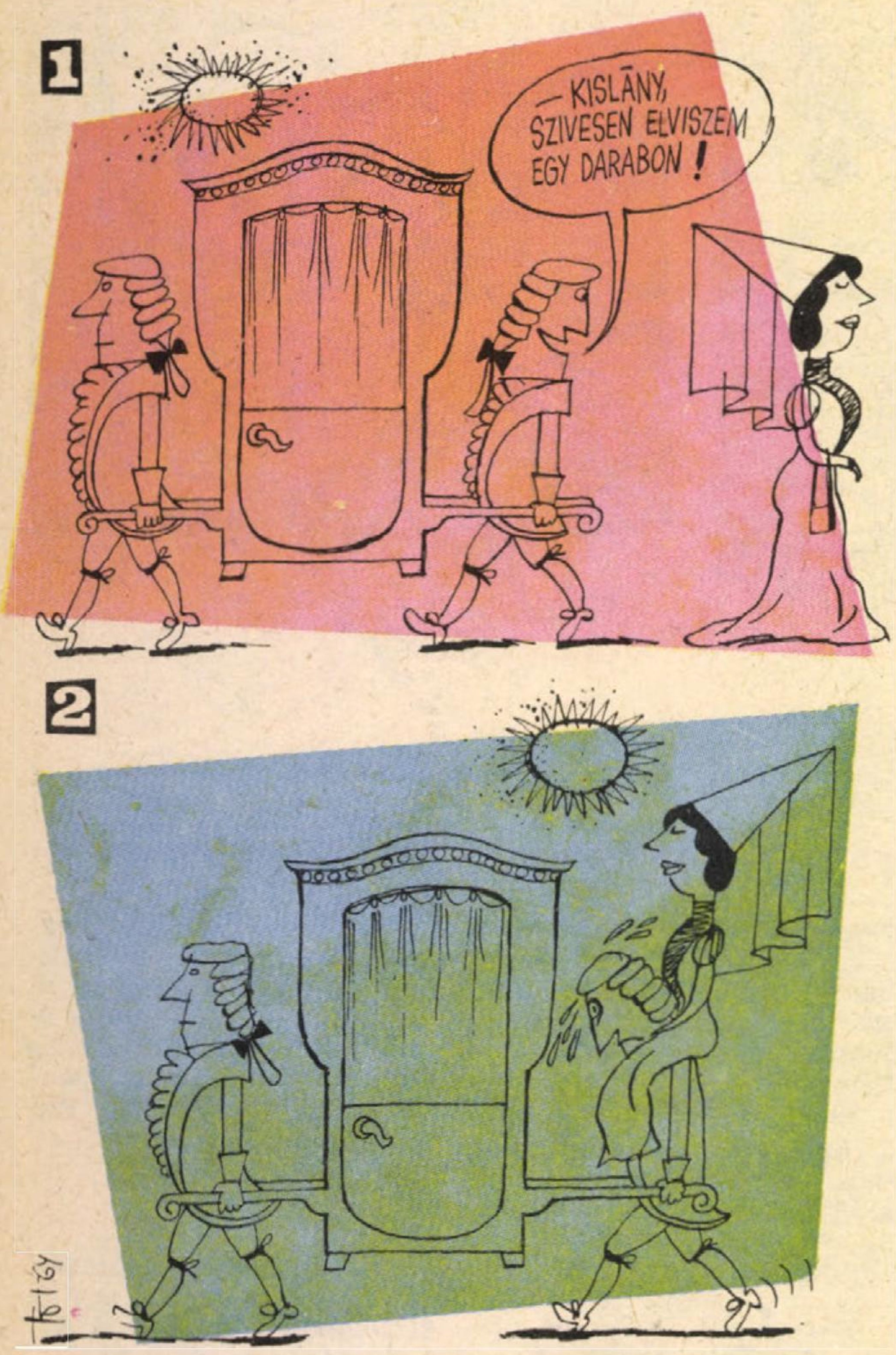
— A hűségét, a szeretetét, a ragaszkodását. Nem tudok elképzelni szebb, nemesebb tulajdonságot a hűségnél.

— Erről jut eszembe, ön házas ember?

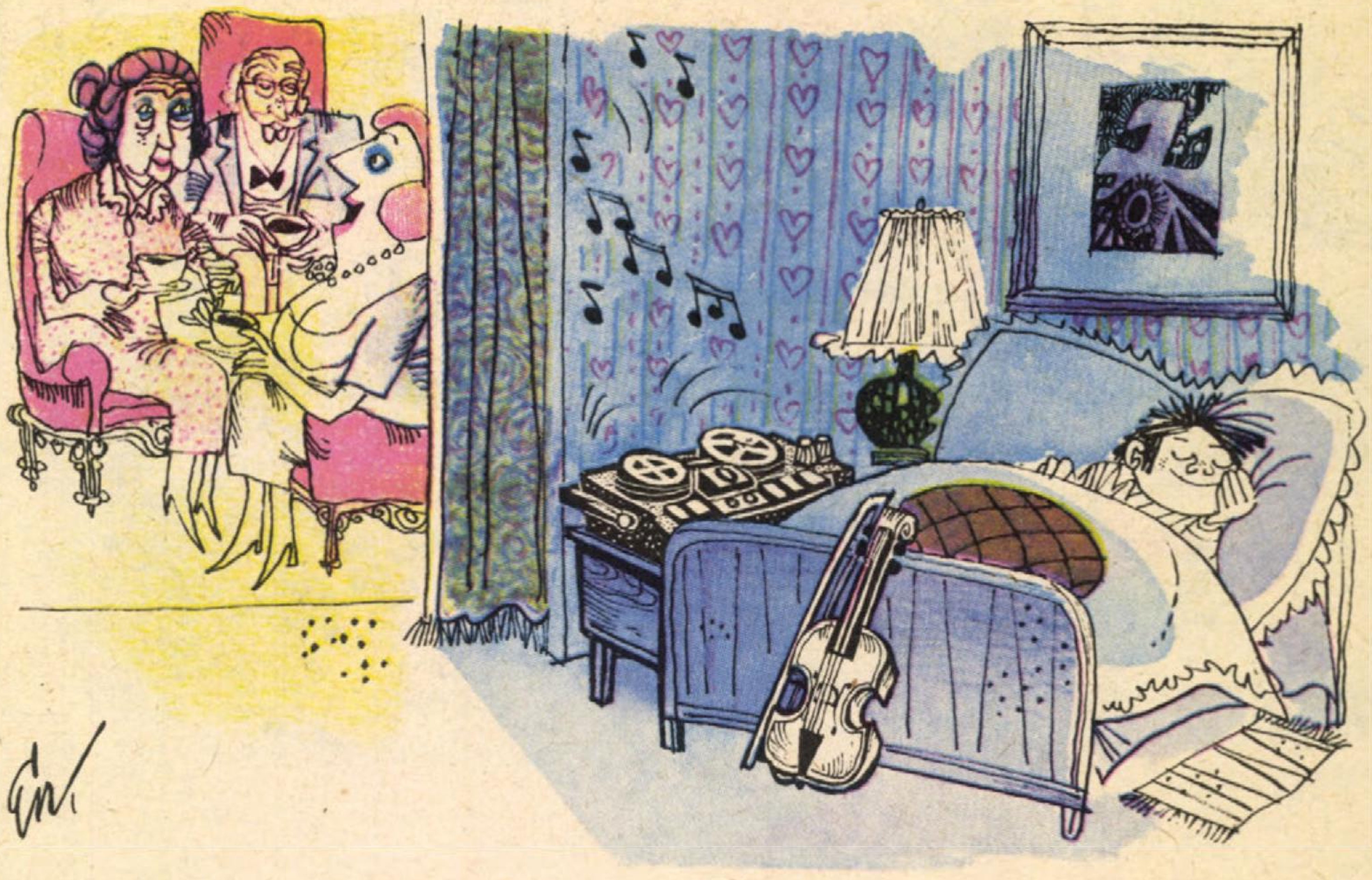
— Válófélben vagyok. Sajnos, a feleségem rájött, hogy megcsaltam...

(g. sz.)

GAVALLÉR IFJÚ

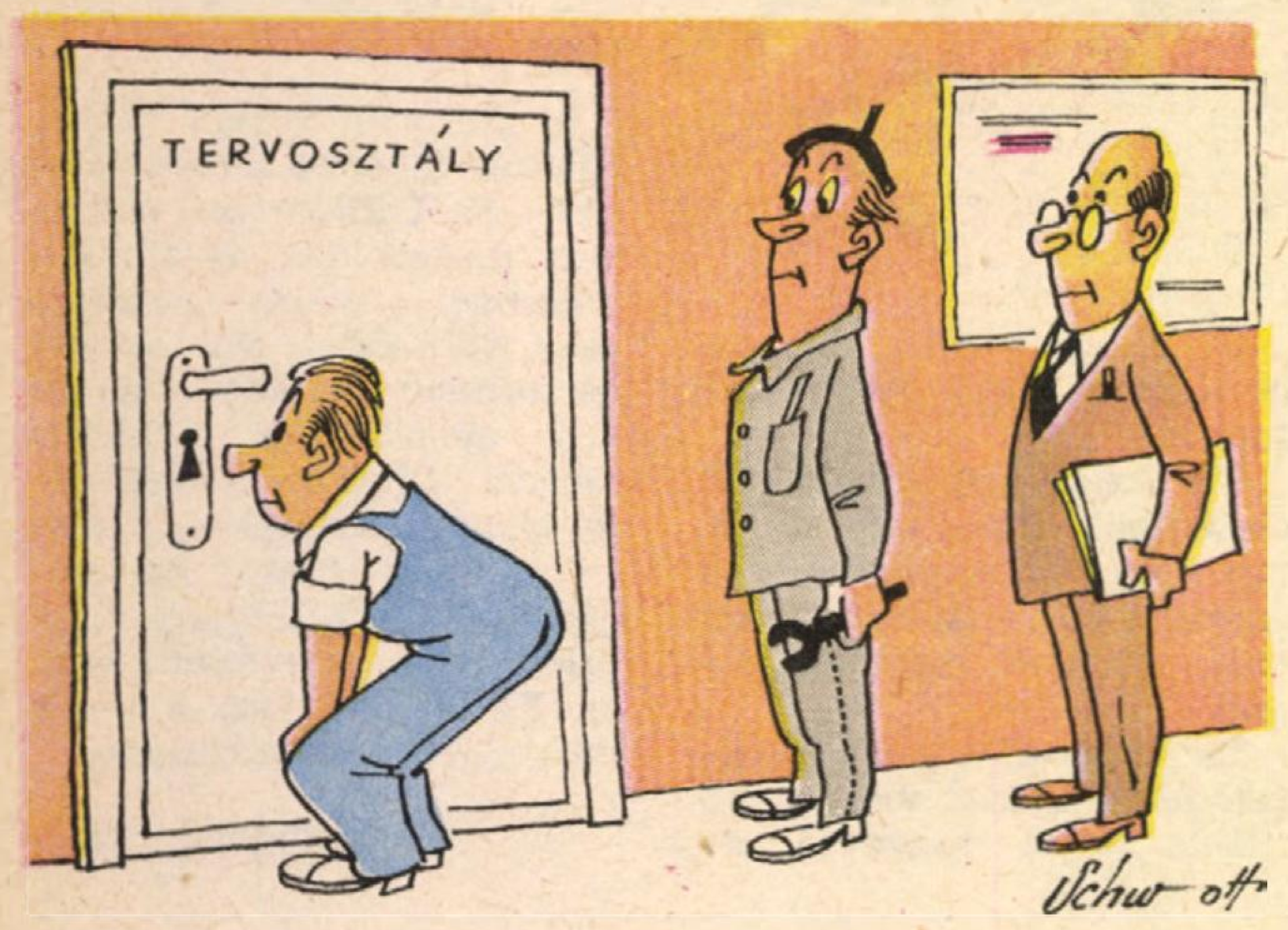

SZÜLŐI ELFOGULTSÁG

– Látjátok, a mi Pistikénket egyáltalán nem terheli túl, hogy külön hegedűórára jár!...

VERSENYNYILVÁNOSSÁG

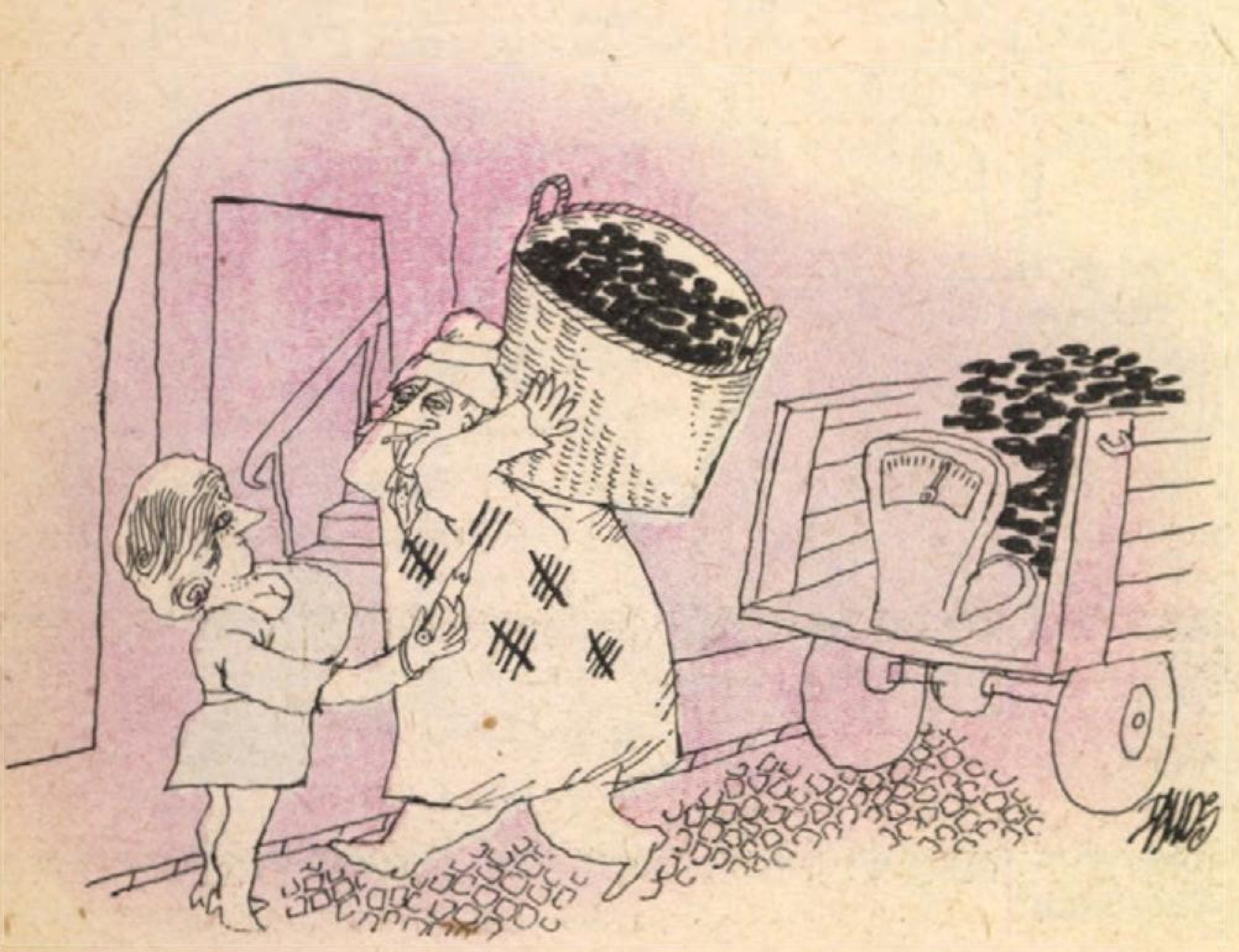
– Mit keres itt, szaktársam?
– A versenyünk állására volnék kíváncsi...

Ketten beszélünk

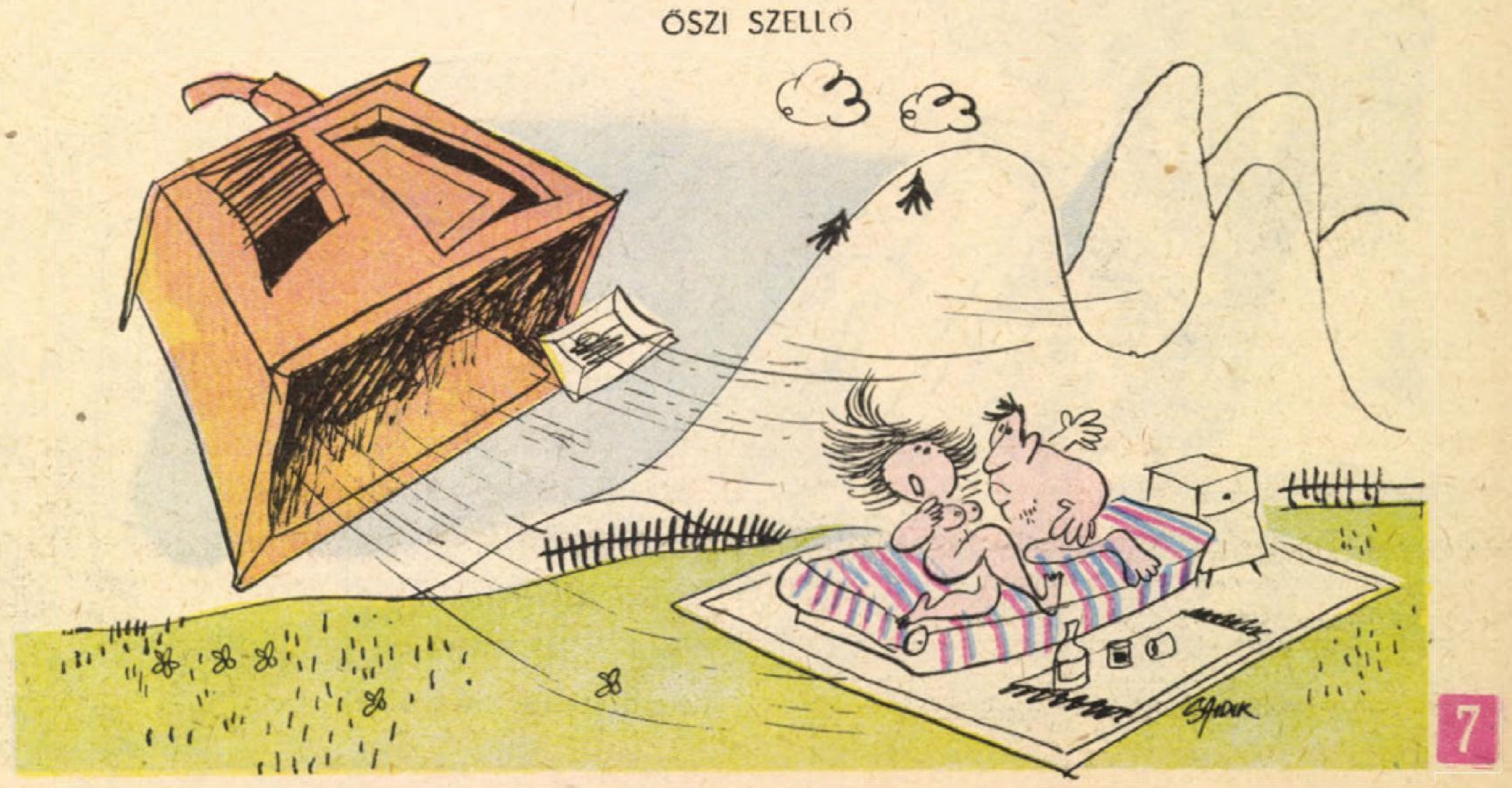
— Jó napot.
— Jó napot.
— Hatos méretben, sárgát, ötköbcentist kaphatok?
— Sajnos kifogyott.
— Mikor?
— Éppen az imént.
— És mikor lesz?
— Ígérik.
— Holnap?
— Esetleg.
— És négyköbcentis, piros, szögletes?
— Van.
— Kétoldalas?
— Három.
— Ilyent eddig nem is gyártottak.
— Svéd licenc.
— Falra erősíthető?
— Nem.
— És fára?
— Arra sem.
— Talán fémre vagy zománcra?
— Arra sem.
— Hát mire?
— Semmire.
— Akkor bizonyára duplavezetékes.
— Természetesen.
— Ha spirális, kérek egyet.
— Nem spirális.
— Nem spirális?
— Szelepes.
— Hányas furat?
— Van ötösben és hatosban.
— Nekem hetes kéne.
— Nincs.
— Nem is lesz?
— Ígérik.
— Hát akkor kérek egy hatost, de csak akkor, ha gumibetétes.
— Nem gumibetétes.
— Ebonit?
— Nem.
— Kaucsuk?
— Nem.
— Kender?
— Igen.
— Ezek szerint négycollos.
— Három.
— Három?
— De tágítható.
— Ha tágítható, akkor jó lesz. Automata?
— Nem.
— Kézicsavaros?
— Nem.
— Hát akkor milyen?
— Víznyomásos.
— Víznyomásos? Ezek szerint hálózati.
— Sajnos, nem.
— Nem hálózati? Hát akkor milyen?
— Önforgó.
— Hármasban, hatköbcentisben önforgó?
— Igen. Parancsol egyet?
— Csak ha pneumatikus.
— Nem pneumatikus.
— Hátultöltős?
— Nem.
— Görgős?
— Nem.
— Hát akkor milyen?
— Szivattyús.
— Sárgában szivattyús?
— Igen.
— Az, sajnos, nem jó. Jó napot.
— Jó napot.

(L.)

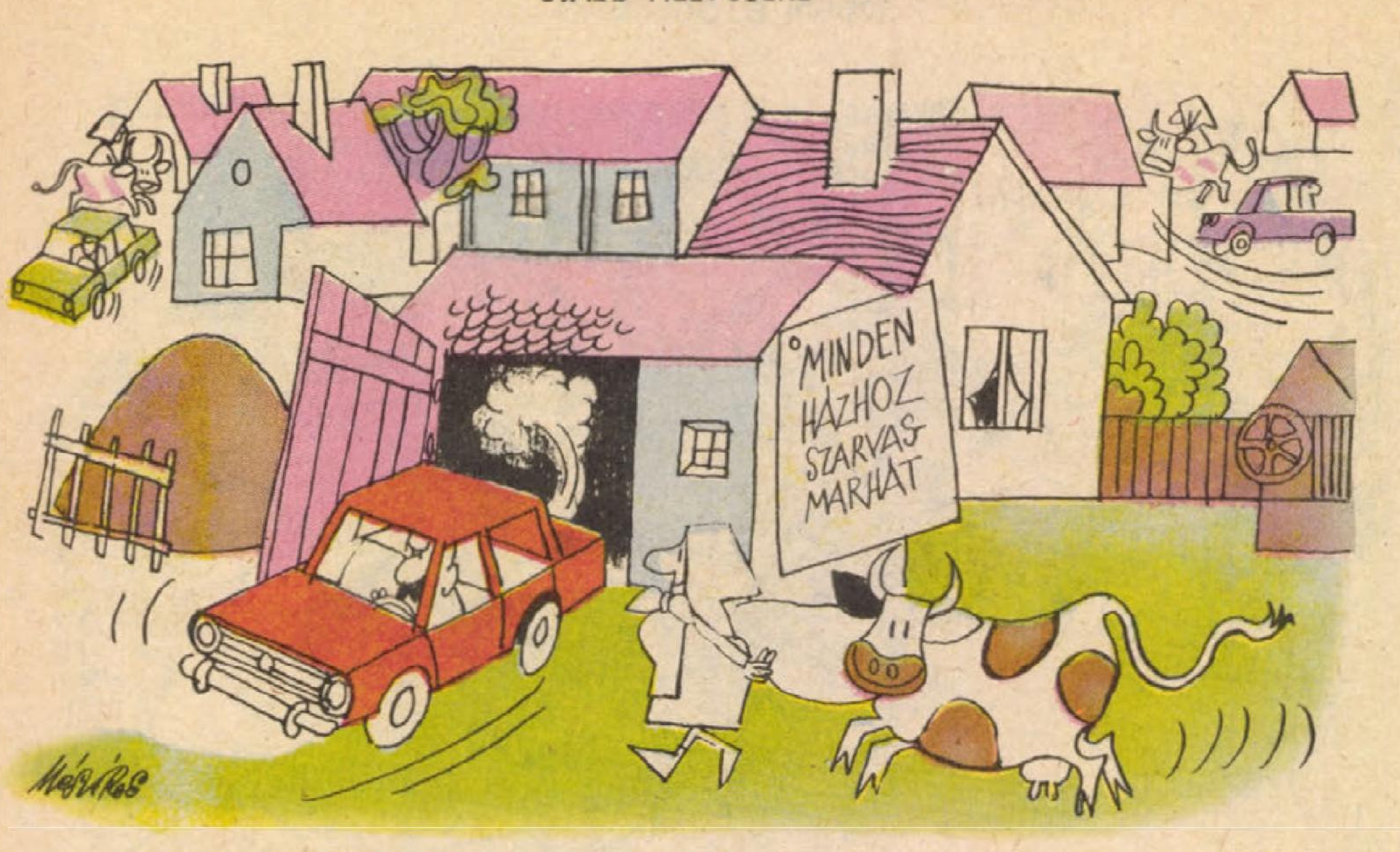
SZÉNHORDÁS

ŐSZI SZELLŐ

ÚJABB HELYCSERE

ÉBER FŐBÉRLŐ

– Hohó! Maga egy vasalót akar becsempészni a szobájába!

Fifi

A mester a lámpa felé fordította poharát, átnézett rajta, majd tanítványaira emelte mély tekintetét.

— Most elmesélem nektek életem legszebb kalandját — mondta. — Egy feltétellel. Ha megígéritek, hogy nem okultok belőle...

* * *

Fifi — kezdte a mester — egy szőke és bodros felhő hevességével robbant az életembe. Az egyik pillanatban még csupa csend és békesség volt a világ, a következő pillanatban ott volt Fifi. Az Oktogonon végeztem megszokott és tűnődő sétámat, amikor egyszerre csak elhajított kő módjára kivágódott valahonnét, és minden teketória nélkül a nyakamba ugrott.

— Nicsak — kiáltotta csupa örömmel —, hiszen ez Kóficer Rudi!

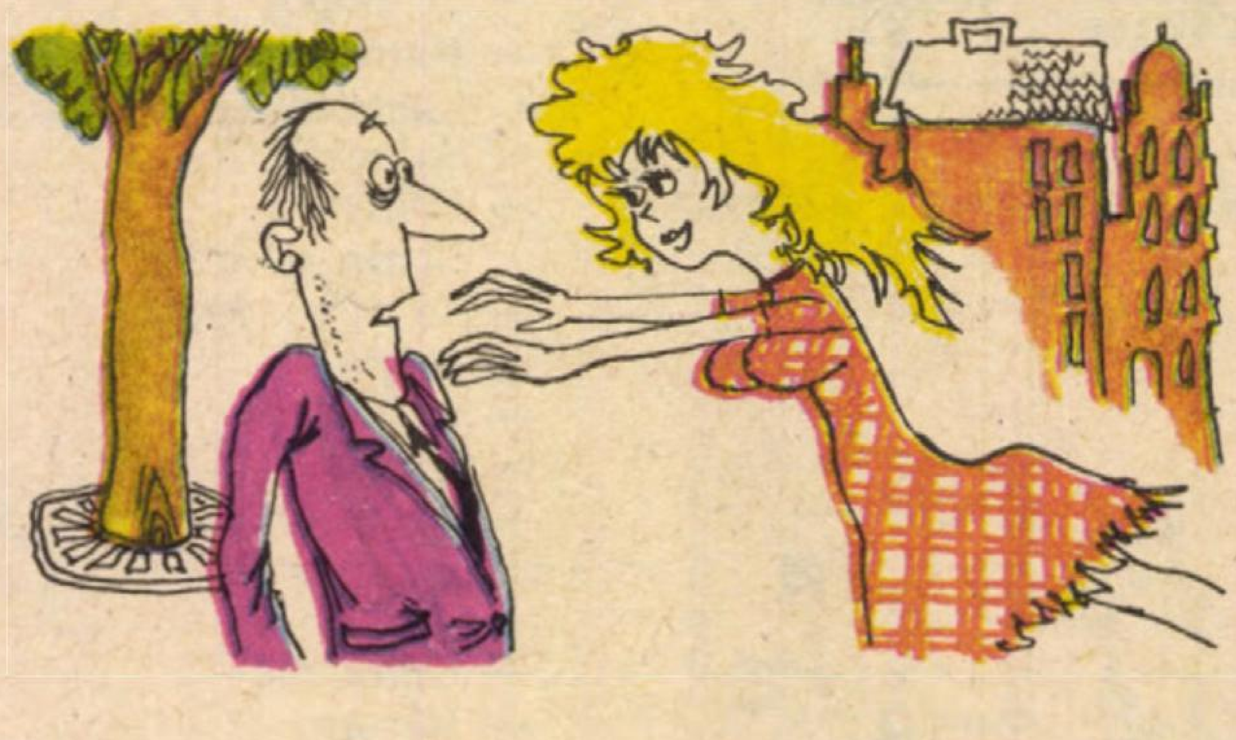
Nevem — mint tudjuk — Szigvárt Bence, ezt a lényegtelen körülményt azonban óvakodtam Fifi tudomására hozni, hiszen kegyetlenség lett volna gyermeteg álmait azonmód szalagokká szaggatni. Másrészt nem mindennap ugrálnak az ember nyakába bodros és szőke viharfelhők az Oktogonon.

Fifi — ezt férfiúi kötelességem hangsúlyozni — maga volt a boldogság. A szája ugyan pillanatra sem állt be és szóbősége leginkább a tavaszi csermely szüntelen csacsogására emlékeztetett, viszont mellette szólt az a körülmény, hogy csupa csacskaságot csacsogott, amelyre gondolkodó ember amúgysem figyel oda.

Ily módon szellemi erőim teljét a vonzó és izgalmas kérdés kibogozására fordíthattam. Nevezetesen: ki az ördög az a Kóficer Rudi?

Egyenes rákérdezéssel semmire sem jutottam volna. Csak elriasztom Fifit, és akkor törvényszerűen véget ér a kellemes kapcsolat. Bizonyos jelekből mégis sikerült legalább vázlatosan kiformálnom amaz érdekes férfiúi képmását, akinek a szerepét most Fifi körül eljátszani sorsomul adatott.

Kóficer Rudi — elsősorban Fifi vonalainak szem előtt tartásával — olcsó és eldugott kis falatozókban étkezett és emiatt nem győztem ünnepelni. Volt azonban egy undorító szokása: lépten-nyomon apró ajándékokkal halmozta el Fifit, kötött holmik, márkás kozmetikai árufélesé-gek, sőt, csekélyebb fazonékszerek garmadáit hintvén a lábai elé. Minthogy azonban saját egyéniségem csorbítása nélkül most már semmiképpen sem utálhattam meg méltóképpen ezt a szerencsétlen, kihasznált embert, tehát kölcsönt vettem fel, s egy bizonyos idő elteltével már a leveleimet is Kóficer Rudi nevén írtam alá.

Fifi aztán úgy tűnt el az életemből, mint egy álom. Egy reggel kinyitottam a szemem és ő már sehol sem volt. Elillant, mint a futó köd.

Talán azzal a különbséggel, hogy a köd viszonylag ritkán viszi magával az ember havi fizetését pénztárcával együtt. És, ha mégis, legalább egy búcsúlevelet hagy. Nos, mindegy már, amíg tartott, szép volt, s én mai napig gyengéd szívvel gondolok Fifi fitos figurájára...

* * *

— De mester — kiáltotta a tanítványok egyike álmélkodva. — Hiszen kihasznált és meglopott!

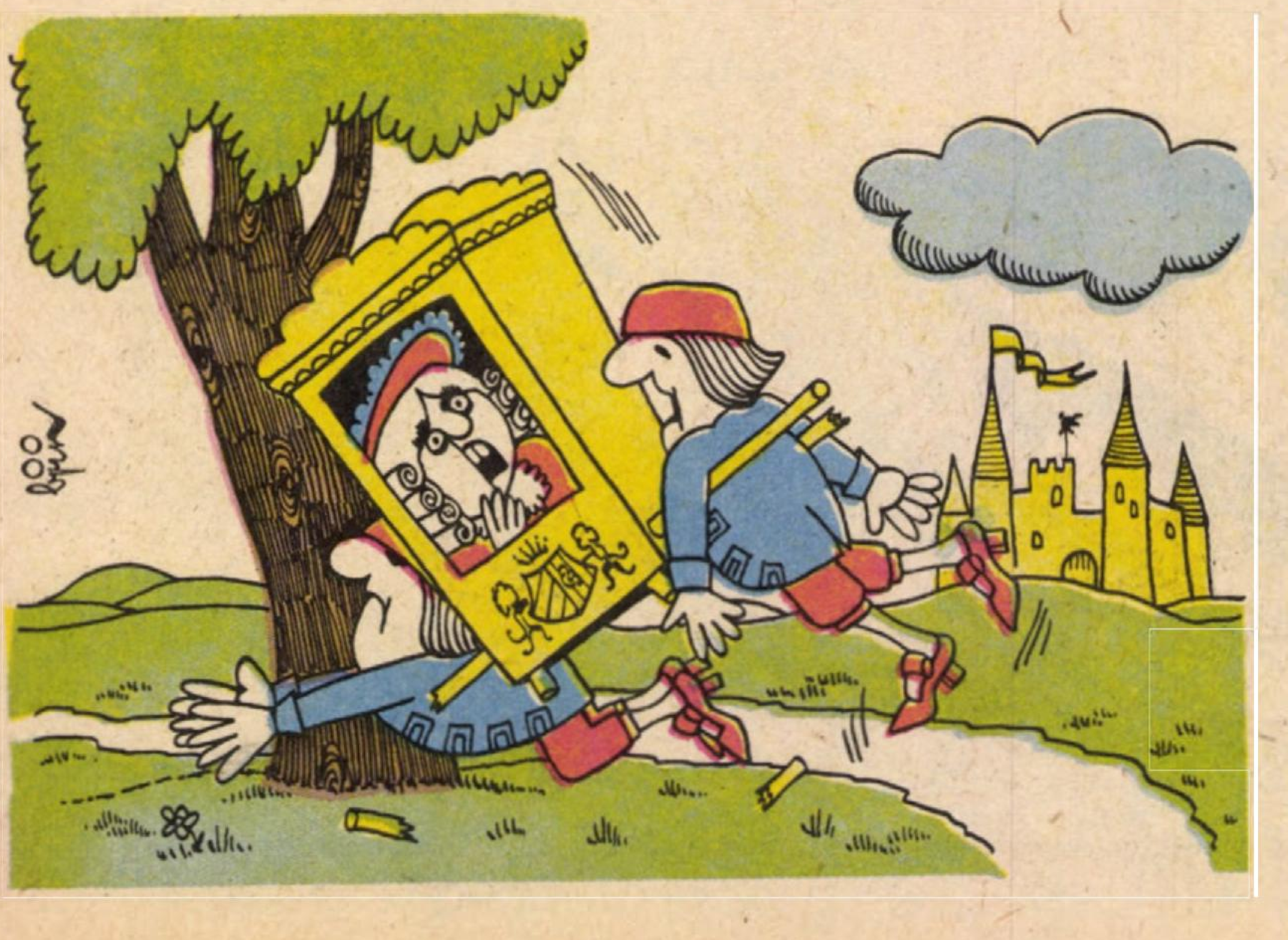
— Engem? — csodálkozott a mester. — Szó sincs róla. Kóficer Rudit, te csacsi.

— Gondolom, azóta sem láttad Fifit.

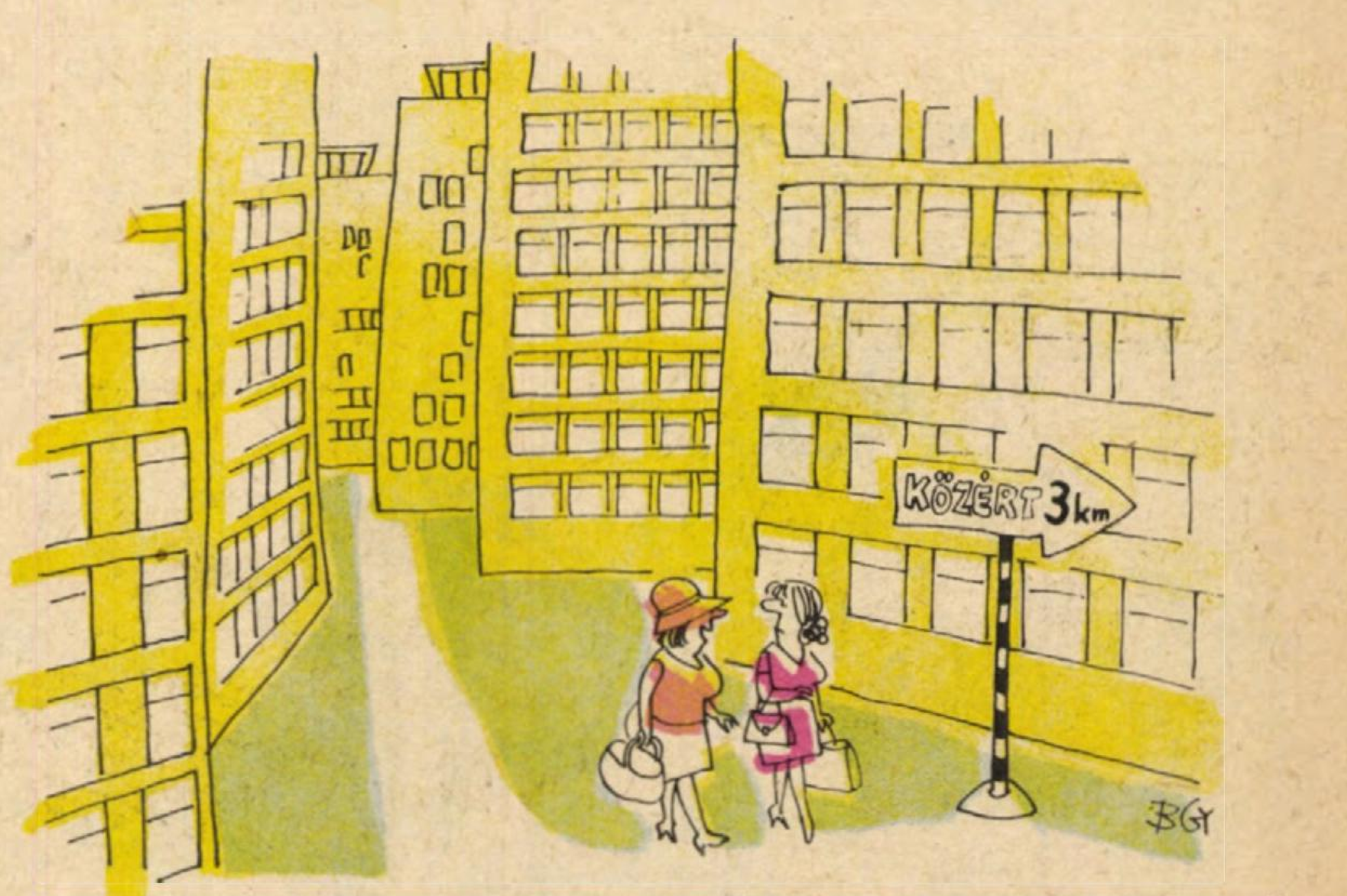
— Hogyne láttam volna. Rögtön másnap belebotlottam. Az Oktogonon végeztem megszokott és tűnődő sétámat, amikor egyszerre csak kivágódott valahonnét és minden teketória nélkül egy elegáns úr nyakába ugrott. „Nicsak — kiáltotta csupa örömmel — hiszen ez Kóficer Rudi!" Az elegáns úrban futólagos vizsgálat útján is módom volt dr. Kempelen Géza köz- és váltóügyvédet felismerni.

Peterdi Pál

A GYORSHAJTÁS EREDMÉNYE

ÖRÖM

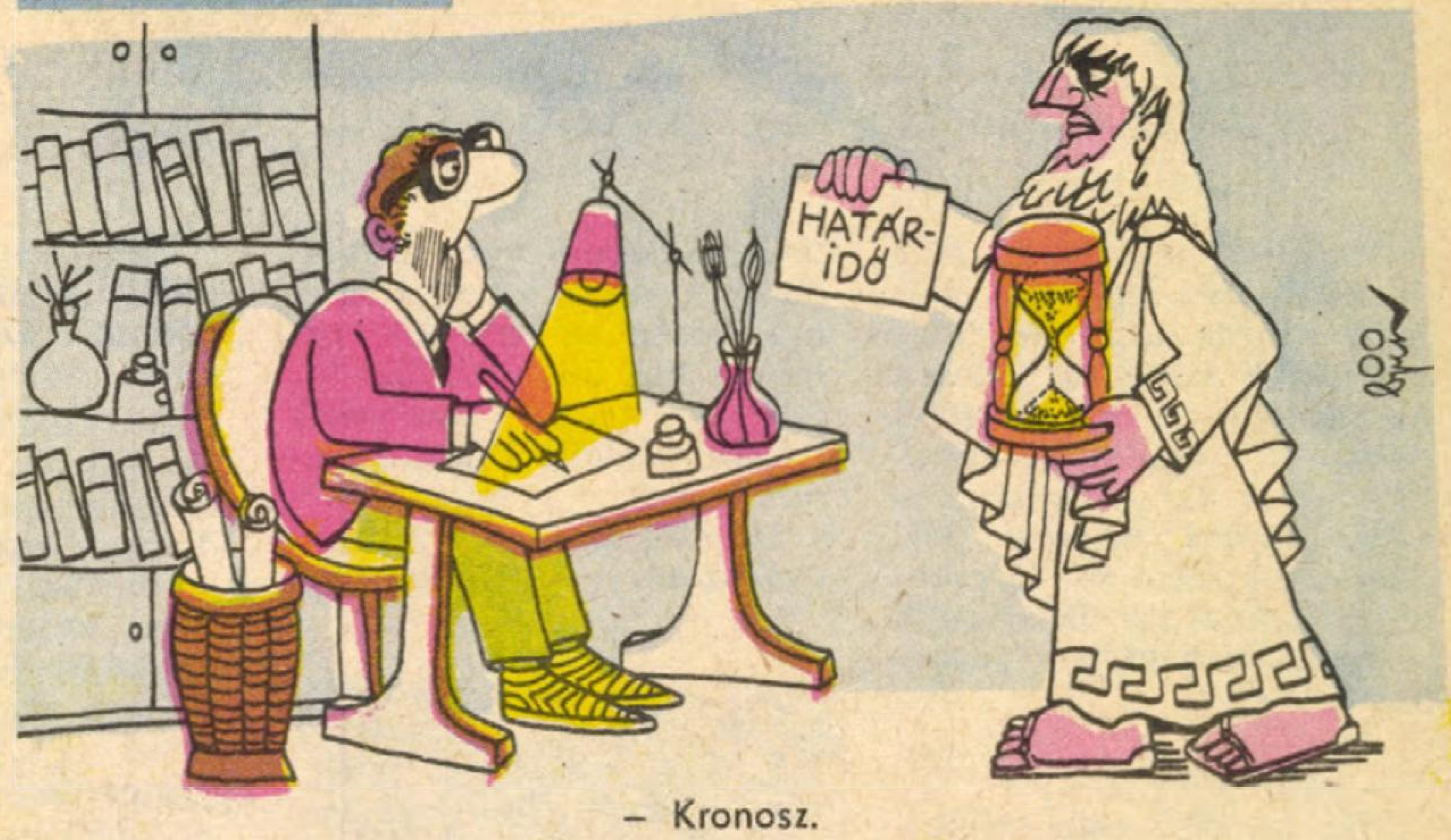

– Örüljön, hogy nem építenek ide közértet, mert akkor már hajnalban dobálnák a tejeskannákat!

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Ki az ellenségük?

Balázs-Piri Balázs:

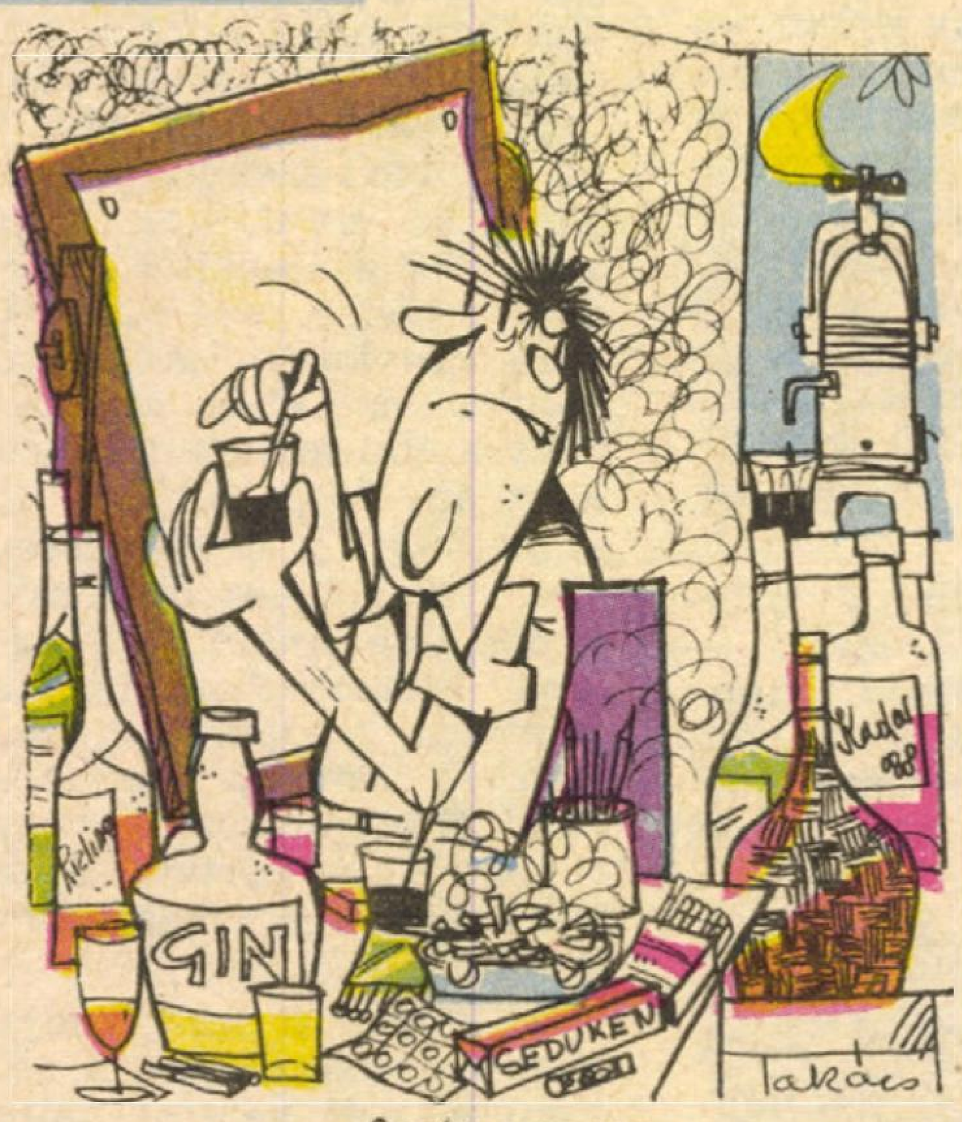
– Kronosz.

Vasvári Anna:

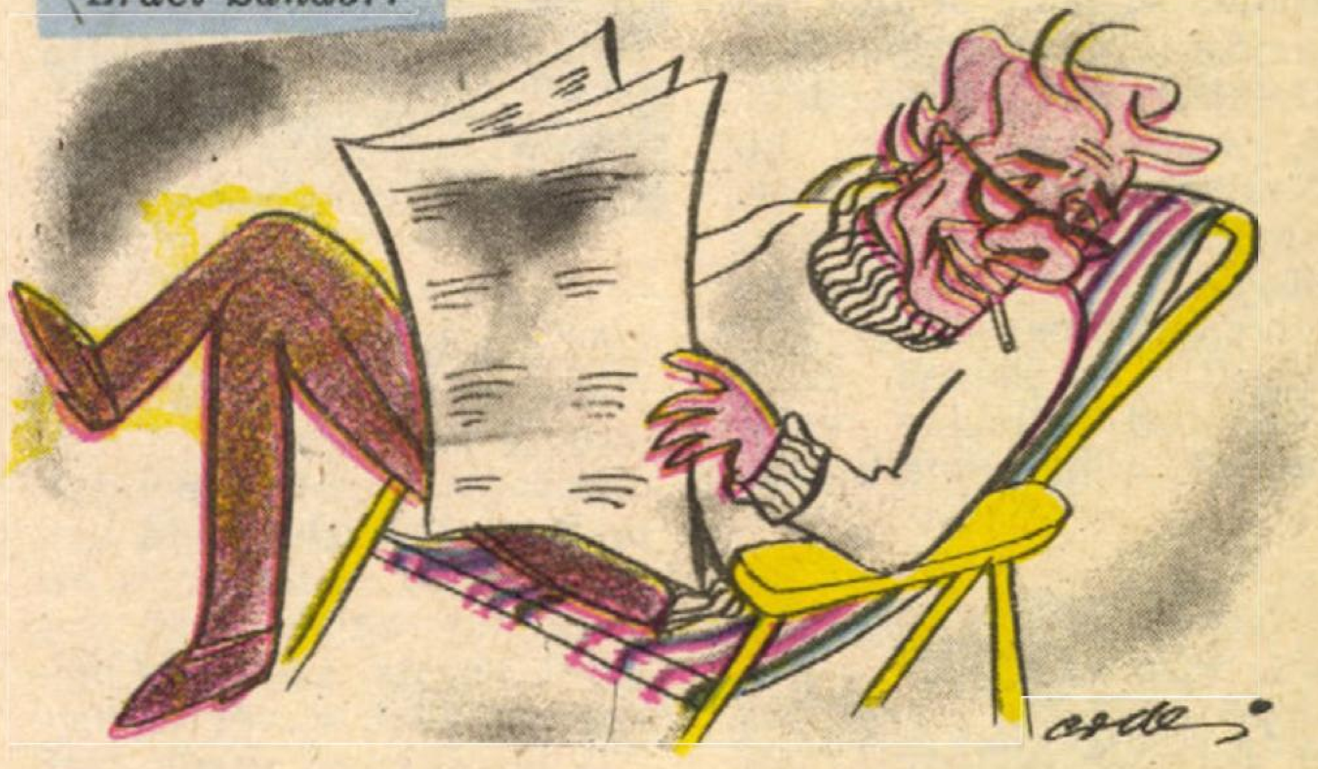
– Abécé sorrendben?

Takács Imre:

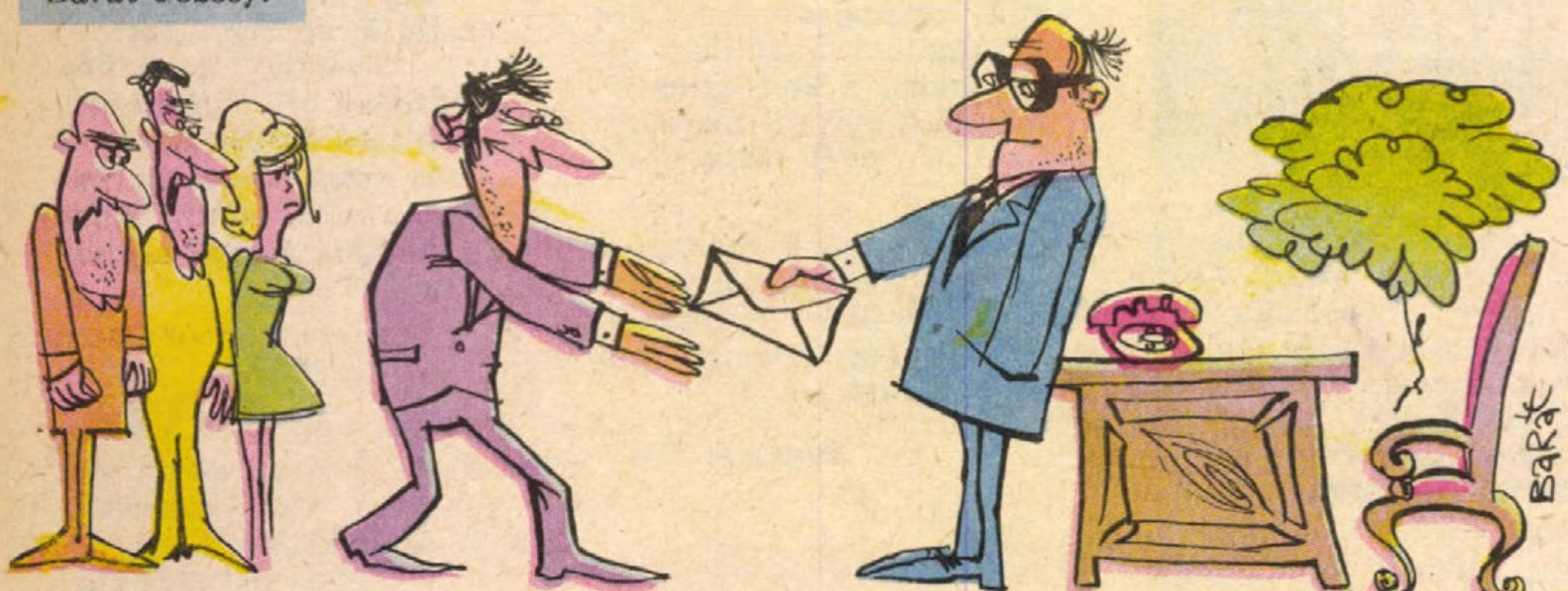
– Saját magam.

Erdei Sándor:

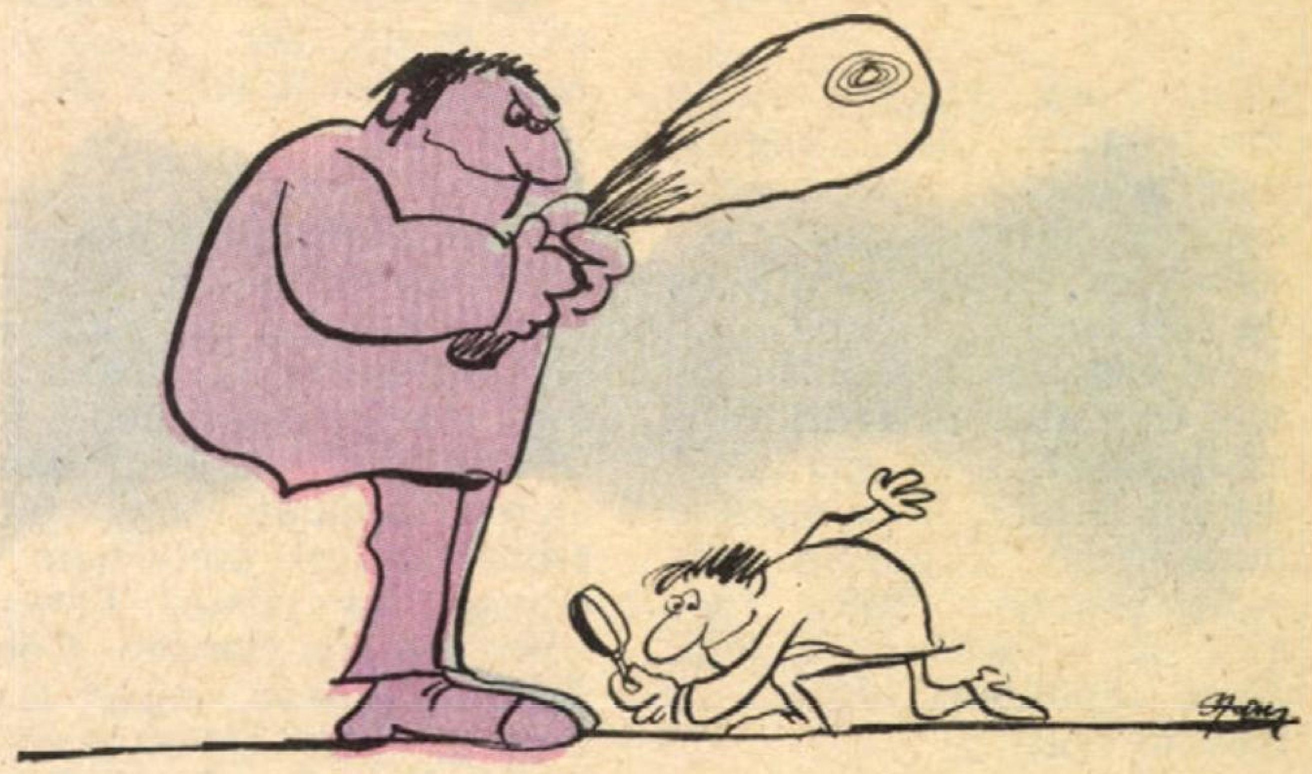
– Azt írta az újság, hogy a gyilkos galóca.

Barát József:

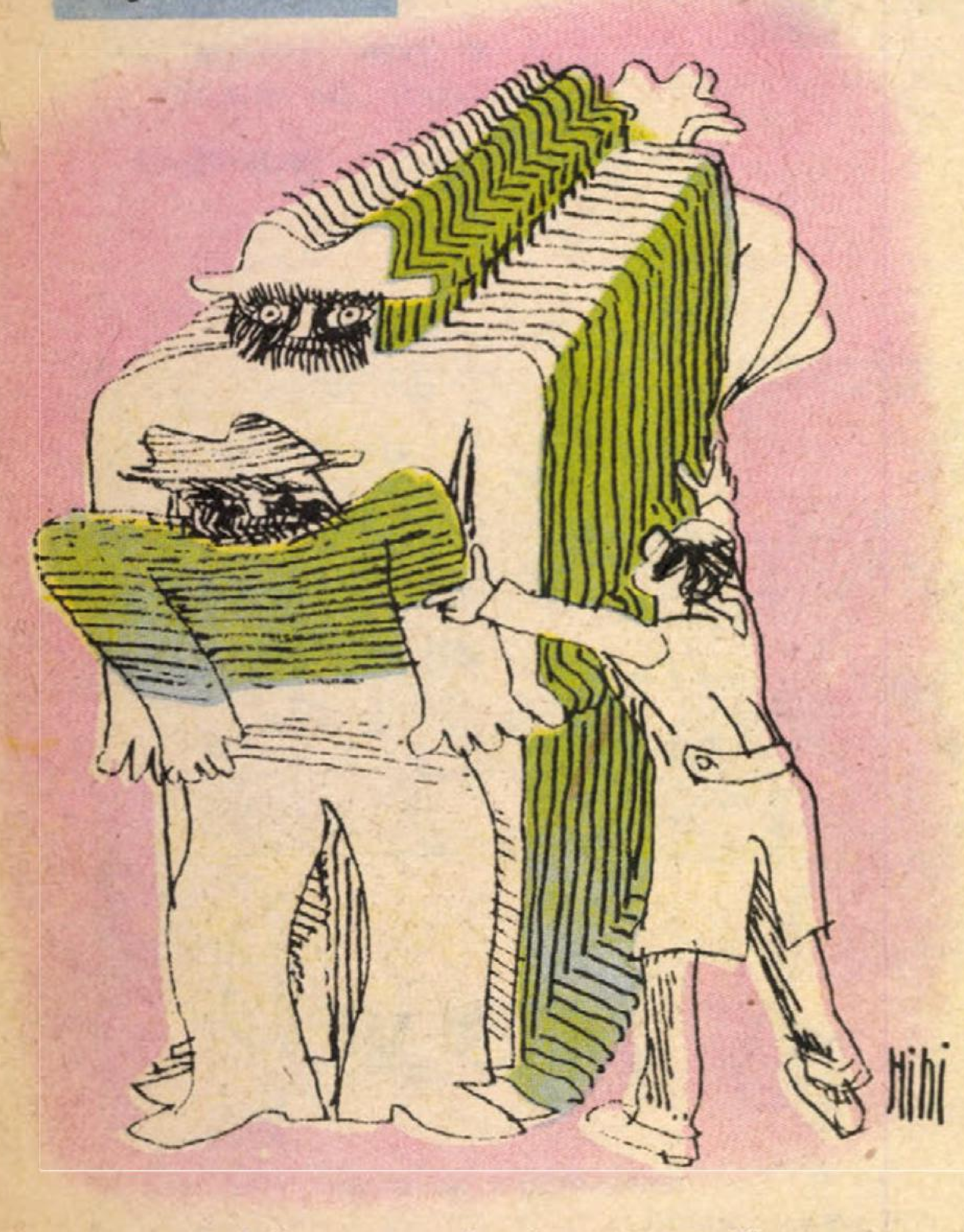
– Az mindig csak prémiumosztás után derül ki.

Sajdik Ferenc:

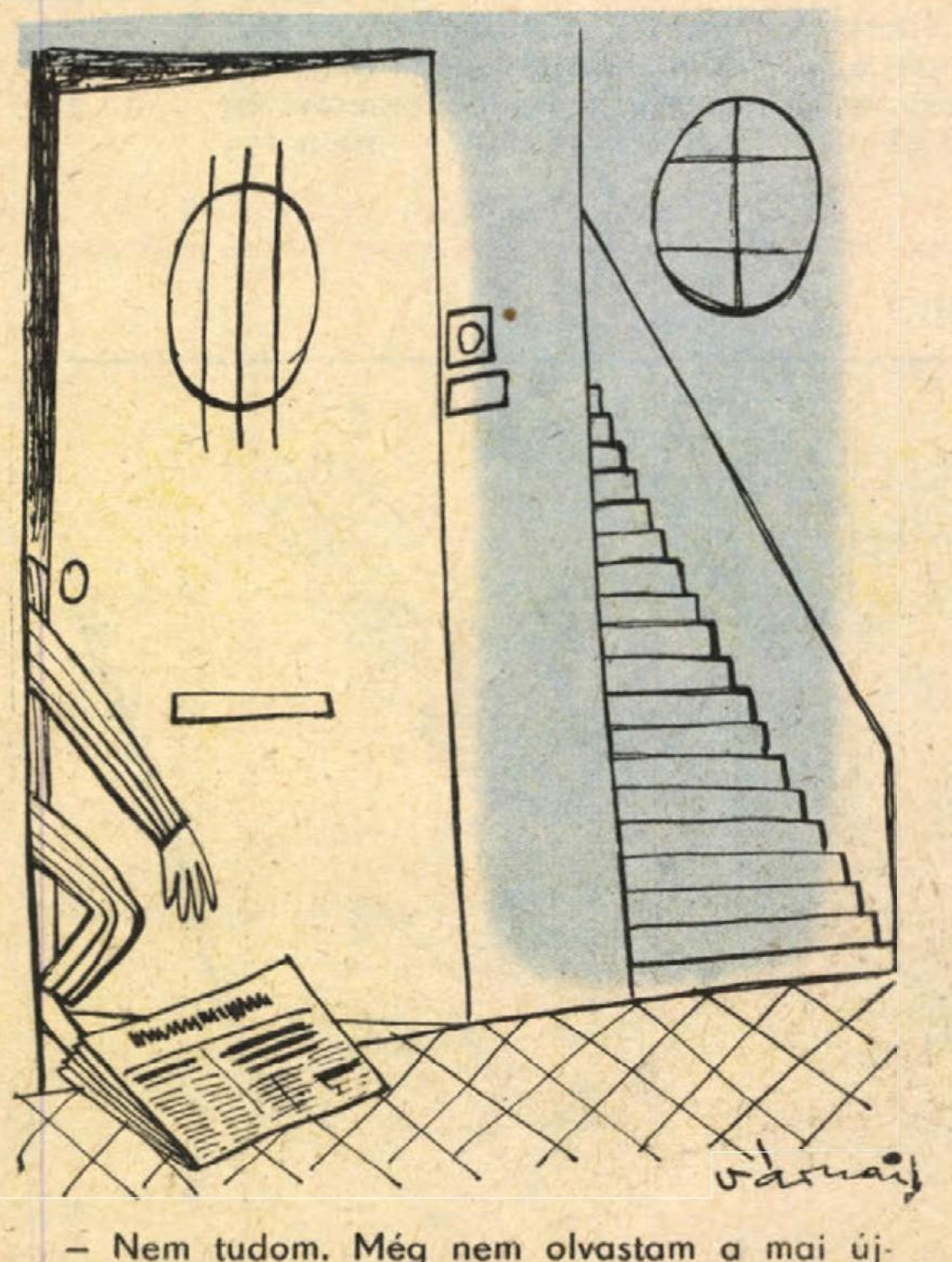
Még nem tudom, de már nyomon vagyok!

Hegedűs István:

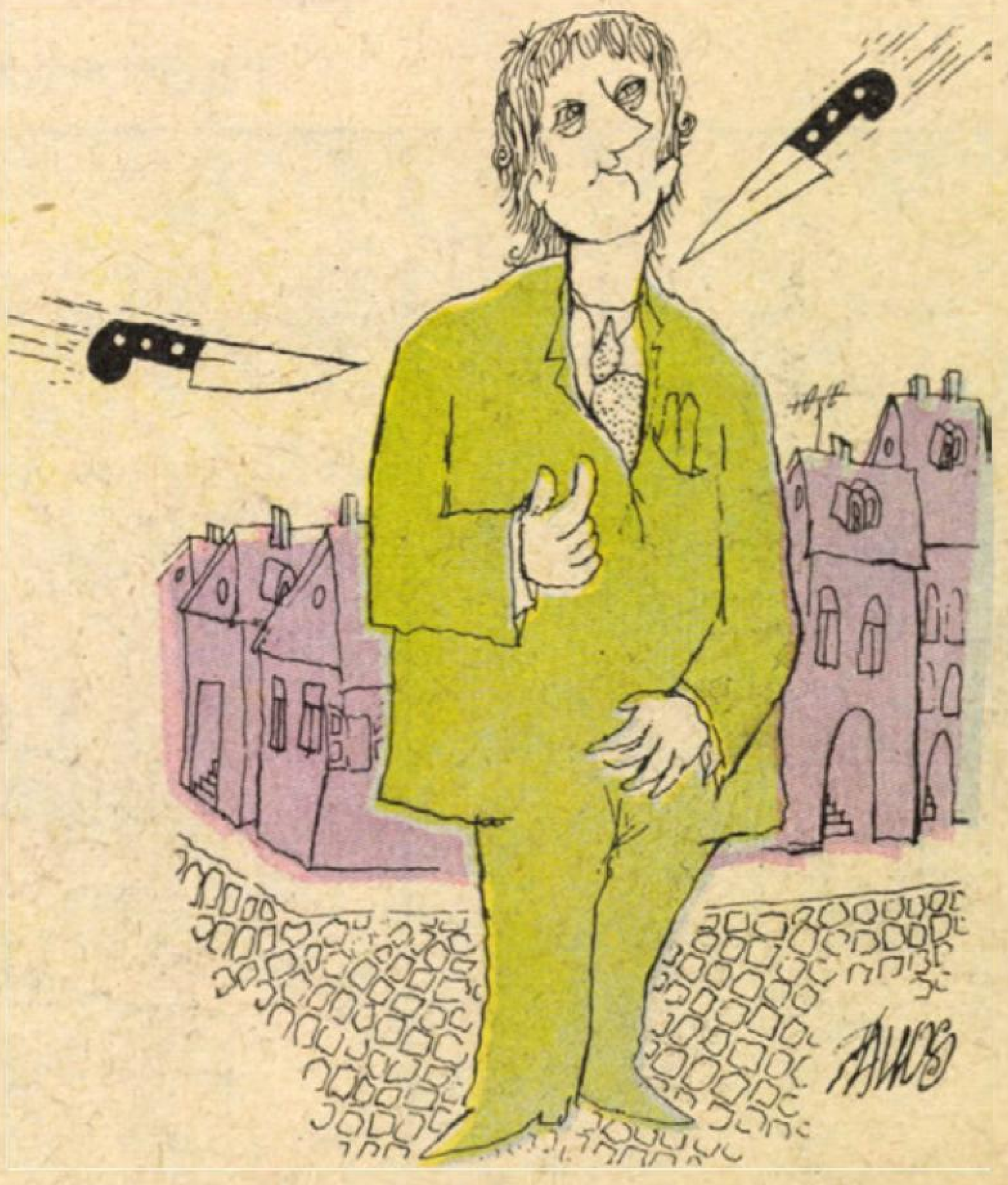
– Még nem számoltam össze őket.

Várnai György:

– Nem tudom. Még nem olvastam a mai újságot.

Dallos Jenő:

– Nincs ellenségem ...

Moszkvai kutyanyelv

NYELVTUDÁS NÉLKÜL…

Gyakran vallottam már — különösen egy-egy külföldi utazás után — hogy a fiatalok számára nincsen hasznosabb, s ajánlhatóbb dolog a nyelvtanulásnál. Ezúttal is ezt kell mondanom, sajnos negatív példákkal illusztrálva. Egy hetes moszkvai tartózkodásom a nyelvi nehézségek jegyében telt el.

*

Már az első este elfelejtettem a szállodai szobaszámomat, mivelhogy addig gyakoroltam magamban a szobám számát oroszul kimondani, míg magyarul is elfelejtettem. Jelbeszédemre, hogy nem tudom kimondani a szobám számát, a szobaasszony biztató mosollyal papírt és ceruzát tett elém, hogy írjam le a számát a szobának, majd különböző számokat mutatott fel, mint egy pontozóbíró, hogy bökjek rá a megfelelőre. De hogyan magyarázzam meg neki, hogy a saját anyanyelvemen sem tudom, melyik az én szobám?

Az egyetlen megoldás jutott eszembe: eltávoztam a szállodából, s hosszú sétát tettem. Midőn késő éjszaka hazatértem, a portán már csak *egyetlen* kulcs függött: az én szobám kulcsa. Arra ráböktem, vittem, s igazam volt!

*

A moszkvaiak teáznak, mint az angolok, de nem kávéznak, mint én! S ámbár szép és korszerű eszpresszo-gépeik vannak mindenfelé, de a kávét bögrényi bőségben eresztik belőle, s híg folyadék jön kifelé a kiváló minőségű, frissen pörkölt áldott kávészemekből.

Elhatároztam, hogy elmagyarázom a büfés-kislánynak, miféle kávét innék. Hosszas gondolkodás után megszerkesztettem egy mondatot. Ezzel a mondattal aztán a kislány elé lépve, a gépre mutattam, s azt mondtam: *agyin voda, dva kafé!* Vagyis, hogy egy vízhez két adag kávét tegyen.

A kávéfőzőnő rábólintott, hogy mindent ért, én pedig leültem, a szívemben nagy elégedetséggel, és csak az elém tett tálca láttán töltött el nagy szomorúság. A tálcán két tele bögre lötty volt és egy pohár víz. Pontosan a rendelés szerint.

Abbahagytam a moszkvai eszpresszós kislányok szakmai továbbképzését.

*

Most elmondom egy vásárlásom történetét. Az embernek mindig van előzetes elképzelése arról, hogy mit fog venni idegenben. Én például tudtam, hogy igen olcsón kapható egy előszobai csengő, mely nem is csengő valójában, hanem kéthangú kis harang. Gondoltam, erre szükségem lesz Pesten, hozok egyet az előszobámba. Gondosságomra misem jellemzőbb, mint hogy a nevét is felírtam magamnak, még itthon, egy kis papirosra. Az a neve a kis harangnak: ZVONYOK.

Hát megállok az áruház pultja előtt, a villamossági cikkek osztályán, s mondom: „zvonyok".

Az eladó — fiatal férfi — kérdőn néz rám, hát megismétlem: „zvonyok", de nem érti most sem. Próbálom lágyabban ejteni, ejtem zvjonyoknak, jvjzanyoknak, jonyognak, hiába. Több vásárló nagy szeretettel igyekszik a segítségemre lenni. — Ogonyok? — kérdi az egyik és az újságjára bök, hogy talán ezt kérem. — Melnyik? — véli egy másik, amiről már tudom, hogy egy jófajta vörös bor.

Szomorúan állok és a fejemet rázom. „Zvonyok" — mondom csöndesen, kitartóan. Az eladó a pultra mutat, majd a polcokra, mögötte, hogy mutassam meg, mit kívánok. De a kis harang nincsen sehol. Ebből már nem lesz harang, gondolom szomorúan, miközben a szemem felfedez egy kis elektromos gázgyújtót. Jó lesz ajéndéknak, jut eszembe és rámutatok a gázgyújtóra.

Az eladó mosolyogva elémteszi, s azt mondja: — „Elektrozazsigalka". — Az arcán pedig azt látom, hogy arra gondol, ugyan miért hittem ezt zvonyoknak.

*

A hasznos vásárlások tervében szerepelt egy szamovár is. Elektromos-szamovárt — mely nem nagyobb sokkal a mi négyszemélyes kávéfőzőinknél —, nem találtam sehol sem, de ajánlották, hogy menjek el egy bizományi áruházba, ott mindig kaphatók nagyon szép, régi, öreg szamovárok.

Több sem kellett nekem, begyakorolva a bizományi áruház nevét, taxiba szálltam, s a kis harang tapasztalatai miatt némileg szorongva, hová visz majd a taxi, mondtam, hová vigyen. Ezúttal azonban minden úgy ment, mint a karikacsapás: a taxi hibátlanul a bizományihoz vitt, s ott szebbnél-szebb régi szamovárok sorakoztak. Egy antik, harminckilós egészen elvette az eszemet, cifra csapjaival és fogantyúival az első gőzmozdonyra emlékeztetett. Máris intettem, hogy állítsák ki a blokkját, a nevetségesen olcsó, 20 rubeles összegről, midőn egy finom megjelenésű, hófehér hajú nénike kedvesen megszólított, beszélek-e franciául vagy angolul. S bólintásomra, hogy a franciát megértem, ujját felemelve, figyelmeztetőleg így szólt:

— Vigyázzon ám! Tudja, hogy ezt a szamovárt a kéménybe kell vezetni, mint egy kályhát! Nehogy baj legyen belőle!

Ezekután, ha szomorúan is, de lemondtam a szép, antik szamovárról. Csak azt sajnálom, hogy nem tudom ennek a kedves és figyelmes moszkvai mamácskának a nevét, sem a címét.

Hogy megköszönhetném neki most utólag: a biztos füstmérgezéstől mentett meg egy nagylétszámú magyar családot…

Somogyi Pál

SZILÁNKOK

VIRÁGÁRUS-STAND

— Hogy adja a rózsát?

— 5 forint szálja.

— Micsoda? Öt forint? Ez felháborító! Nem szégyelli magát?!

— Ne tessék elfelejteni, hogy a beszerzési nehézségek…

— Van képe öt forintot kérni egy szál virágért? Ez a szemtelenség teteje!

— Tessék elvinni négy forintért.

— Mi az, hogy négy forintért? Hatért adja, maga balek! Én is annyiért árulom.

UNALMAS FILM

Egy férfi dühösen felkiált a vetítés alatt:

— Tessék csendben maradni ott a filmvásznon! Különben egy szót sem értek abból az érdekes történetből, amit a hátam mögött mesélnek!

TAXI

Egy férfi boldogan fogja meg az állomáson parkoló taxi kilincsét. A sofőr kiszól:

— Hová parancsolja?

— Vigyen, ahová jólesik.

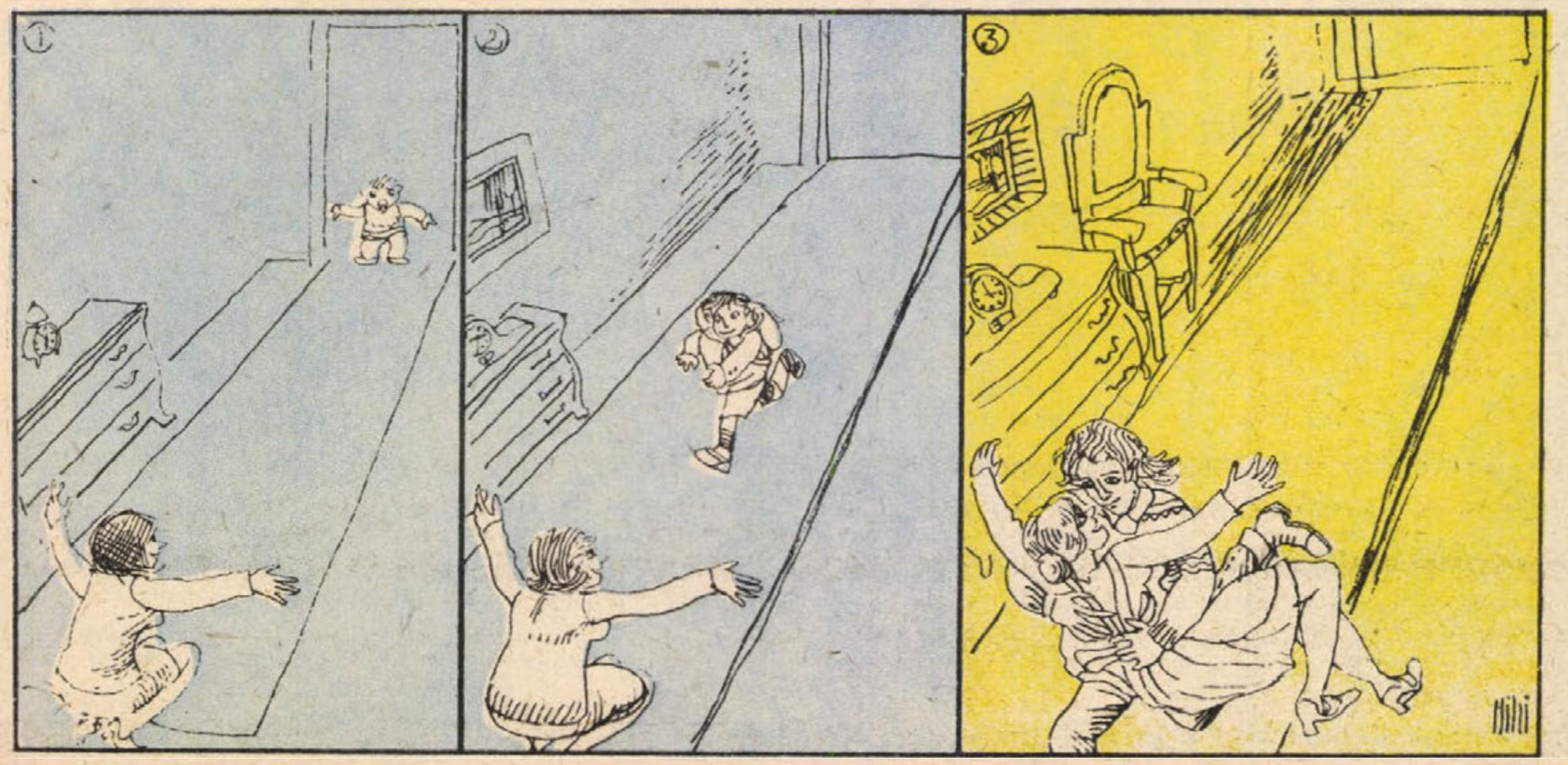
— Sajnos, más irányba megyek — mondja hűvösen, gázt ad és elrobog.

ÉLETRAJZ

X. 1920. február 9-én született. De minek?

(galambos)

FELGYORSULT IDŐ

– Ki jön a házamba?

BIZONYTALAN JÖVŐ

– Az én szakmámban sohasem lehet tudni, mit hoz a holnap.

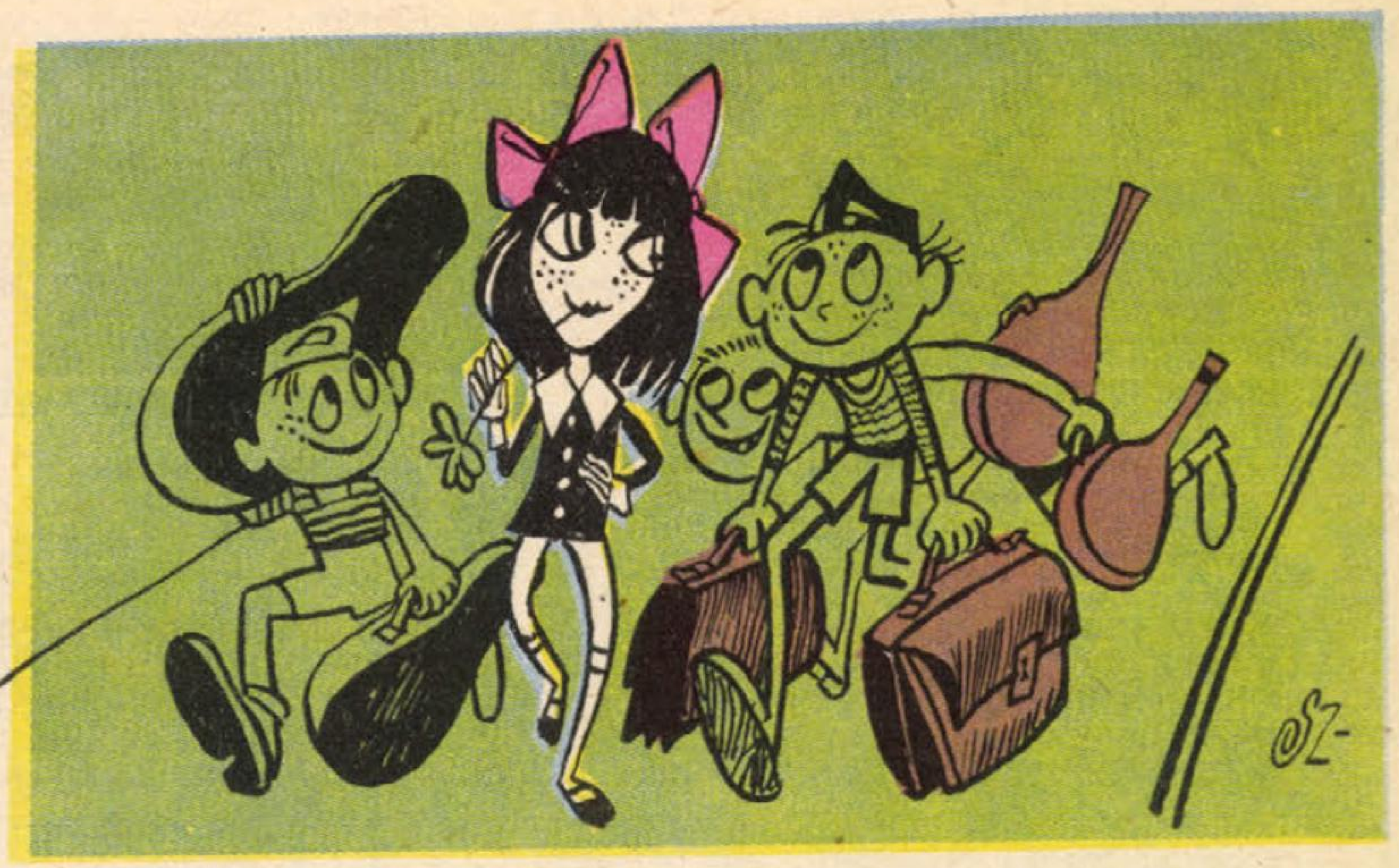
– Hogyhogy?

– Meteorológus vagyok.

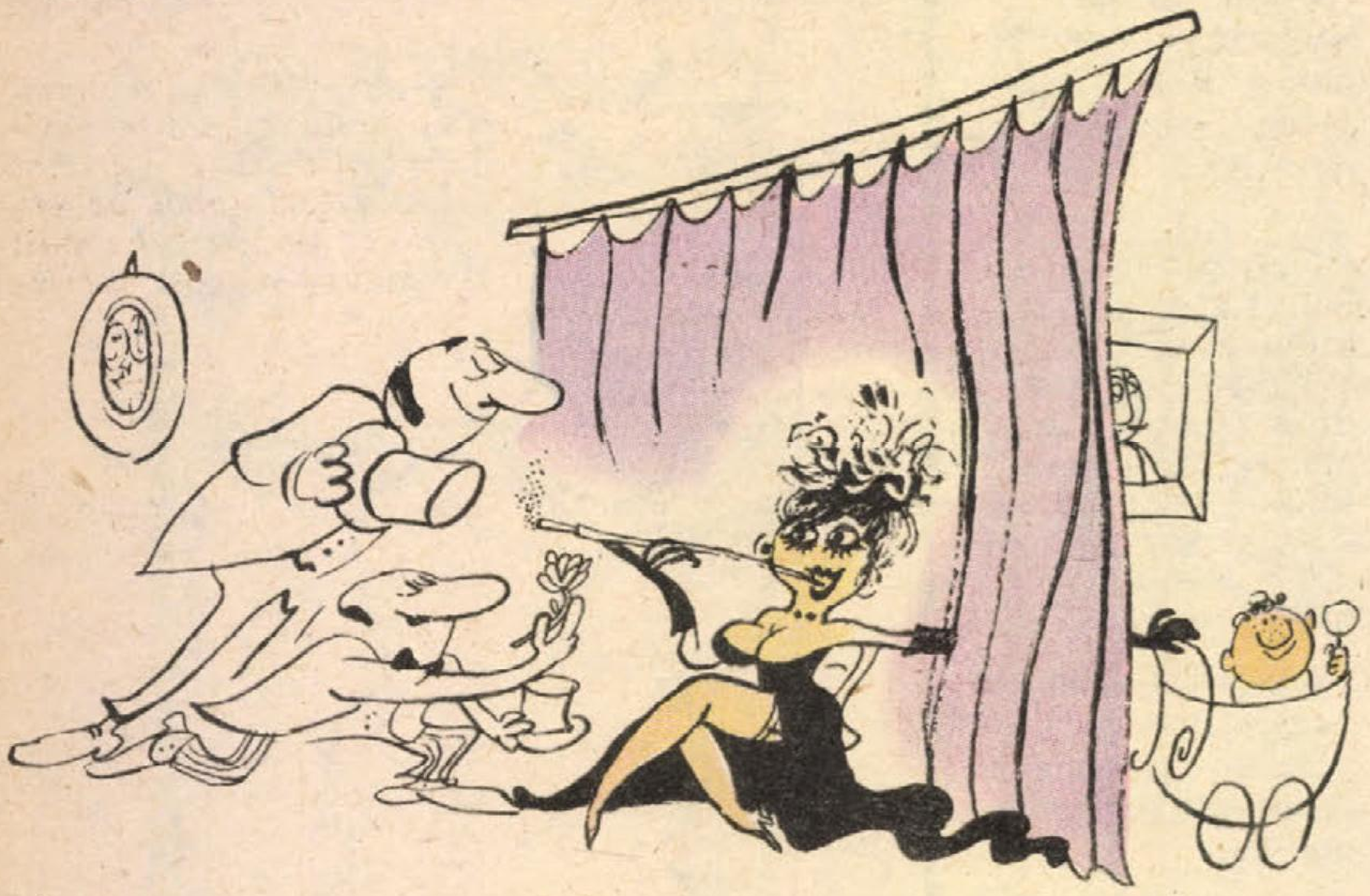

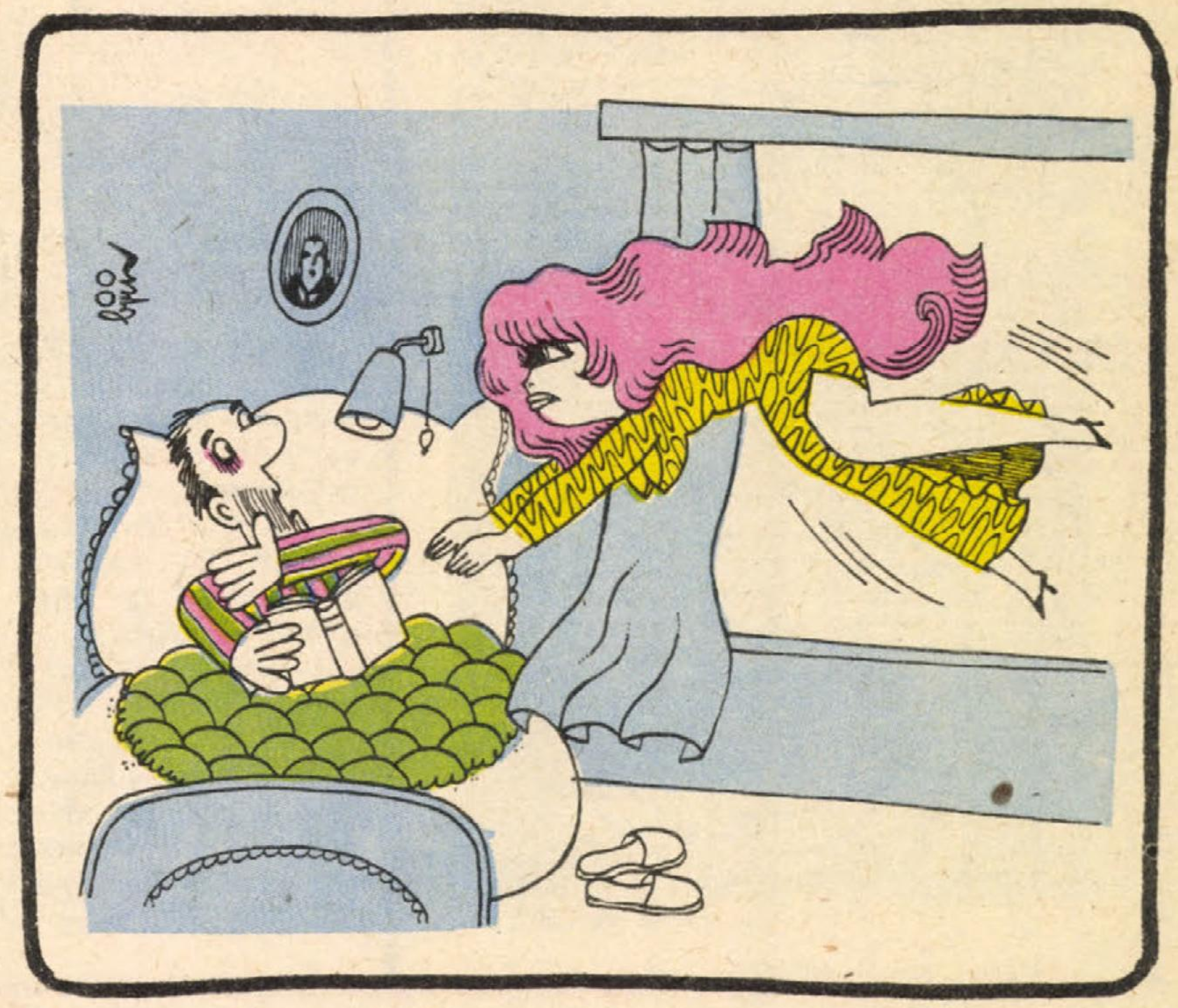
VAMP

VÁRNAI,
SZŰR-SZABÓ,
FÜLÖP,
SAJDIK,
BALÁZS-PIRI,
HEGEDŰS,
DALLOS

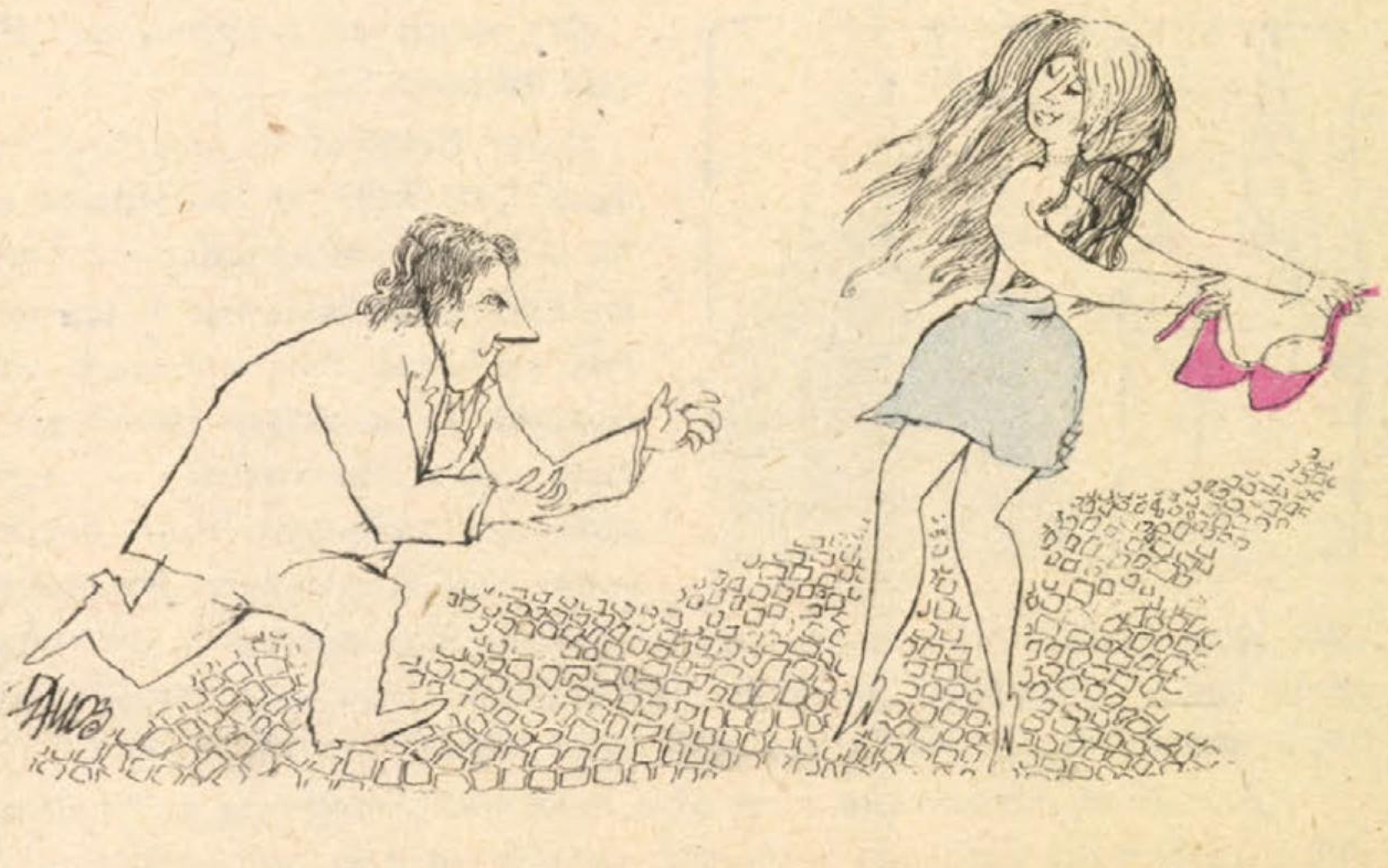

IMPORT HUMOR

AMÍG AZ EMBER ÓRIÁS LESZ...

(„New Yorker")

REAN BIKCSENTAJEV:

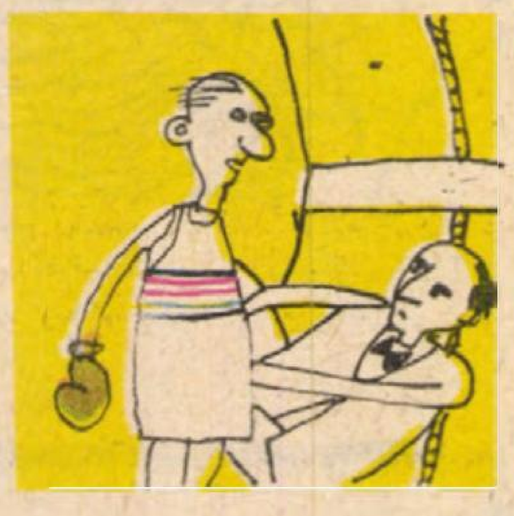
intelligencia kérdése

A szorító szőnyegén feküdtem, és nem találtam valami rózsásnak a helyzetemet.

— Egy! — mondta a versenybíró.

— Ne siess, nem kerget a tatár! — suttogtam feléje.

— Mit csináljak, ez a szabály. Kettő!

— Mondd, van gyereked?

— Van — morogta a bíró. — Három!

— Képzeld el, hogy én vagyok a fiad — nyögtem.

— Négy! — számolt a bíró, de a hangja már nem csengett olyan magabiztosan.

— És a te fiad fekszik itt széttört állkapoccsal, a ring poros szőnyegén...

— Ö-ö-öt! — suttogta a bíró.

— Fekszik és szegény szüleire gondol, akik felnevelték, dédelgették... Szeméből keserű könnyek hullanak!...

— Hat! — zokogta a bíró.

— Ötezer néző bömböl az arénában és tombolva ünnepli a szívtelen győztest, aki mellét kidüllesztve, fölényesen néz le áldozatára.

— Hét! — szűrte a szót fogán keresztül és gyűlölködve mérte végig ellenfelemet.

— Késő este, amikor kihunynak a sportcsarnok fényei, a szerencsétlen atya megöleli összetört fiát és...

— Te győztél! — kiáltotta könnyek között a bíró és gyengéden felsegített a szőnyegről.

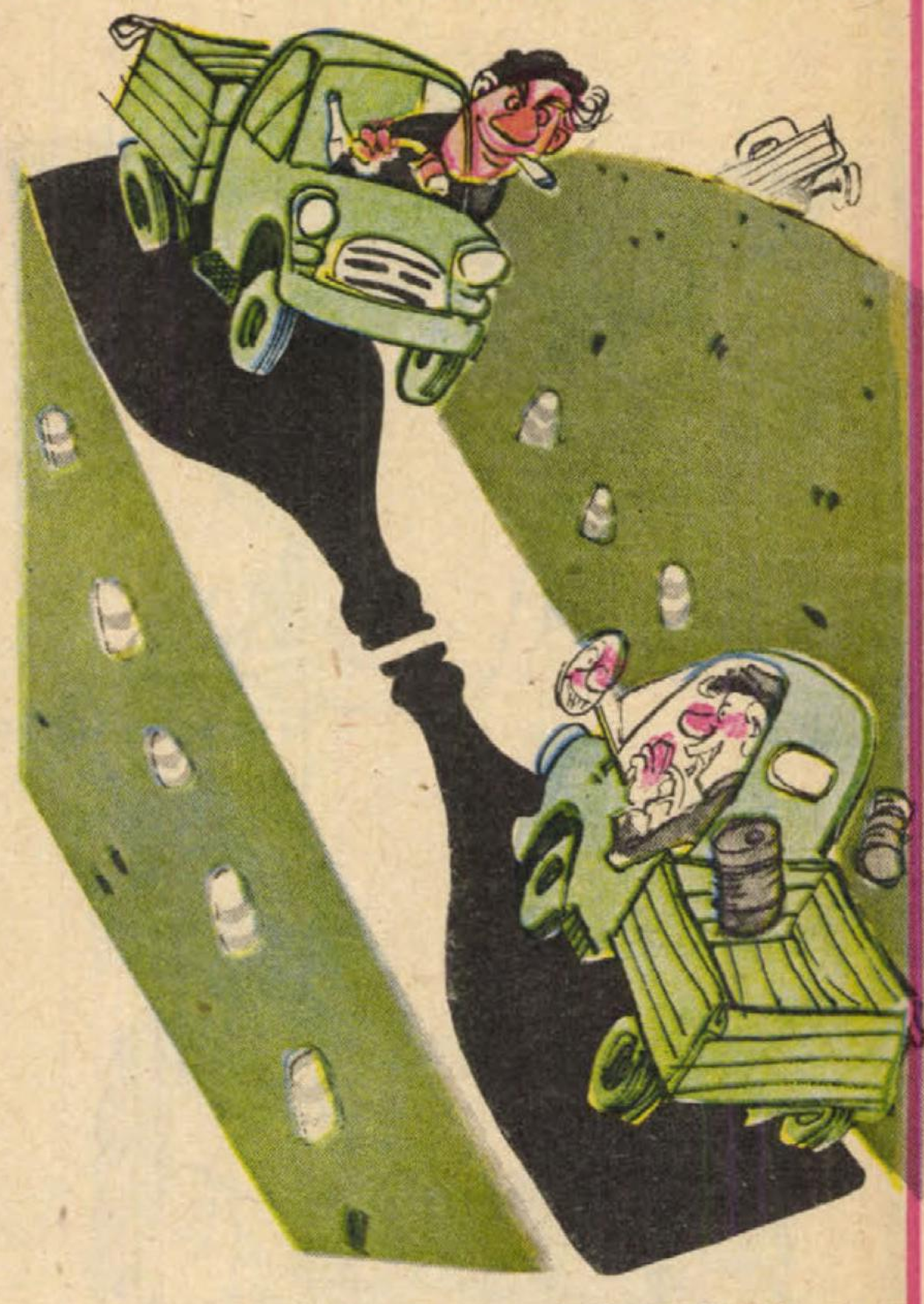

Miközben melegen megszorítottam legyőzött ellenfelem kesztyűjét, a fülébe súgtam:

— Intelligencia kell ide, nem nyers erő. Megértetted, sporttárs?

(Baskírból fordította: Zahemszky László)

A BALESET ELŐREVETI ÁRNYÉKÁT

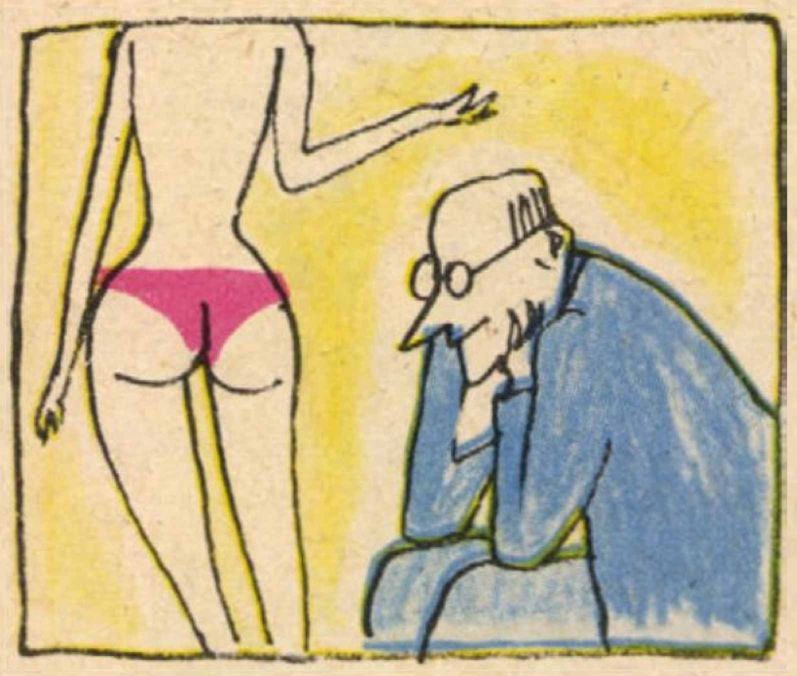
(„Krokodil", Moszkva)

KÍSÉRTÉS

(„Szpilki", Varsó)

DRÁGA MULATSÁG

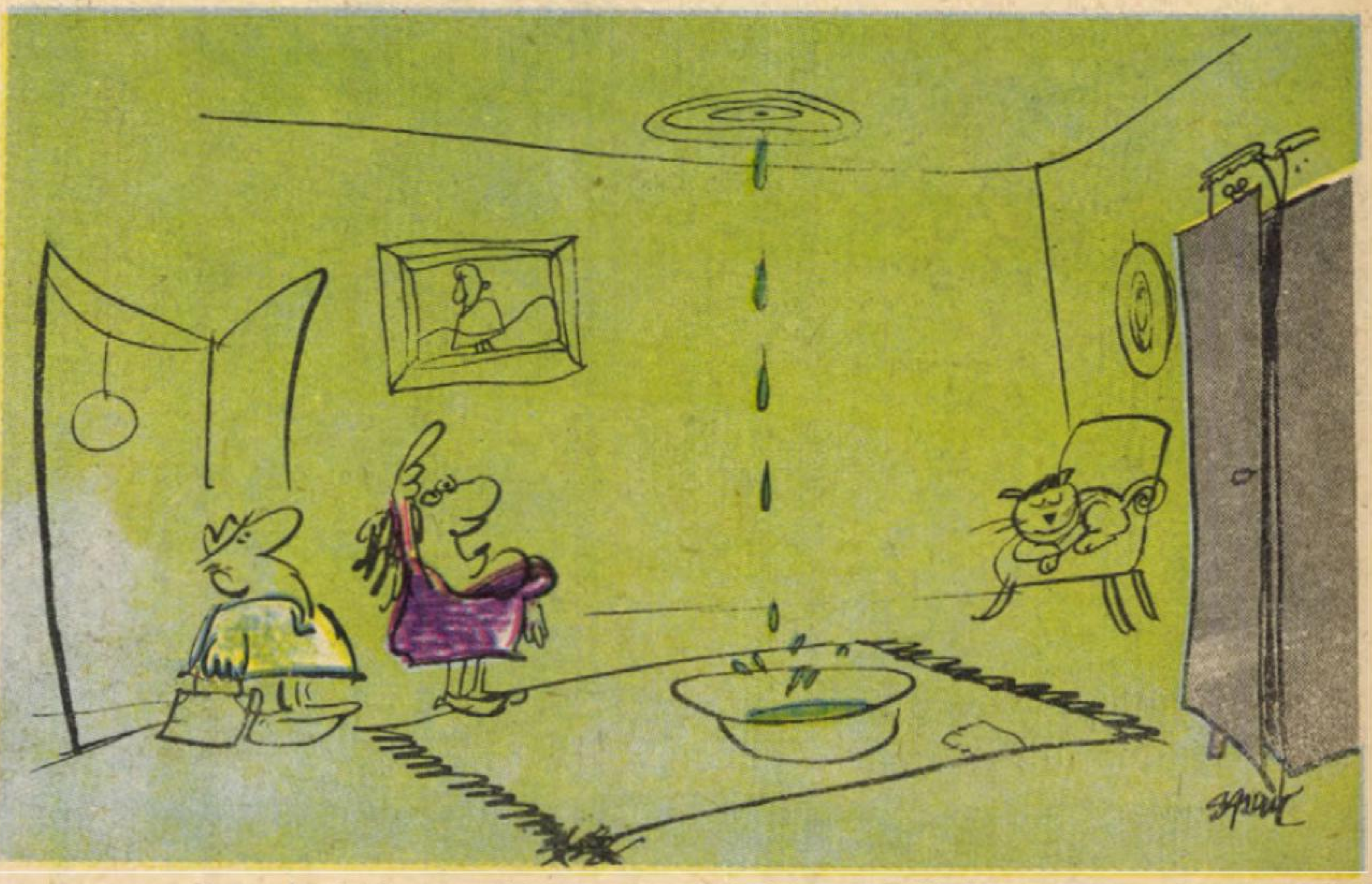

Egy sztori az International Herald Tribune-ból.

Roger Bonnemere jókarban levő nyugdíjast különös meglepetés érte. Bourgosi otthonában üldögélt, amikor két bűbájos ifjú hölgy rontott be hozzá, még a húszon alul. Egyikük — a műfaj szabályainak szem előtt tartásával — igéző sztriptízt produkált, majd meghajoltak és távoztak. Roger Bonnemere csak jóval később vette észre, hogy a földkerekség legdrágább sztriptízét nézte végig. Mert amíg osztatlan figyelmét az egyik lány ténykedésére összpontosította — a másik tízezer frankot kiemelt a szekrényéből.

Roger Bonnemere azóta bizonyára megalkotta magában az ilyesfajta duett legfőbb dramaturgiai szabályát: vagy mind a ketten, vagy egyikük sem.

ALBÉRLET

— Ez a beázás egy kicsit megdrágítja a lakbért, mert gyógyvíz folyik a mennyezetről.

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Hogyhogy? A városival szabad? Még mindig ez a megkülönböztetés?

(A Hernádvölgye MGTSz hernádnémeti üzemegységének bejáratánál fotózta Fukk Sándor)

Szakképzett
húsos eladót
a békési 121. sz. (Széchenyi tér 12.) húsboltban való foglalkoztatással felvesz *a Békés megyei Élelmiszerkiskereskedelmi Vállalat,* Gyula, Megyeház u. 2. Jelentkezés: ugyanott. x

Azért lehet egy kis csont is benne...

(A Békés megyei Népújságból ollózta Nagy Sándorné békéscsabai olvasónk)

1500 LIPICAI CSIKÓ a BÜKK FENNSIKON

A Bábolnai Állami Gazdaságból húsz éve helyezték át a lipicai lótenyészetet a fajta eredeti tenyészhelyének, a jugoszláviai Lipica adottságainak megfelelő, természetes környezetbe, a Bükk fennsíkra. Az anyaménék gondozását a Szilvásváradi Állami Gazdaság vette át, a csikókat pedig a változékony időjárású, sziklás hegyi fennsíkon, Csipkésküton tartották. Az utóbbi két évtized alatt 1500 tiszta vérű

Akkor most már csak az apakancákról kell gondoskodni.

(A Népszavában észlelte Lakatos László miskolci olvasónk)

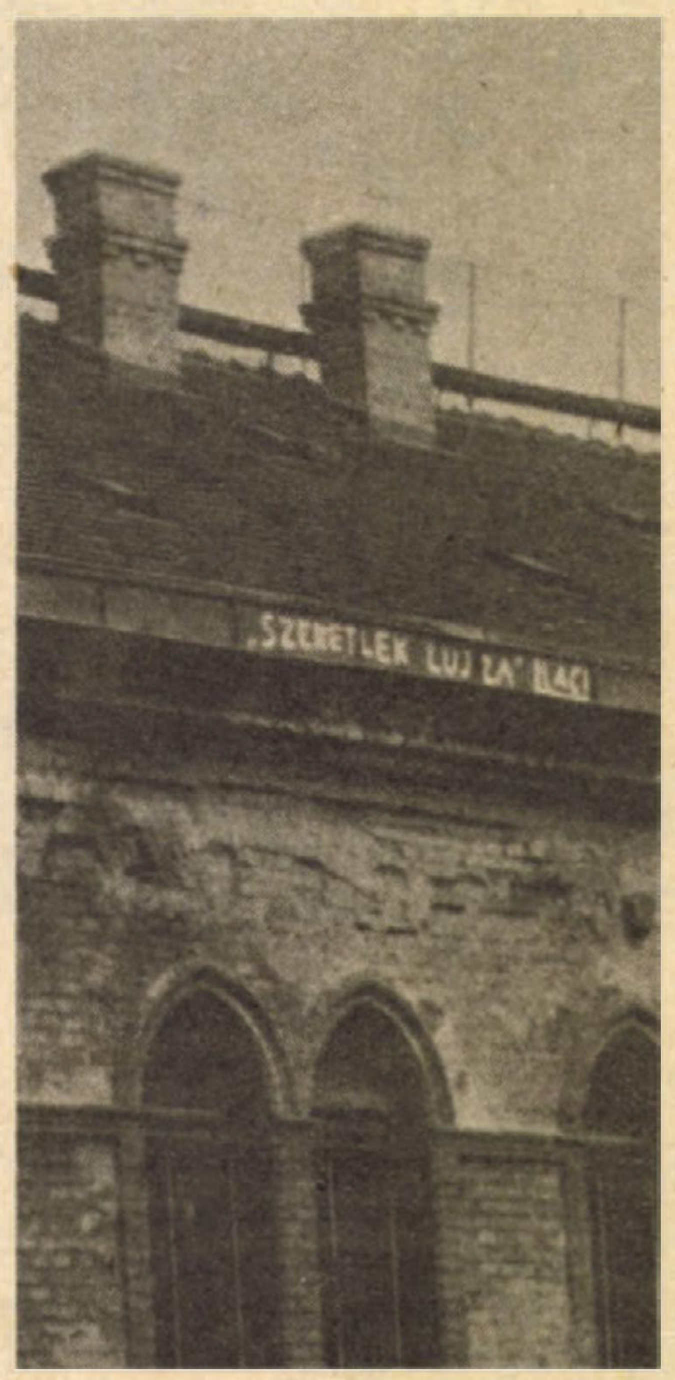
Vagyis: nadrágkosztüm — nyelvbotlással

(A salgótarjáni Centrum áruház kirakatában észlelte Fodor Tamás)

Javasolt ragasztómennyiség 200-350 g/cm². Amennyiben használat közben, vagy tárolás alatt a ragasztó besűrűsödik, higításara toluolt, vagy etilacetátot használjunk.

Hihetek-e a műanyag padlókhoz való „Palmafix—501" ragasztó használati utasításának? Ha egy négyzetcentiméterre valóban 20—35 deka kell belőle, akkor egy tíznégyzetméteres szoba padlójához 20—35 tonna ragasztó szükséges! Hát ki győzi ezt anyagilag?

(Beküldte: Schmidt Róbert, Budapest)

Ez kedves! A Bizományi Áruház Kinizsi utcai épületének tetőzetét tavasszal rendbe hozták. A zöld hófogón 40 centis fehér betűkkel azóta is ott áll a tetőfedő vallomása: „Szeretlek, Lujza. Laci." És innen már csak egy lépés az ég...

(Zákány Géza felvétele)

én mondom...

Hogy mire jó a társszerző, az csak a kritikák megjelenése után derül ki. Ugyanis mindig ő az, aki a felsorolt hibákat a műben elkövette.

*

A halálos szerelmet az írók találták ki, hogy legyen témájuk, ha nem jut az eszükbe semmi.

*

Ha egy férfi azt ígéri a nőnek: „én majd boldoggá teszlek", akkor elsősorban a saját boldogságára gondol.

*

Ismerd meg önmagad! — tanítja a görög bölcs. Kész örömmel, csak jönne már valaki, aki bemutatna engem nekem!

A legszebb zene: az előszó!

*

A hétköznapi igazságok néha valóban igaznak bizonyulnak és ez a meglepő bennük.

*

— Mester, ön mióta író? — kérdeztem egy hírességtől.

— Ezt kérdezze meg az olvasóimtól! — felelte ő.

*

Az öregek általában azt a világot féltik a fiataloktól, amit ők már régen elvesztettek.

Sokszor hallom autóbuszon, villamoson: „Amit megtehetsz ma, az holnap sem késik!" Ez lenne a másodállás jelmondata — a főállásban?

*

Normálisnak lenni nagyon nehéz! — gondolom, sokan igazat adnak nekem.

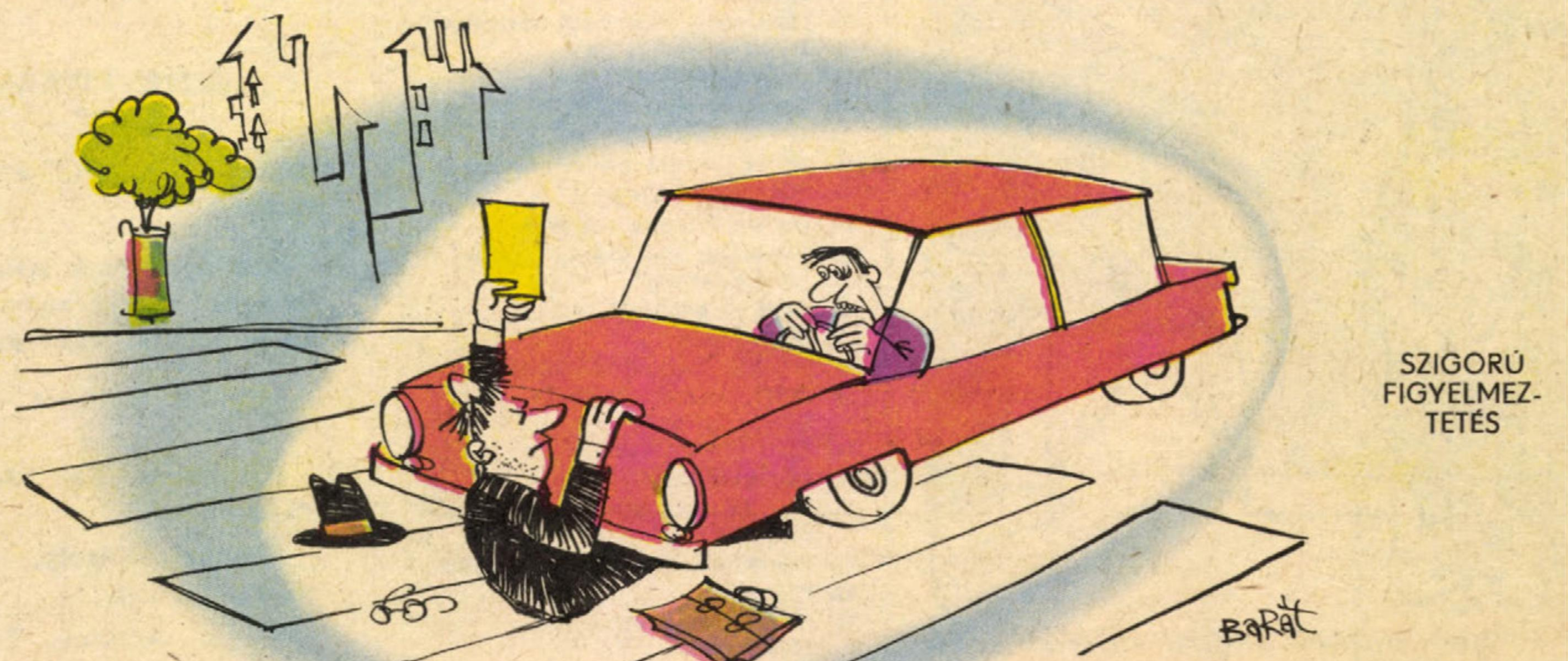
*

Olvasni feltétlenül hasznos időtöltés. Írni nem mindig az.

*

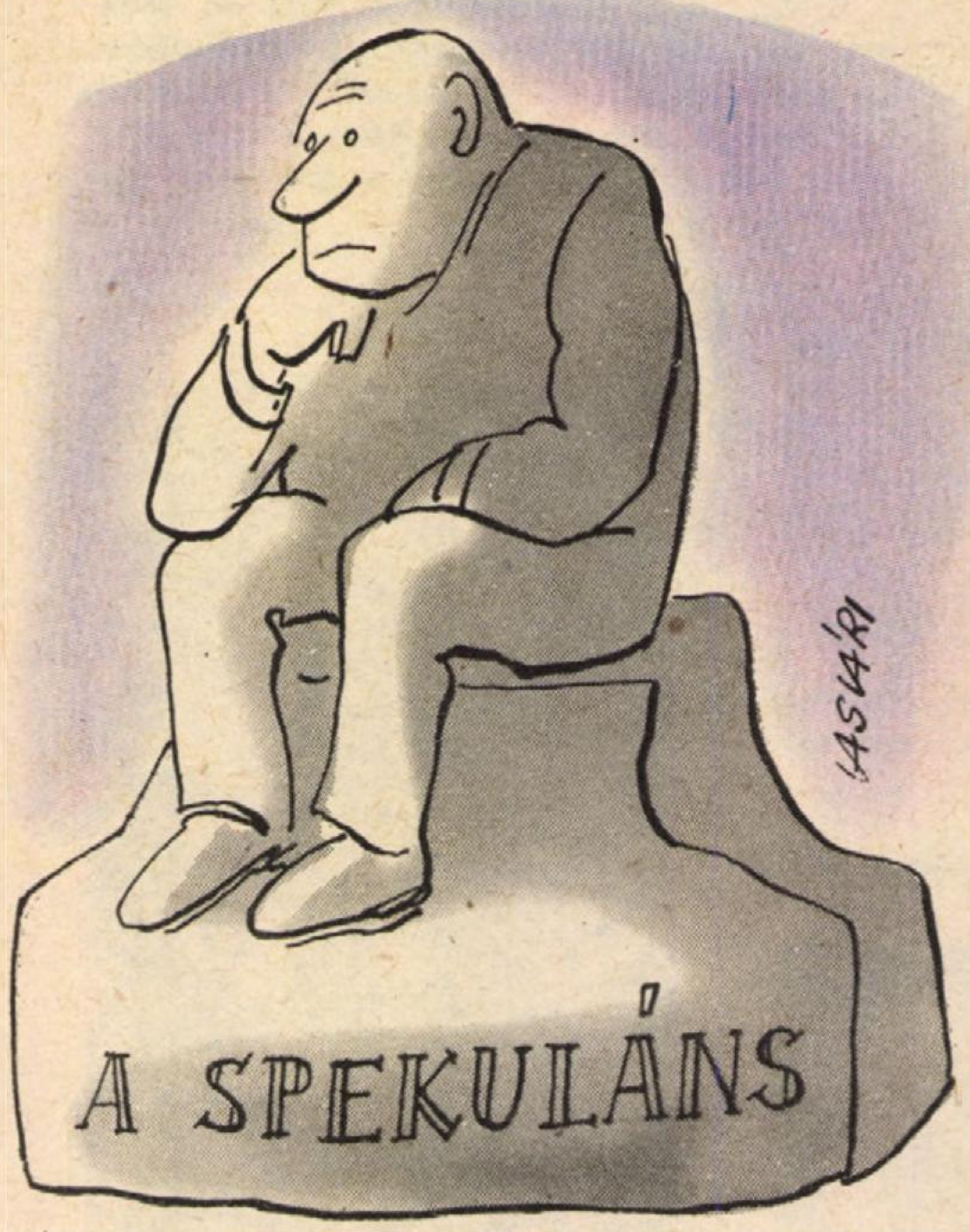
A házasság az alkalmazkodás művészete. Csak az a baj, hogy ennek a műfajnak kevés a sztárja.

Szinetár György

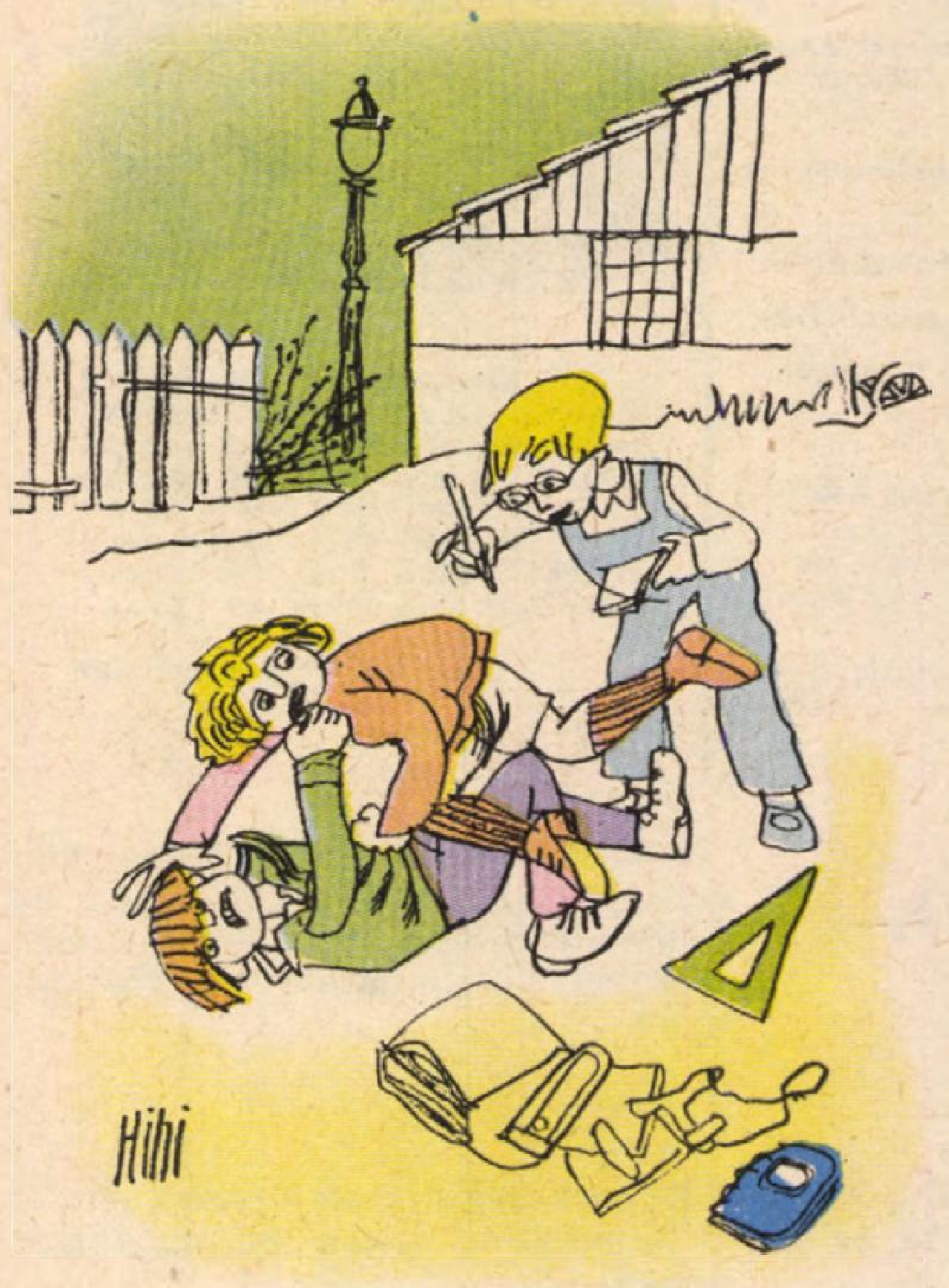

SZIGORÚ FIGYELMEZTETÉS

SZOBORTERV

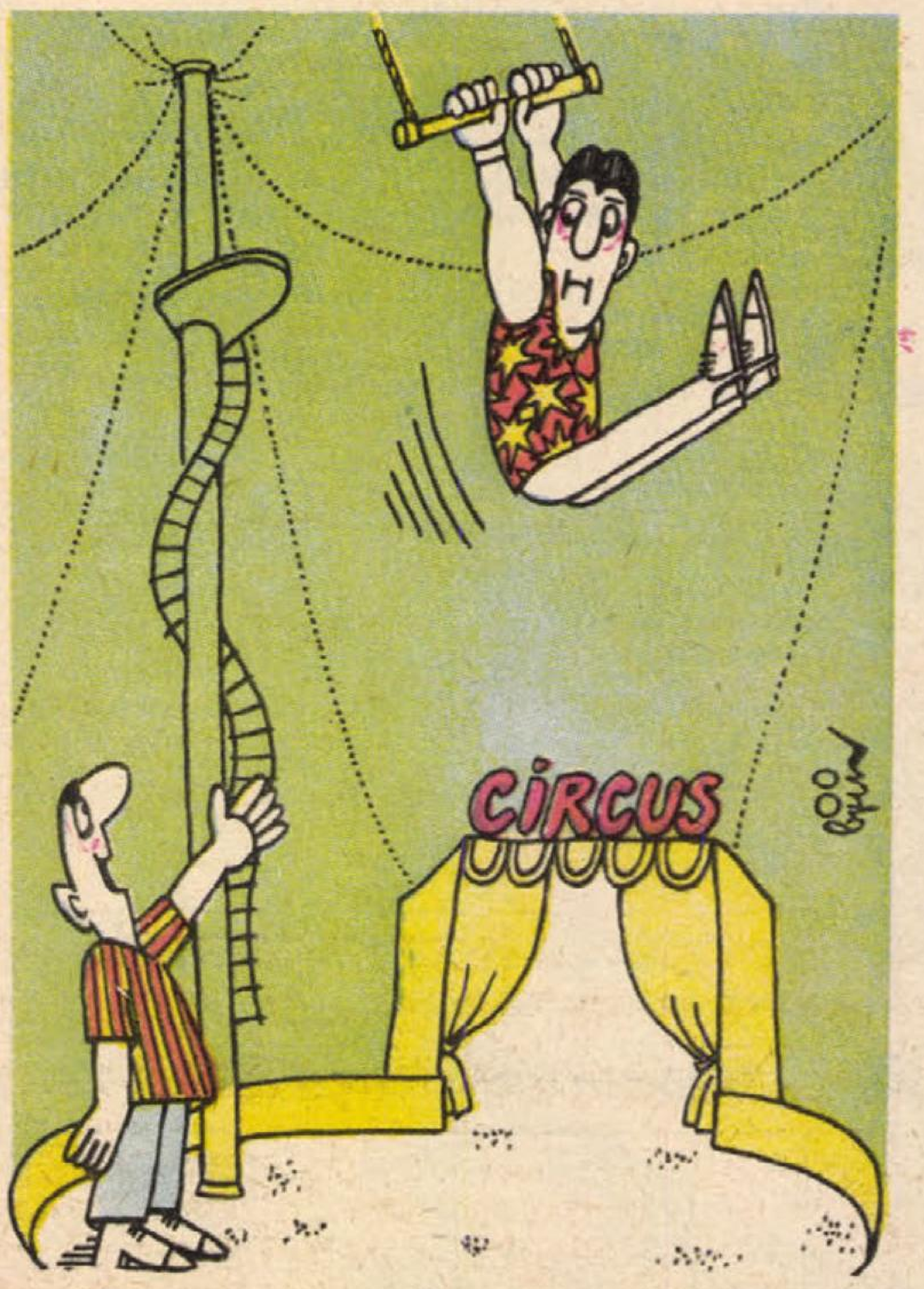

SEGÍTŐKÉSZ SRÁC

– Nincs szükségetek pontozóbíróra?

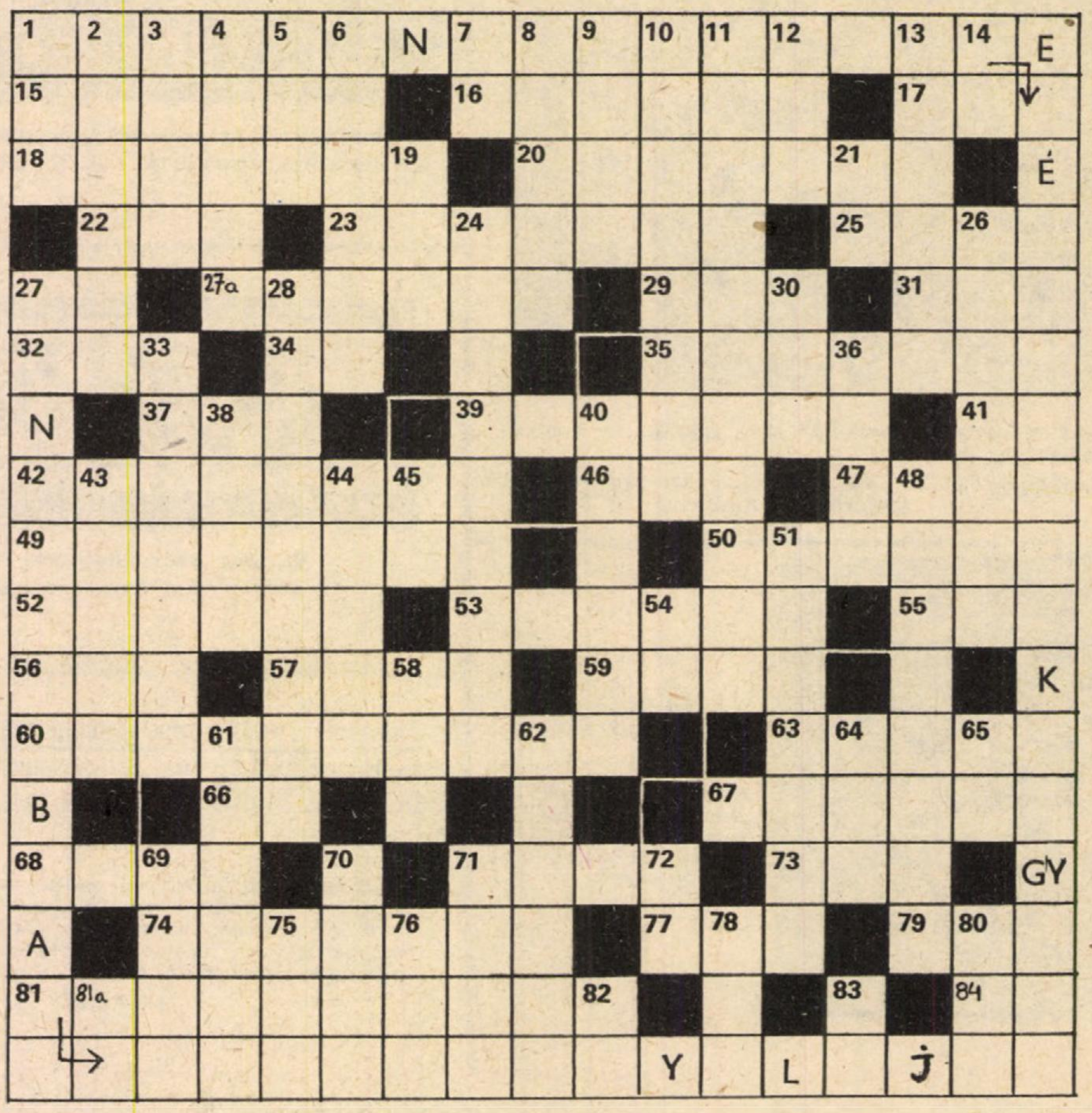
BARÁTI SZÍVESSÉG

– Gyere gyorsan, öregem, szereztem neked egy *íróasztalt!*

A jóságról

Keresztrejtvényünk két fő-sorában Jules Renardnak a jóságról szóló aforizmáját helyeztük el. Megfejtésül csak ezt a két sort (vízszintes 1. és függőleges 27.) kell beküldeni, kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53. A határidő: október 2. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

15. Kereskedelmi létesítmény
16. A befűtéshez kell
17. Kellemetlen szag
18. „Méltóságán alulinak tart"
20. A legjobb futballcsapatok mérkőzése
22. Egyik oldalunk
23. Idegen női név
25. Spanyol női név
27. A tehén hangja
27/a. A mitológiában a halál országának sötétsége
29. Egy — angolul
31. I. L. H.
32. Van — németül
34. Azonos magánhangzók
35. Korunk egyik nagy festőművésze
37. Fogával teszi az ember
39. Temetői alkalmazottak
41. Helyhatározó-rag
42. Szép virág
46. A. L. Z.
47. Régen elhunyt nagy magyar színész
49. Hatalmas, tiszteletet parancsoló
50. Dutyiba vele!
52. . . . világosabb
53. Gyakori férfinév
55. B-vel akasztófa
56. Híres szovjet bűvész-artista
57. Nem rövid ideig
59. Ha nem lenne ernyője
60. Hosszabb idő után fárasztó „tevékenység"
63. Acél — németül
66. Igevégződés
67. Afrikai kalandor-politikus volt
68. Kicsi, de erős
71. Igen becses ásvány
73. Becézett Imre
74. Hat faluból álló európai köztársaság
77. Régebben ofszájdnak mondták
79. Féreg
81. Alapfokú művészképző intézmény
84. G. N.

FÜGGŐLEGES

1. Vízinövény
2. Működő vulkán az Antarktiszon
3. A Dráva bal oldali mellékfolyója
4. „Itt van" — népiesen
5. Főnévképző
6. Dísznövény
7. A nátrium vegyjele
8. Egy belga város (Ypern) francia neve
9. Hivatalos írás
10. Gvadányi József költeményének halhatatlan hőse
11. Királyság Ázsiában
12. Azonos magánhangzók
13. A férfiszépség megtestesítője
14. Buzdítás féle
19. Gyulladás
21. 501 — római számmal
24. Szebben beszél, mint a legszerelmesebb levél
26. Meggyászol — más szóval
28. Nyelvtankönyvben találhatók
30. E. C. O.
33. Lóra szokták mondani (üget)
36. Állat lakhelye
38. Bibliai férfinév
40. Súlyosan büntetendő cselekmény
43. Zománcfesték
44. Fedezetként szereplő értéktárgy
45. S. N.
48. Főleg csonterősítő hatása miatt fontos anyag (két szó)
51. Gazdagságáról híres idős úr
54. T. Z.
58. A tatárok fejedelme volt
61. A rajzfilmek koronázatlan királya volt
62. A sört nevezik így tréfásan
64. Angol férfinév
65. H. B.
69. Ezt adja a vízszintes 20.
70. Időhatározó (. . . halunk meg!)
71. Magyarán: lop.
72. Azonos mássalhangzók
75. Az erő egysége
76. R. K. S.
78. Belső szerv
80. Fordítva: elintéznivaló dolog
81/a. . . . ipso
82. Az ezüst vegyjele
83. Disznó lakása

„REMÉNYTELEN ESET"

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Az anyámnak sem volt gyereke, én az apám második nejétől vagyok."

100—100 forintot nyertek:

Pál Mária, Bp. XI. Budafoki út 26/h.

Molnár Károly, Zirc, Széchenyi u. 4.

Singer Antalné, Tokod-Altáró, Landler Jenő u. 1.

```
érc azanyámnaksemvo
nassau yukon  eszel
akut ziel snapsz tt
zok earl vendetta g
atlas gv al epernay
ptolemaios k irán e
ák utolso za ttd er
mende mm horvai ole
ml tk aedilis ulrik
á at utravaló sörte
s bethlen
olaj latin
dá  kan la
idegen bor
kalandor o
n tjd kard
ebéd manon
jerome dvi
étőlvagyok
```


1

Már a longobárdokról is készítenek filmet, (bár dúl már a vita: lehet-e a mához szólni longobárdul?)

Hacsak úgy nem, hogy a filmen látni majd egy sereg duhaj bárdolatlan longobárdot, amint azt kiáltják: csuhaj!

S míg a longobár'nő ajkán zeng a bájtól mentes bárdal, a longobárd zongoristát fejbevágják hentesbárddal...

Olyan legyen a film, melynek örül kelta, szkita, szittya, különben a kritikushad elveti és „kitaszittya"...!

2

Állati nagy öröm van a budapesti Állatkertbe', ahová a sors két import törpevizilovat vert be!...

Őrzésükre állítani szerencsére nem kell strázsát, mert a „törpék" súlya kitesz lófejenként három mázsát...

Szilágyi György

ADÓÜGYEK

A nyugatnémet „Der Steuerzahler" (Az adófizető) című szaklapban olvastuk:

— Egyes kormányok páratlan leleményességről tesznek tanúbizonyságot újabb és újabb adófajták kiagyalásában. Újabban több tízezer angol iskoláslány kénytelen „kebeladót" fizetni. A lányok szüleit sújtja az a tény, hogy mihelyt az ifjú hölgy felsőtestének körmérete meghaladja a 81,3 centimétert, tíz százalékkal többet kell fizetniök a konfekciós ruhaneműért, az iskolai öltözéket is beleértve. A pedagógusok szakszervezetének egyik szóvivője is elítélte az ilyenfajta áremelést és kijelentette, hogy a fejlesztési adók ilyen kiterjesztése indokolatlan és túlzott.

Erős a gyanúnk, hogy a vitában végül mégis a kormány győz. Mellszélességgel.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában, 72.2337/2-39 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

KATONADOLGOK

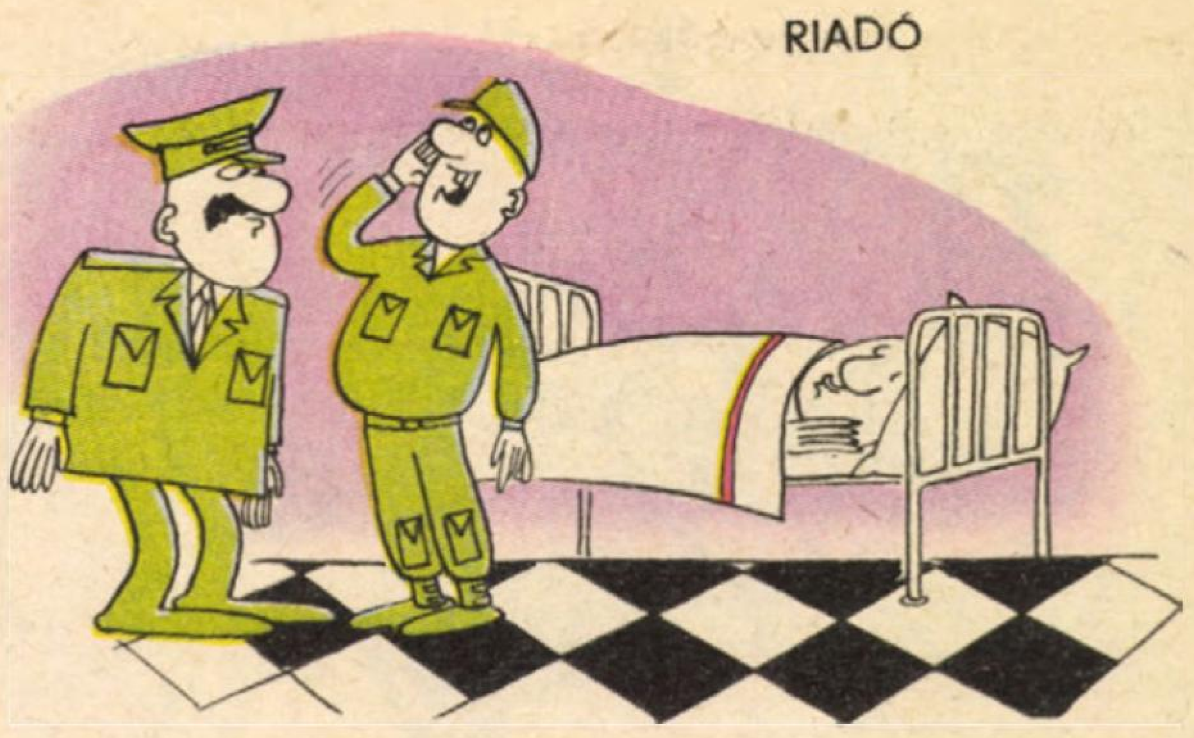
Hidvégi János rajzai

BEVONULÁS

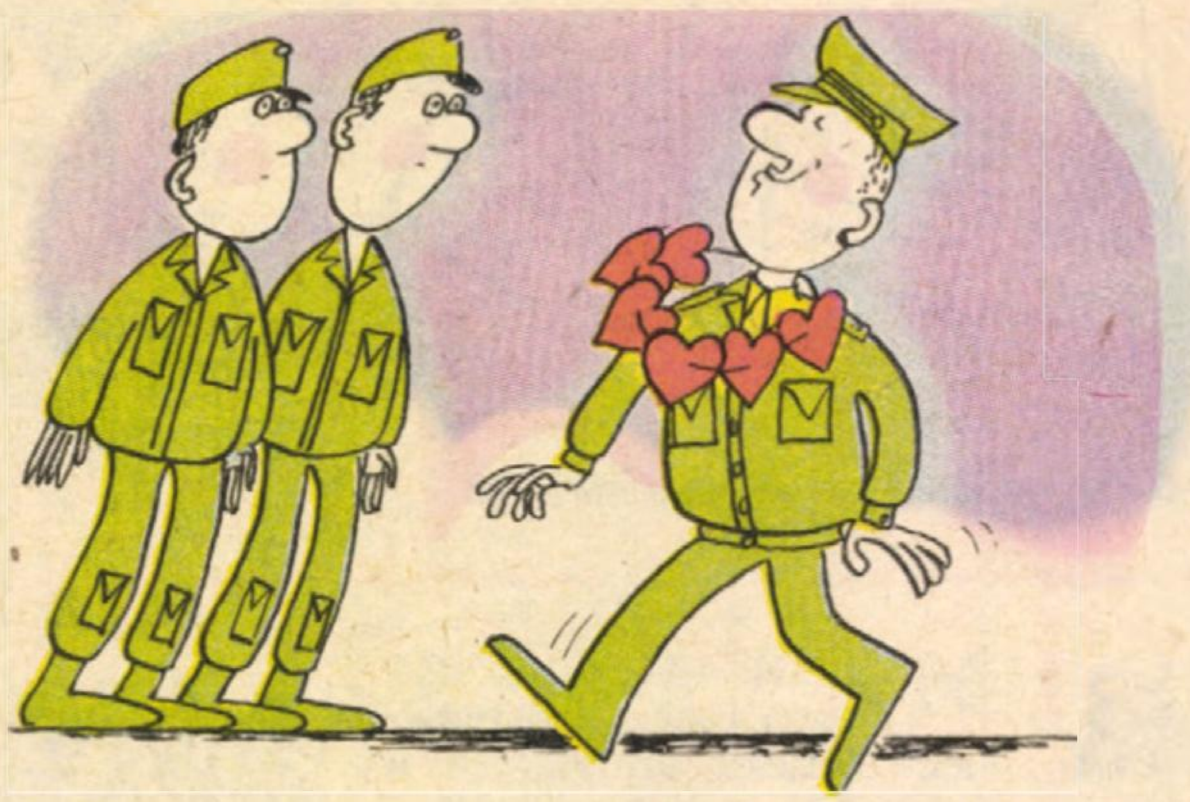
– Megjöttek a kopaszok!

RIADÓ

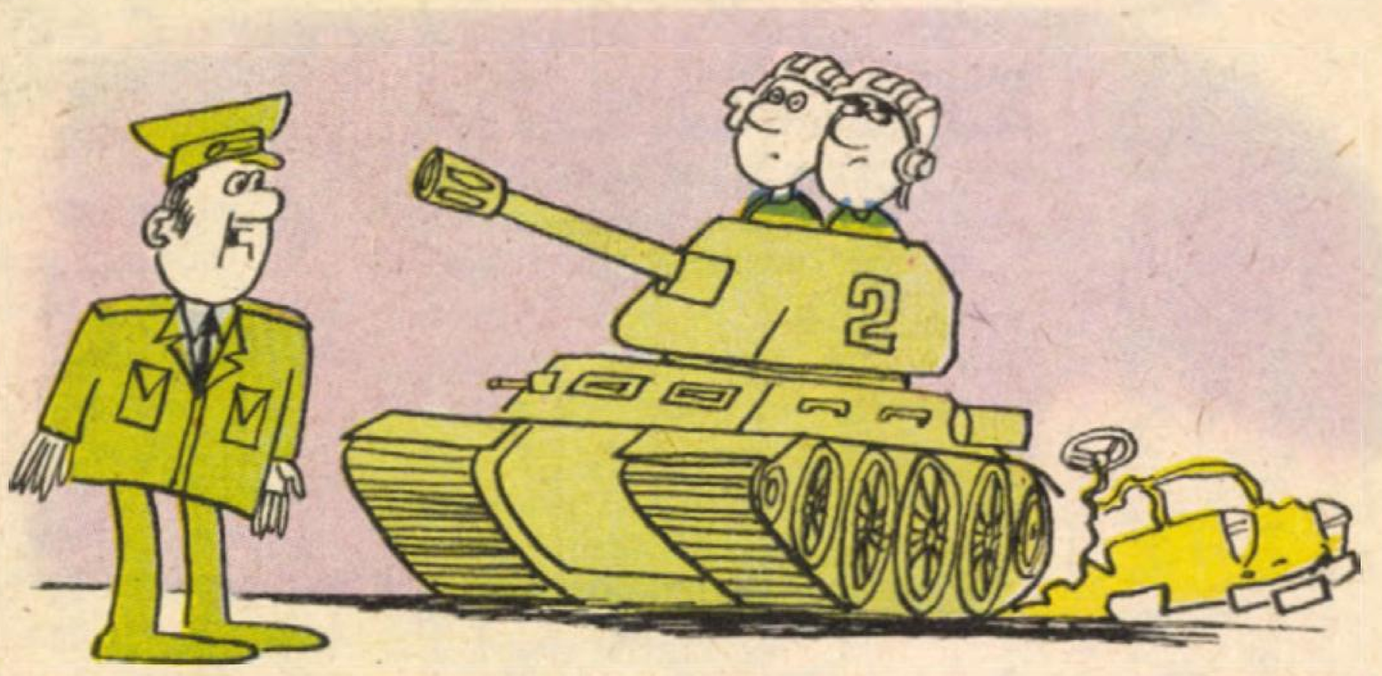

– Jelentem, nem volt szívem felkelteni – olyan édesen alszik!...

KIMENŐ UTÁN

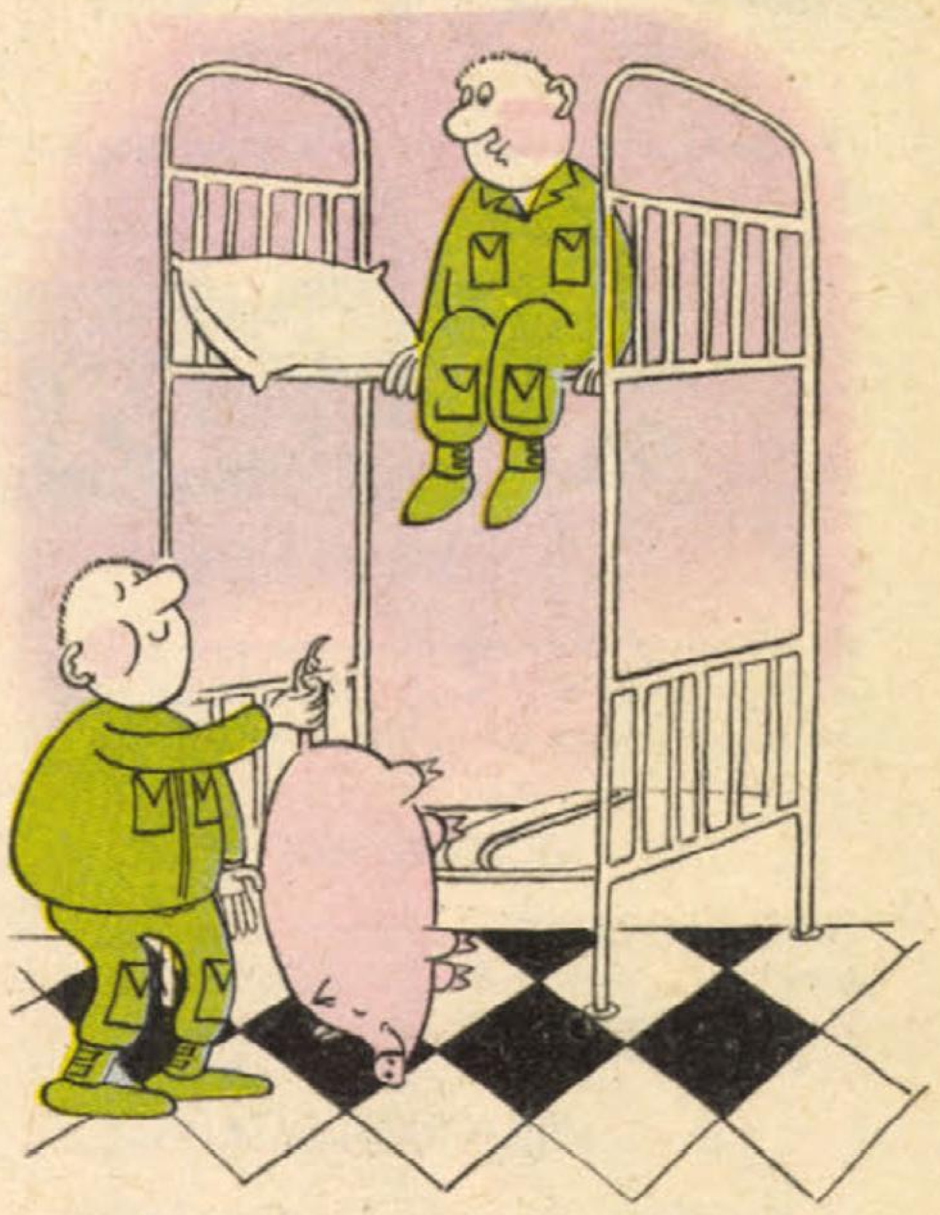

KEZDŐ HARCKOCSIZÓK

– Nem látták hol parkol az őrnagy elvtárs Trabantja?

A MAMA KEDVENCE

– Kaptam otthonról egy kis hazait!

SZIGLIGETI VÁLTOZÁSOK

1

SIRATJUK A GÉMESKUTAT

Ismerősömmel, aki most jár először Szigligeten, ballagtunk a főutcán. Magyaráztam a hely nevezetességeit, többek között a gémeskútról is meséltem, s mutattam a kőfalat, amely mögött — még két évvel ezelőtt — ott ágaskodott.

— Kár érte, nagy kár érte! — sóhajtottam.

Arra jött egy helybéli öreg, hallotta szavaimat, s nagy bólogatva helyeselt: „Bizony, kár azért a gémeskútért, nagy kár!"

A barátomra kacsintottam, kérdeztem a szememmel: Mit szólsz ehhez az öreghez?

— Ha magától függött volna, még ma is ott lenne, igaz-e? — provokáltam a bácsit, hadd mondjon valami ízes cifraságot.

— Ott az, bizony! — pattogott az öreg hangja —, mert tetszik tudni, mennyivel jobban lehetne Grácot fogni, ha a kútágas tetejébe szúrhatnánk a tévéantennát?!...

2

HOVÁ LETT A GYÜMÖLCS?

Valamikor réges-régen, vagy öthat évvel ezelőtt, nyáron minden második ház kapujában kosárszám állt a gyümölcs, válogathatott az ember. Manapság jó összeköttetés kell hozzá, hogy „elcsípjünk" egyegy kilót.

Sokáig nem tudtam elképzelni, hová tűnt a gyümölcs. Az idén végre rájöttem.

Mentem az utcán, s láttam, hogy az egyik udvarban hatalmas sárgabarackfa áll. Csak úgy roskadozott a gyönyörű gyümölcstől.

— Nem adna el ebből a szép barackból? — szóltam be a ruhákat teregető háziasszonynak.

— Nem eladó — válaszolta foghegyről, és teregetett tovább.

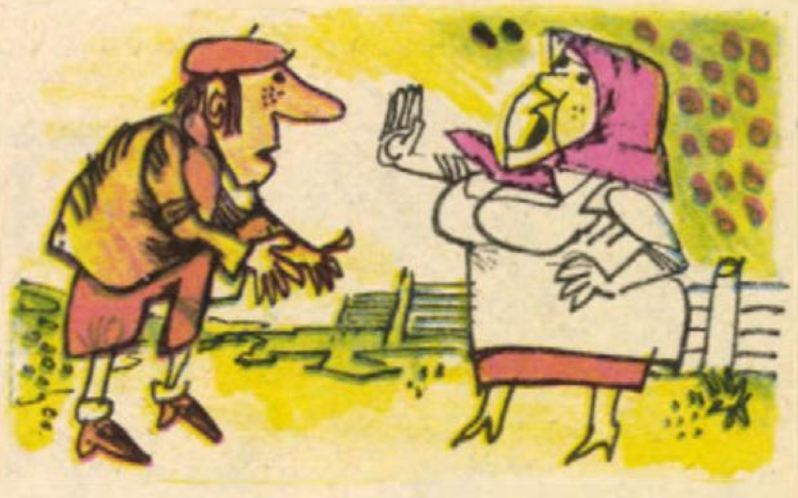
— Miért? Talán mind megeszik? — kérdeztem kíváncsian.

— Ennyi barackot? — fordult felém, állát sértetten fölvágta: minek nézem én őket, bélpoklosoknak?

— Hát? Talán pálinkát főznek belőle?

— A fene se vesződik avval!

— Akkor mégis, mire tartogatja? — firtattam.

— Az én dolgom!

— Igaza van, bocsánat — mondtam és indultam tovább.

— Hát ha nagyon akarja tudni — szól utánam az asszony —, nem vagyunk rászorulva, hogy kereskedjünk vele! Azok az idők elmúltak!

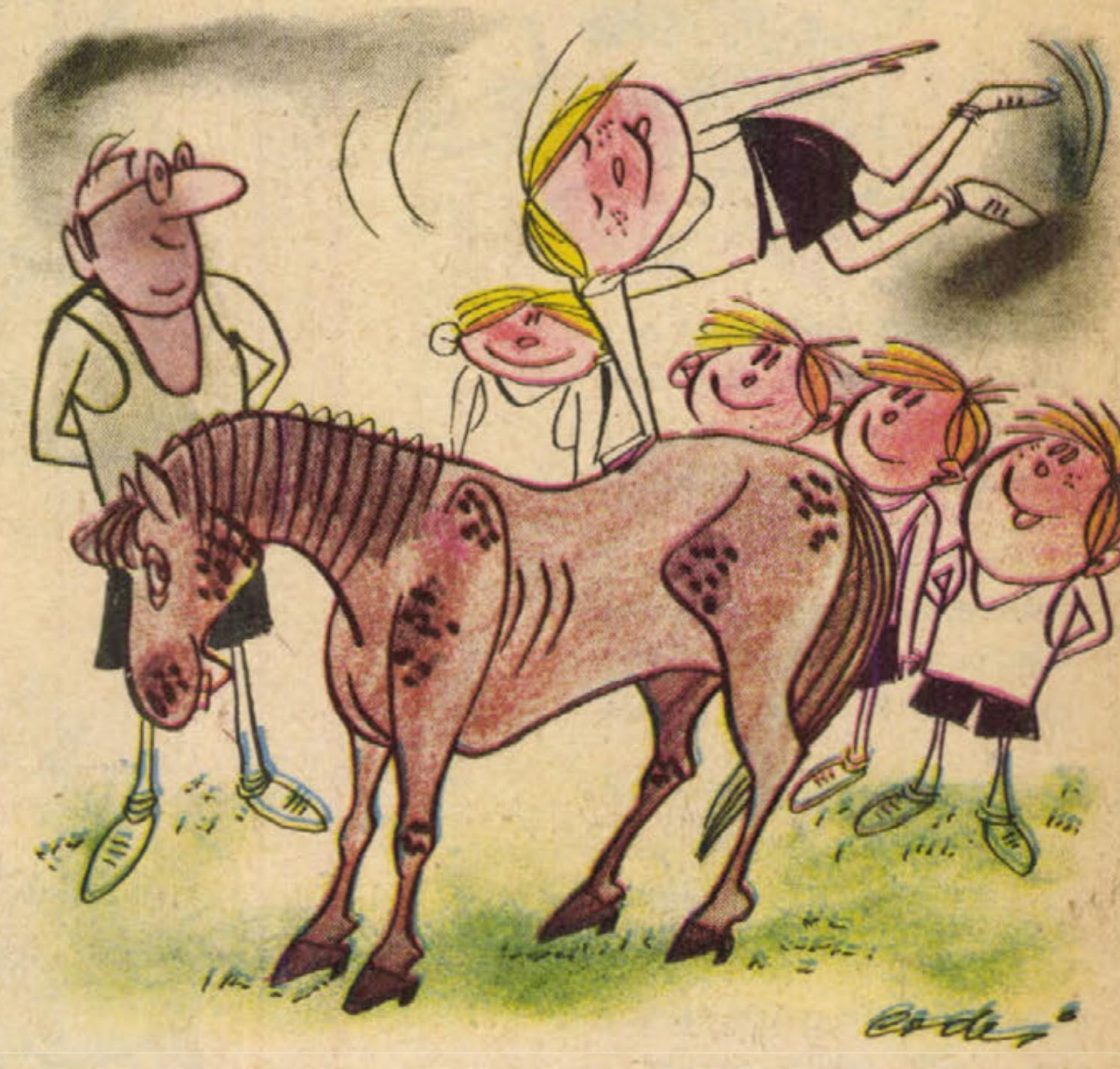
Sólyom László

TAPASZTALAT

– Igen, papa, tényleg mondtad, hogy ez milyen káros. De hadd jöjjek rá magamtól is!

KEVÉS A TORNASZER VIDÉKEN

ŐSZIKÉK

FUTÓVERSENY

Ősz, tél, tavasz, nyár, és megint csak ősz:
a négyes váltó a nagy stadionban,
örök világcsúcs és egyik se győz.

A TÖLGYFÁK ALATT

Hol van a pad és hová lett a késem,
amellyel szegény átszúrt szívemet
s a nő nevét a padba belevéstem?

SZIGORÚAN BIZALMAS

Kikotyogtam: öregszem. Tartsd titokban,
ne zengje visszhang Miskolcon, Garadnán.
Ha elárulnád, – bánom, hogy kimondtam –
mint üres pletykát, úgyis letagadnám.

A LOMBOS FÁHOZ

Ne hencegj lombjaiddal, te botor fa!
Majd rádöbbensz, hogy milyen meztelen vagy,
ha vásott szél a díszed lesodorja.

ELMÚLT A NYÁR

Erdőn-mezőn már csendet sző a pók.
Pacsirtát télre ki kötötte le?
hová szerződö a fülemüle?
s az énekkar: a csízek, a rigók?

Bródy László

Mike III egészséges ifjú bengáltigris, kabalaként teljesít szolgálatot a Louisville egyetem rögbicsapatánál. Komfortos ketrecébe zárva, az alapvonal mögül szemléli a nehéz fiúk mérkőzéseit. Mike III-at legutóbb baleset érte. Amíg egyik pályáról a másikra szállították, a ketrec-utánfutó felborult. Mike III kórházba került, de már az ambulancián megállapították, hogy az ügy nem komoly, a páciens csupán jelentéktelen hor-

zsolásokat szenvedett a bal hátsó lábán. Azután fél óra sem telt bele és tizenkét louisville-i szurkoló jelent meg a kórházban. Hallottak a balesetről, és ha Mike III-nak esetleg vérátömlesztésre lenne szüksége... ők készen állnak. Nem tudták a derék szurkolók, hogy a vér nem válik vízzé, sőt még tigrisvérré sem...

tribün

Gordon Naysmith 21 hónappal ezelőtt pattant nyeregbe a dél-afrikai Lesotóban, azzal a célzattal, hogy elrúgtat Münchenbe, az olimpiára. A hosszú ügetést a paripa unta meg hamarabb, Ausztria földjére érve, tehát alig párszáz kilométernyire a céltól, egnek rúgta a patkót. Edgar Fried, az Osztrák Olimpiai Bizottság titkára szívesen szolgált volna új, friss lóval, de Gordon elhárította a segítséget: „Most már mindegy — mondta —, úgy sincs jegyem az olimpiára."

***

Yoko Ono, az ex-Beatles John Lennon neje, teljes teniszfelszerelést vásárolt egy Los Angeles-i áruházban. Cipőstől, mezestől, ütőstől együtt. Megkérdezték: sokat teniszezik-e? „Egyáltalán nem teniszezem, de tetszik nekem ez a viselet. Az ütő csak arra való, hogy megkíméljen az ostoba megjegyzésektől."

***

Bruce Kisont, a Pittsburgh Pirates játékosát a tavalyi döntő után a játéktérről helikopter vitte az esküvőjére. Az idei döntő napjára várták első gyermeküket. A helikopter már készen áll.

***

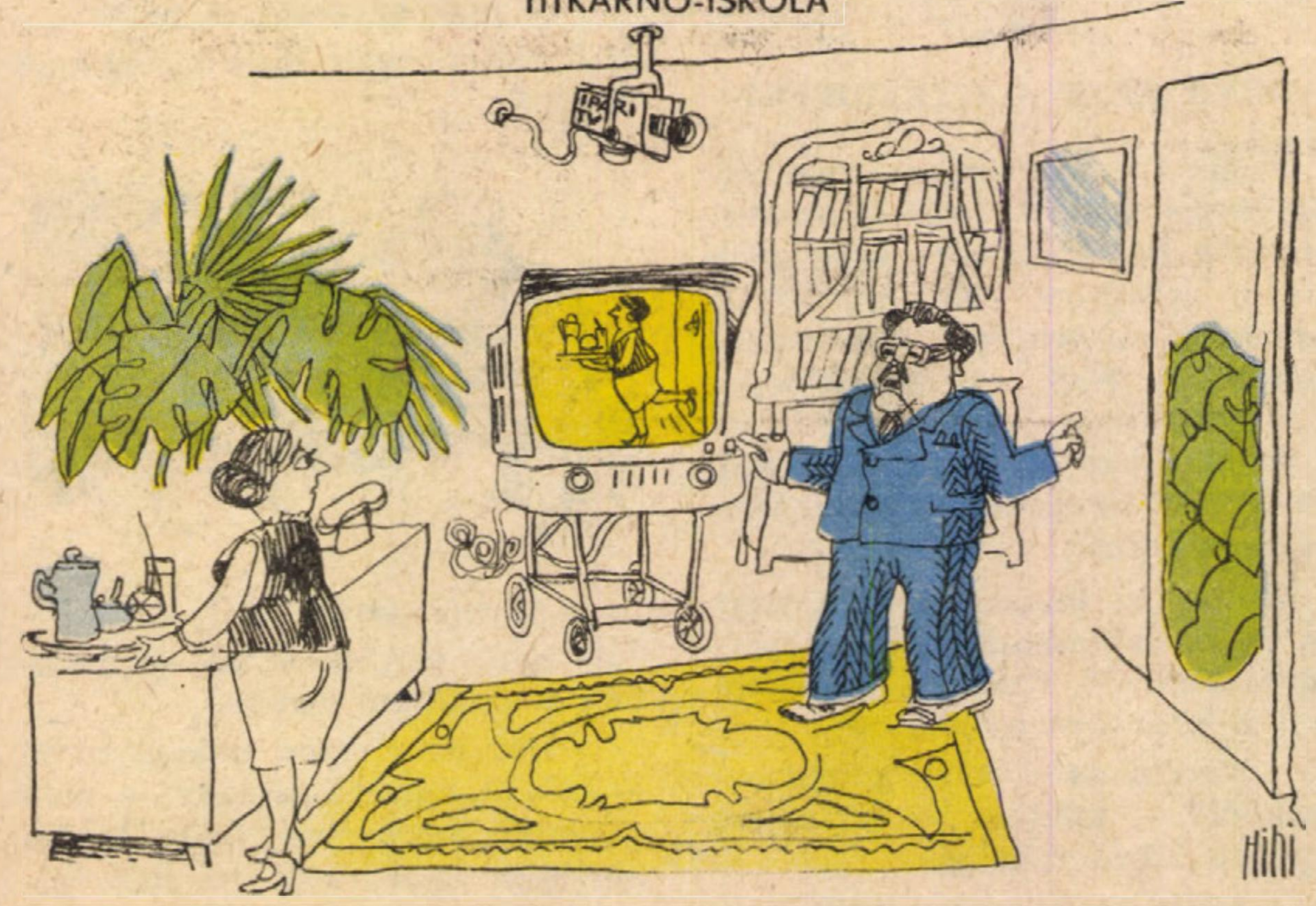
Szombat este Liverpoolban. A családapa meséli, mi volt a meccsen. „Előbb az ő csapatuk megverte a mi csapatunkat. Aztán a mi huligánjaink megverték az ő huligánjaikat."

Vagyis: iksz!

(p. p.)

TITKÁRNŐ-ISKOLA

– Íme, most már láthatja, Lilike, milyen csúnya, ha valaki lábbal rúgja be az ajtót!

ELÉGEDETLEN FELESÉG

– Mert az ilyen mafiának, csak az utószezonban adnak beutalót.